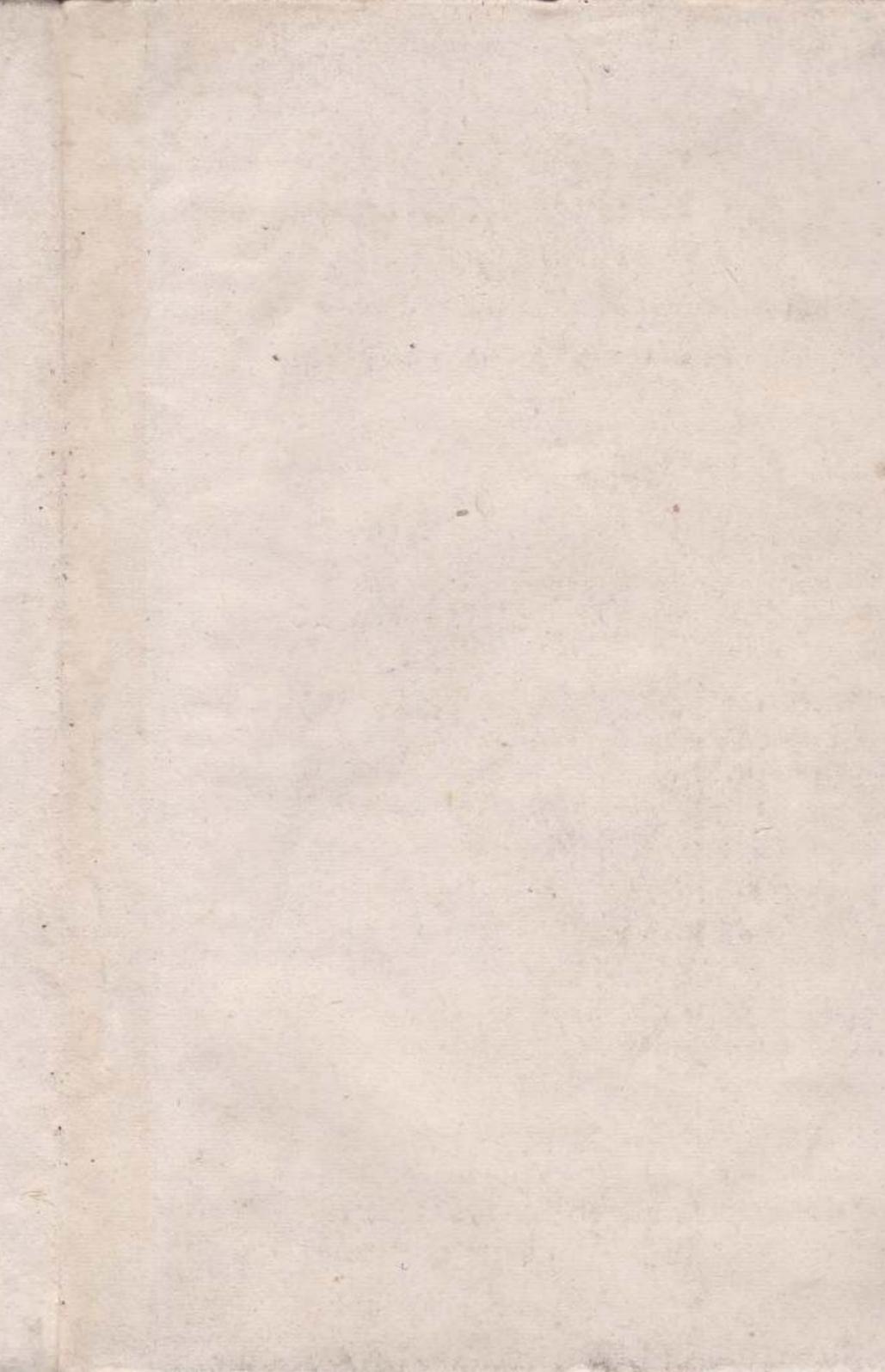


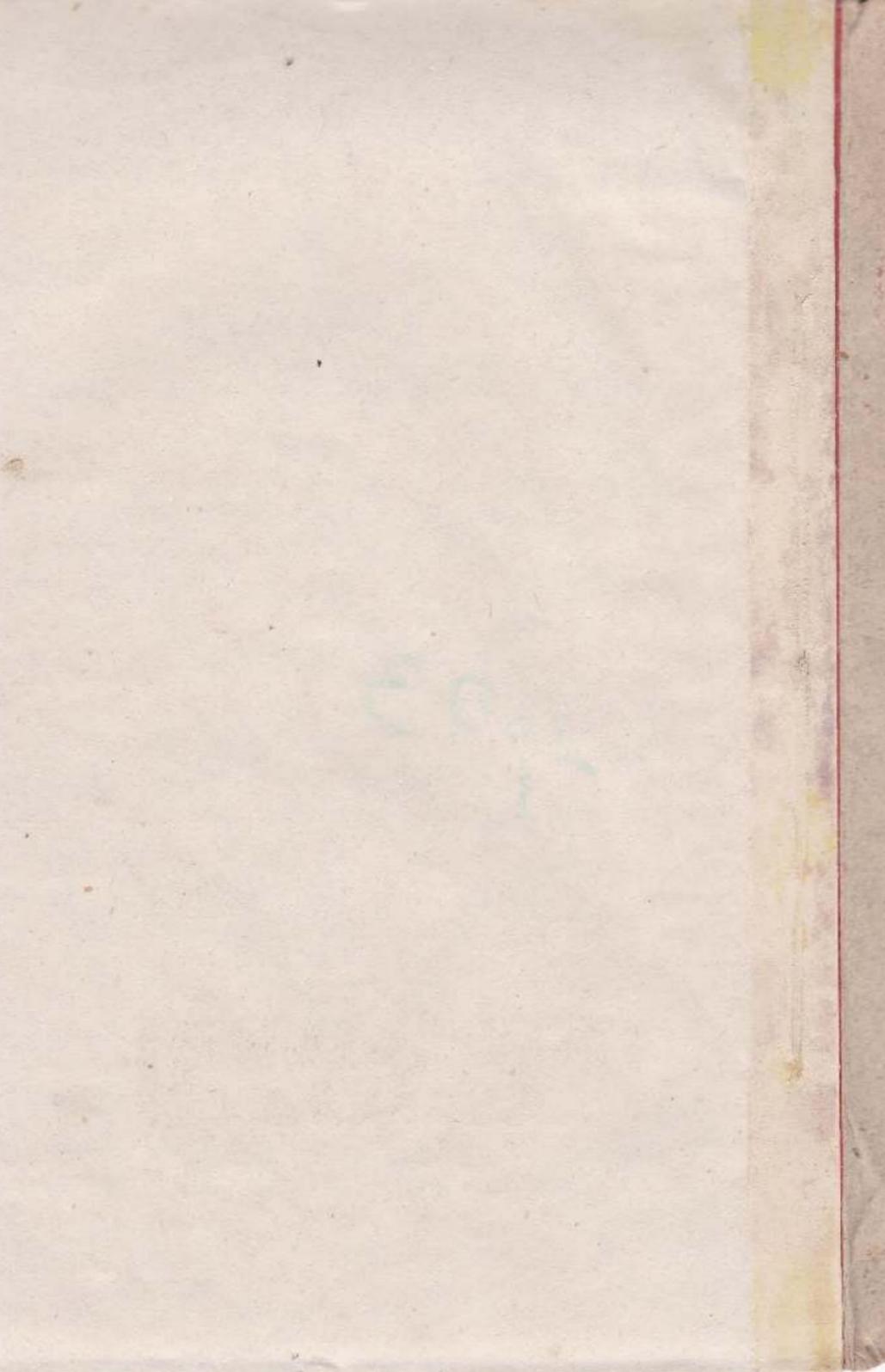
பஞ்சபதி



சு. லி. ராமன்







# பஞ்சமர்

நாவல்

கே. டானியல்

403



152/6, கோவில் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு: புரட்டாதி, 1972.  
உரிமை பதிவு.

விலை ரூபா: 4-00

1094

அச்சுப் பதிவு

ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

## முன்னுரை

ஒரே மூச்சில் இதனைப் படித்து முடித்தேன் என்றும், எந்த ஓர் இடத்திலும் தளராமல் வேகமாகச் செல்லும் இந்நாவல், ஆத்திரம், வீரம், பரிதாபம், இளிவரல் முதலாய உணர்ச்சிகளை என்னுள்ளே தட்டியெழுப்பியதென்றும் இங்கு கூறிவைப்பது வெறும் வாயுபசாரத்திற்காக வல்ல. அத்தகையதொரு வாயுபசாரத்துக்கு எத்தகைய தொரு மதிப்பினையும் அளிப்பதல்ல இப்படைப்பு. இதற்கு எவ்வகையிலும் அப்பாற்பட்டவரோ புறம்பானவரோ அல்லர் இதன் ஆசிரியர், திரு. டானியல்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும் சாதிக்கொடுமையையும் ஒடுக்கப்பட்ட, பஞ்சப்பட்ட மக்களின் வாழ்வையும் அவர்களது போராட்டத்தையும் களமாகக் கொண்டது இது. சாதியமைப்பைப் பற்றியோ, அதன் அடிப்படையையோ, வரலாற்றைக் குறித்தோ இப்போது இங்கு ஆராய்வது அவசியமென்று எனக்குப் படவில்லை. நாவல் இலக்கியத்தைப் பற்றியோ அதன் வரலாற்றுத் தத்துவங்கள் குறித்தோ ஆய்வது கூடத் தேவையென்று தோன்றவில்லை. இதில்வரும் பாத்திரங்கள் கண்முன்னே நடமாடுகின்றன. சம்பவங்கள் கண்முன்னே நடைபெறுகின்றன.



கல்விக்கும், கடமைக்கும், கட்டுப்பாட்டுக்கும் பெயர்போனவர்கள்.

ஒழுக்க ஆசாரங்களுக்கு உயர்ந்த மதிப்பளிப்பவர்கள்.

பேசும் மொழியிலும் வாழும் பிரதேசத்திலும் பின்பற்றும் சமயத்திலும் ஆர்வம் மிகுந்தவர்கள்.

கற்பு நெறியையும் கருணைக் குணத்தையும் போற்றுபவர்கள்.

காந்தி வழிநின்று சாத்வீகத்தைப் பேணுபவர்கள்.

புறமுதுகிலே தாக்காத நேரிய வீரங்கொண்ட  
சேரன் செங்குட்டுவன் பரம்பரையினர்.

வள்ளுவன் காட்டிய வழியில் வாய்மைநெறி  
பூண்டவர்கள்.

'யாதும் ஊரே யாவருங்கேளிர்' என்ற உலகளாவிய  
நோக்கினைச் சிரமேற் கொண்டவர்கள்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே, தென்னோலை வேலி  
களுக்கு உள்ளே பழமை வாய்ந்த சீலங்களைப் பக்குவ  
மாகப் பேணிக்கொண்டு தனித்தன்மையோடு வாழ்கிறார்  
கள் என்பது பலரது நினைப்பு. இந்த நினைப்புக்குப் பங்  
கம் விளைக்கும் எதுவும் வேலிக்கு வெளியே தெரிந்துவிடக்  
கூடாதென்பதிலும் பலருக்குத் தணியாத ஆசை.

இருந்தாலும்,

'பெத்த தேப்பனை அடிச்சுக் கொண்டவை'

'பிள்ளைக்குச் சுகமில்லை சுகமில்லையெண்டு எங்கேயோ  
கொண்டு போய் வைச்சிருந்து போட்டுக் குமர்ப்பிள்ளை  
யாய்க் கொண்டு வந்தவை'

திருட்டிலே பிள்ளைப் பெற்று இருட்டிலே  
மறைத்தவர்கள்.

சுடலையிற்கூடப் பேதம் பாராட்டுபவர்கள்.

'காணி பூமி பொருள் பண்டங்களை வைச்சு, இங்  
லாத பொல்லாததுகளைச் சிறைக்குட்டியாக்கிக்கொண்டு  
சீவிக்கிற பெரிய குடும்பத்து நயிஞ்சுத்தியள்.'

ஒருவனோடு ஒடிப் போய் இருந்துவிட்டுப் பிறகு  
வேறொருவனை முடித்த பெண்கள்.

பாடசாலைகளையே கொளுத்தியவர்கள்;

கைகால் முறித்தவர்கள்;

கிணறுகளுக்குள் நஞ்சு கொட்டியவர்கள்.

பெண்களை மானபங்கப் படுத்தியவர்கள்.

கடுக்கனோடு காதுகளை அறுத்தவர்கள்.

பெண்களின் சட்டைகளைக் கிழித்தவர்கள்.

மோதிரம் போட்டதற்காக விரலை வெட்டியவர்கள்.

பஞ்சமர்களைச் சவுக்கால் அடித்தவர்கள்.

சிறைமக்களை ஏரிற் பூட்டி உழுதவர்கள்.

இத்தகையோரும் அங்கே இருக்கிறார்கள் என்பதை ஊழலும், ஏமாற்றும், போலி வேஷமும், உரிமை மறுக்கும் கொடுமையும் அங்கே புடைநாற்றமெடுப்பதை உறைக்கும் விதத்திற் கிழித்துக் காட்டுகிறார் திரு. டானியல். ஒழுக்கத்துக்கும் நீதிக்கும் ஒற்றுமைக்கும் சாத்வீகத்திற்கும் சுற்புக்கும் கடவுளுக்கும் இவர்கள் கொடுக்கும் மதிப்பு இவ்வளவுதான் என்று மூக்கின்மேல் விரலை நிறுத்திச் சிந்திக்க வைக்கிறார்.



திரு. டானியலின் 'பஞ்சமர்' என்ற இந்த நாவலைப் படிக்கும்போது ஒரு விஷயம் மிகவும் தெளிவாகிறது.

யாழ்ப்பாணத்துப் பெருந் தலைமக்கள் பலரின் பெருமையை இதுவரை காப்பாற்றி வைத்தவை, தென்னோலை வேலிகளோ பனையோலை வேலிகளோ அன்றேல் பின்னெழுந்த மதில்களோ அல்ல. அடிமை குடிமைகளை அதனைக் கழுவித் துடைத்துப் பூசி மெழுகி மூடி மறைத்துக் காப்பாற்றி வந்தனர்.

அவ்வடிமை குடிமைகள் வாய்களைத் திறந்தபோது அப்பெருமைகள், சின்னச்சியையும், முத்துவையும், ஐயாண்ணையும் ஒருங்கே கண்ட கமலாம்பிகைக் கமக்காறிச்சியின் அந்தர நிலைக்குள்ளாயின. அப்படியிருக்க, அடிமை குடிமைகள், தம் உட்பிரிவினைகளை மறந்து ஒன்றுபட்டு பிரித்தாண்டவரை எதிர்த்து விழித்தெழுந்தால் எப்படிப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியும்?

“குடும்ப கௌரவமெல்லாம் சுமந்து நிற்கும் சம்பிரதாய முறைகள் இல்லையென்றால், அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் வல்லமை சிரூப்பருக்கு மட்டுமல்ல, அவரின் பரம்பரையில் வந்த சகலருக்குமே இருக்காது. (பக்கம்-61)



வசதிககமையச் சம்பிரதாய மரபுகளைப் பேணும் பெரிய மனிதர்களின் பகட்டு வாழ்க்கையையும், அடக்கியாளும் தந்திரோபாயங்களையும், கொடுமைகளையும் மட்டுமன்றிப் புதிய விழிப்புற்றொழும் ஒடுக்கப்பட்ட மானுடத்தின் விடுதலை வேட்கையையும், துன்பமும் போராட்டமும் தழுவிய வாழ்வையும் துணிவுடனும், தெளிவுடனும் திரு. டானியல் சித்திரித்திருக்கிறார்.

ஒரு வகையிலே பார்த்தால், ‘பஞ்சமர்’ என்ற இந்த நாவல் மூலம் திரு. டானியல், அறிவையும் அனுபவத்தையும் அரசியலையும் பற்றி நிறையக் கதைத்துக்கொண்டும், உலகத்தோடு (கிணற்றுத் தவளையோடு வேறுபட்டதாகவே உலகத்தைப் பற்றிய சகல மனிதரது நினைப்பும் இருக்க வேண்டுமென்பதவசியமில்லை) ஒட்ட ஒழுகவேண்டுமென்று வள்ளுவரே கூறிவிட்டார் என்று கூறிக்கொண்டும், வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன், கமலாம்பிகை நாச்சியார், சிரூப்பர் போன்றவர்களுக்குத் துதிபாடிக்கிடக்கும் சுற்றும்பலை நோக்கி, “ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் விடுதலைப் போராட்ட வீரர்களாக, உயர் சாதியினரெனப்படும் ஐயாண்ணன் முதல் வீமன் நாய் வரை எத்தனையோ வீரபாத்திரங்களை வாசகர் முன் இழுத்து வந்து நிறுத்தியிருக்கிறேன்; உங்கள் பக்கத்திலும் வெளியே சொல்லக்கூடிய வீரமோ நேர்மையோ இருந்தால், அவை உங்கள் உள்ளங்களில் உண்மை ஒளியினைப் பாய்ச்சியிருந்தால் கொண்டு வந்து நிறுத்துங்கள் பார்க்கலாம்!” என்று சவால் விட்டிருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

பல்கலைக்கழகப் பூங்கா,  
பேராதனை, 25-9-72.

சி. தில்லைநாதன்

## உள்ளே நுழைவதற்குமுன்

“மக்களிடம் படிப்பது, அவர்களிடம் படித்ததைப் புடமிட்டு அவர்களுக்கே திருப்பிக் கொடுப்பது” என்ற கோட்பாட்டுக்குள் நின்று எழுதி வருபவர்களில் ஒருவன் நான். இந்த அடிப்படையில் பன்னெடுங்காலமாக பல் வேறு அடக்குமுறைகளுக்குட்பட்டு இன்னலுற்று வாழும் ‘பஞ்சமர்’ என்று கூறப்படும் மக்களுடைய பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கி ‘பஞ்சமர்’ என்ற இந்த நாவலை எழுத முற்பட்டேன்.

“சாதி முறை என்ற அடிக்கருவையும், ‘இழிசனர் வழக்கு’ மொழி முறையையும் விட்டு விட்டால் இந்த எழுத்தாளர்களுக்கு வேறு கதியே இல்லை” என்று எம்மைப் பார்த்து நையாண்டி செய்பவர் பலர் இருக்கின்றனர். கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வாழ்வு நடத்திக் கொண்டிருக்கும் இந்த மக்களுக்காகவும், இவர்களோடொத்த பிரச்சினைகள் உள்ள ஏனைய மக்களுக்காகவும் பேரூ பிடிக்கக் கடமைப்பாடுடைய சிலரும் இந்த நையாண்டி செய்யும் பகுதியினருடன் சேர்ந்துகொண்டு ‘நயினார்’ மார்களாகிவிட்டனர். இந்த நவீன நயினார் இலக்கியக்காரர்களுக்குப் பிரச்சினைகள் தீர்ந்துபோய் விட்டன; இவர்கள் பட்டினவாசிகளாகவும் ஆகிவிட்டனர். ஆனால் பிரச்சினைகளின் சுமையோடு கிராமப்புறங்களில் பல்லாயிரம் மக்கள் அவல வாழ்வு நடத்திக் கொண்டே இருக்கின்றனர். மனச்சாட்சியைப் பெரிதென மதிக்கும் இலக்கியகாரர்கள் தங்கள் திருப்பாதங்களை இந்தப் பிரதேசங்களில் பதியவைத்து, மனிதாபிமானத்துடன், விசாலமாக தங்கள் இலக்கியப் பார்வையை வீசுவார்களானால், இந்தப் ‘பஞ்சமர்’ போன்ற ஆயிரம் நாவல்களை எழுத தங்கள் பேரூக்களைத் தூக்கியே தீருவார்கள்.

“நிலவுடமை ஆதிக்கத்தின்மேல் கட்டப்பட்ட சாதி மூறையை அகற்றவும், அதைப் பாதுகாத்து நிற்கும் அரசியல் அமைப்பை மாற்றவும், ஆதிபத்திய சிந்தனைப் போக்கை அழிக்கவும் இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்துதல்” என்ற உலக வியாபகமான இலக்கிய சிந்தனையை ஏற்க மறுத்து, “புனிதமான இலக்கியத்தை இதற்கெல்லாம் கருவியாக்குதல் அபசாரம்” என்ற குரல் இங்கு தொடர்ச்சியாகக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. இந்தக் குரலை எழுப்புபவர்கள் வேறெதை எழுதவேண்டுமென்று புலம்புகின்றனர்? மேற்குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காக எழுதுவதைத் தவிர்த்துவிட்டால் மீதியாக உள்ளவை பேரின்பம், சிற்றின்பம் ஆகிய இரண்டுமே! இவற்றில் ஒன்றான பேரின்பத்திற்காக இதிகாசங்கள், புராணங்கள், காவியங்கள், கிரந்தங்கள், காதைகள் என்ற விதத்தில் வேறெந்த மொழியிலும் இல்லாத அளவுக்கு தமிழ் மொழியில் நூல்கள் நிறைய உள்ளன. ஆக, மித்தியாக உள்ளது சிற்றின்பம் என்ற ஒன்றே ஒன்றுதான்! இந்தச் சிற்றின்பத்திற்காக அரைநிர்வாண, முழுநிர்வாண சித்திர விளக்கங்களுடன் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் பல்லாயிரக்கணக்கான ‘மஞ்சள்’ இலக்கியங்கள் போதா தென்றால் “சிற்றின்பத்திற்கான இலக்கியங்களையே மேலும் மேலும் எழுதிக் குவியுங்கள்!” என்று ஈழத்து இலக்கியகாரர்களுக்கு, இவர்கள் பகிரங்க வேண்டுகோள் விடுக்கட்டும்!

“மனித இனத்தின் முரண்பாடுகளைக் கூர்மைப்படுத்தி ஒரு புதிதான, உன்னதமான வாழ்வைச் சகல மக்களுக்கும் பெற்றுக் கொடுத்தல்” என்ற விதத்தில் இலக்கிய முயற்சிகள் ஒருமைப் படுத்தப்பட்டு வரும் இந்தவேளை “நாம் காதலுக்காகவும், அதன் உடைச்சல்களுக்காகவும் மட்டுமே பேரூ பிடிப்போம்” என்று எம்மைச் சுற்றி ஒரு

கோடிட்டுக்கொண்டு இலக்கியகாரர்களாக நாம் இருக்க விரும்புவது நவீன தீண்டாமைத்தனமென்றே கொள்ளலாம்.



இந்தப் பஞ்சமரில் நானும் ஒருவனாக நிற்கிறேன். அறிவறிந்த பருவத்திலிருந்து இன்றுவரை, இந்த மக்கள் கூட்டத்தினரின் பிரச்சினைகளில் பங்கு கொண்டு, அவர்கள் துன்பப்பட்டுக் கண்ணீர் விட்டபோதெல்லாம் நானும் கண்ணீர்விட்டு, அவர்கள் சிறு வெற்றிகள் கண்டு மகிழ்ந்த போதெல்லாம் நானும் அவர்களுடன் கூட மகிழ்ந்து, பல்வேறு காலகட்டங்களில், கூட்டாகவும், தனியாகவும் சாதிக் கொடுமைகளை ஒழிக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு, அல்லலுற்று பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்களோ எண்ணிக்கை அற்றவை. ஈழத்தில் எந்த ஒரு இலக்கிய காரனுக்கும் கிடைக்கமுடியாத இந்தப் பெருவாய்ப்பைக் கொண்டே நான் இந்த நாவலை எழுதினேன். என் அனுபவங்கள் முழுவதையும் இச்சிறு நாவல்மூலம் வெளிக் கொணர முடியவில்லையாயினும் குறிப்பிடக்கூடிய அளவாவது கொண்டு வந்திருக்கிறேன். பஞ்சமர் என்று குறிப்பிடக்கூடியவர்கள் ஐந்து சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் என்பது மேலெழுந்தவாரியான கருத்தாயினும், இந்த மக்களுக்கிருக்கக்கூடிய பிரச்சினைகளை ஒத்த பிரச்சினைகள் உள்ள மக்கள் 'பஞ்சமர்' எனப்படும் எல்லைக் கப்பாலும் நிறைய இருக்கின்றனர். இந்தப் பஞ்சப்பட்டவர்களும் பொதுவான அடிப்படையில் இந்த எல்லைக் கோட்டுக்குள் சங்கமமாகிவருவதை எனது அனுபவங்களிலிருந்து இன்று காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இந்த மக்களெல்லாரும் ஒன்றுபட்டு, நிமிர்ந்து நின்று தங்கள் வாழ்க்கைக்காகப் போராட வேண்டுமென்ற இலட்சிய வேட்கையே, இந்த நாவல் உருவாகக் காரணமாகும்.

இந்த மக்களுக்கும் “இந்த உலகத்தின் கடைசி மனிதனும் தனது சுதந்திர வாழ்வைப் பெறும்வரை ஓய்வதில்லை” என்ற திடசங்கற்பத்துடன், நிரந்தர சமாதான வாழ்வுக்காகப் போராடி வருபவர்களுக்கும் இந்தச் சிறுநூல் ஒரு ஆயுதமாகப் பயன்படுமானால் அது ஒன்றே எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி அளிப்பதாகும்.



இந்த நாவலை எழுதத் தொடங்கிய காலத்திற்கும் இதை எழுதி முடித்த காலத்திற்குமிடையில் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை இங்கு நான் வெளிப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. பஞ்சப்பட்ட மக்களின் நிரந்தர விடுதலைக்காக நான் உழைத்த ‘குற்றத்துக்காக’ அரசுயந்திரம் என்னை வலைவீசிப் பிடிக்க முயன்றபோது பலதடவை நான் தலைமறைவு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டியேற்பட்டது. முன்னர் எழுதிக் குறையாக இருந்த இந்த நாவலை இத்தலைமறைவுக் காலங்களில் எழுதிமுடித்தேன். அந்த நாட்களில் கிராமங்களில் ஆங்காங்கே மக்கள் காட்டிய அன்பும், ஆதரவும், உற்சாகமும் என்னை இதன்பால் நன்கு ஈடுபடவைத்தன. அந்த இன்பமான நினைவுகள், என் மனதில் பசுமையாக நிலைகொண்டுள்ளன. இந்த மக்களே எனது எஜமானர்கள்! அவர்கள் எனக்களித்த பெருமதிப்பு வீண்போகவில்லை. அதற்கெல்லாம் கைம்மாறாக அந்த மக்களுக்கே இந்த நாவலைக் கையளிக்கிறேன். இதைத்தவிர என்னால் ஏது செய்யமுடியும்? தொடர்ந்தும் மக்களின் நெஞ்சங்களில் நான் இருப்பேன்; இவர்களிடம் மீண்டும் மீண்டும் படிப்பேன்; படித்தவற்றை அவர்களுக்கே திருப்பி வழங்குவேன் என்று உறுதி கூறுகிறேன்.

நான் தடுப்புக் காவலில் இருந்த சில மாத காலம் தான் இவர்களை விட்டுப் பிரிந்திருந்த காலமாகும். இந்தக் காலத்தில் நான் அவர்களிடம் படிக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பத்தை இழக்கவேண்டியதாயிற்று. இந்த இழப்பு

துரதிஷ்டமானதாயினும், ஒருபக்கத்தில் என் அனுபவத் திற்கு முதிர்ச்சி தந்த பொற்காலமும் இதுவேயாகும். 'உள்ளே'யும் நான் மனித உள்ளங்களையும், விடுதலைப் பிரேமிகளையும் சந்திக்க வாய்ப்பளித்த காலமல்லவா இது? இந்த அனுபவம் என் இலக்கியப் பணியைத் தொடர மிகுந்த உற்சாகத்தை அளித்தது.



இந்த நாவலுக்கான மூலக்கருவை வலிந்து தேட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கேற்படவில்லை. இதில் நட மாடும் பாத்திரங்களும் நான் சிருட்டித்தவையல்ல. இதில் வரும் சம்பவங்களும் கற்பனாலோகத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவையல்ல. எல்லாம் யதார்த்த உலகில், அன்றாட வாழ்வில் எளிய மக்கள் எனக் கூறப்படும் பஞ்சப் பட்ட மக்கள் தம்மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள நுகத்தடியை கழற்றியெறிந்து, தம்மீது திணிக்கப்பெற்றுள்ள கோணல் வாழ்வை நிமிர்த்த எடுத்த முயற்சிகள், நடவடிக்கைகள், போராட்டங்களிலிருந்து பெற்ற அனுபவங்களே! இந்த அனுபவங்களைப் புடமிட்டு, மெருகிட்டுத் தருவதில் கலை யம்சத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளேனே தவிர, வலிந்து எதையும் சிருட்டிக்கவில்லை.

தமிழறிஞர் எனப்படும் சிலரால் நையாண்டி செய்யப்படும் 'இழிசனர்' வழக்கு மொழியில் இந்நாவலைச் சிருட்டித்திருக்கிறேன்! இத்தமிழ்ச் சான்றோர் அந்நிய நாகரிகத்தில் மோகங்கொண்டு தமிழைச் சிதைத்தபோதும், தங்கள் சுகபோகங்களுக்காகத் தமிழைச் சீரழித்த போதும், அந்நிய ஏகாதிபத்திய வாதிகள் தங்கள் கோரக் கரங்களை விரித்து தமிழை ஆக்கிரமித்தபோதும், ஏகாதிபத்திய அடிவருடிகள் தமிழை மறந்து, மறுத்து அந்நிய மொழியால் நையாண்டி செய்தபோதும், பண்டித வித்துவ பரம்பரையினர் தமிழன்னை யை மூடி, முக்காடிட்டு இருட்டறைக்குள் சிறைவைத்தபோதும், அத்

தமிழன்மையைச் சிறைமீட்டு, வெளிக்கொணர்ந்து, தேறுதல் கூறி, வளர்த்துப் பாதுகாத்தவர்கள் 'இழிசனர்' எனப்படும் பஞ்சமர்களேயாவர். அதனால் இவர்களே இந்த மொழிக்கு எஜமானர்களும் ஆவர். இந்த எஜமானர்கள் பேசும் தமிழையே தமிழென ஏற்று எனது பாத்திரங்களுக்குச் சர்வ சுதந்திரம் கொடுத்துப் பேசவைத்திருக்கிறேன். இதனால் மொழியைப் பயன்படுத்துவதிலும் எனக்கு எந்தச் சிரமமும் ஏற்படவில்லை.

இந்த நாவலைப் படிக்கும் மக்கள் பெருங்கூட்டத்தினருக்கு ஒரு வேண்டுகோள்! உங்கள் கருத்துக்களை எழுத்து மூலமாகத் தாருங்கள். உங்களிடமிருந்து படித்துக் கொள்ள அவைகள் எனக்கு உதவியாக இருக்கும்.

எனக்கு இலக்கிய போதமளித்து என்னை ஊக்குவித்த என் எஜமானர்களாகிய மக்களுக்கும், இந்த நாவலுக்கு மதிப்புரை வழங்கிய பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. சி. தில்லைநாதன் அவர்களுக்கும், அட்டைப்படம் வரைந்துதவிய திரு. ரமணி அவர்களுக்கும் இதை அச்சேற்றிய ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தாருக்கும், என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

கே. டானியல்

கமலாம்பிகை அம்மாள் யாருக்காகவோ காத்துக்கொண்டிருந்தாள்! அவள் பார்வையெல்லாம் தலைவாசலின் சங்கடப் படலையிற்றான் நிலைத்திருந்தது.

பக்குவமாகச் சங்கடப் படலையைத் திறந்து ஓசை எழாமல் சாத்திக் கொண்டே செல்லப்பன் உள்ளே வந்தான். கமலாம்பிகை செல்லப்பனுக்காகத்தான் காத்திருக்கவேண்டும்! முகம் மலர எழுந்து வந்து “வாரும் கட்டாயார், இப்பிடி வாரும்” என்று அவனை வரவேற்றான்.

நாற்சார் வீட்டின் முன்படியோரம் போடப்பட்டிருந்த தும்புச் சாக்கில் கால்களை நன்றாகத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டே, கமலாம்பிகை அம்மாளைப் பின் தொடர்ந்த செல்லப்பன், வாயில்படி தாண்டி நடுமுற்றத்திற்கு வந்து வீட்டின் வடப்பக்க விழுந்தையில் தோள்க் துண்டைத் தட்டிப்போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்தான்.

“இண்டுமுழுக்கச் சரியான வேலைபிள்ளை, முந்தநாள் வளைஞ்ச வெள்ளாவி; நேத்துப் பெருங்காட்டுக்கை ஒரு துடக்குக் கழிவுக்குப் போட்டு வந்ததினலை துறைக்குக் கொண்டுபோக முடியவில்லை. உடம்பும் அவ்வளவு சரியில்லை. இப்ப பத்துமணிபோல்தான் துறைக்குப் போனன். அதுக்கிடையில் சின்னாச்சிப் பெட்டை வந்து பிள்ளை வரட்டாமென்று புடியாளா நிண்டாள். அதுதான் மருமோனைப் பிடிச்ச விட்டுட்டு ஓடியாறன். சரியான வெயிலும் கொளுத்துதனை.”

செல்லப்பன் பேச்சை முடிக்குமுன் கமலாம்பிகை அம்மாள் உள்ளே போய் வெற்றிலைத் தட்டுடன் திரும்பி வந்துவிட்டாள்.

“ஐயோ பிள்ளை, பல்லுகளும் எல்லாம் போட்டுதனை” என்று செல்லப்பன் சொன்னபோதுதான் அவனுக்கு வெற்றிலை துவைக்க உரல் உலக்கை கொடுக்கும் பழக்கத்தை அவளால் நினைக்க முடிந்தது. விருந்தையின் மூலையோடு தேங்காய்ப் பரவலுக்குள் தெரிந்த உரலையும் உலக்கையையும் எடுத்துச் செல்லப்பன் முன் வைத்தாள். செல்லப்பன் உரலில் பாக்கைப் போட்டு நாலு தாக்குத் தாக்கி எடுப்பதற்கிடையில், அப்போதுதான் கமுகிலிருந்து பறித்த நொங்குப் பாக்கைப் பிளந்து ஒரு கீலத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தாள் கமலாம்பிகை அம்மாள்.

“அரிவி வெட்டெல்லாம் முடிஞ்சுதே பிள்ளை? சிங்கன் கண்டி எப்பிடிப் பொலிஞ்சதை?” என்ற செல்லப்பனின் கேள்விக்கு “ஓமோம்! நீர் எங்கை துணியனை ஒழுங்கா வெளுத்த வெளுவையிலை நெல்லு வேண்ட வந்திட்டியாக்கும்!” என்று உள்ளேயிருந்து வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனின் குரல் கேட்டது.

“எண்ண அப்பு சும்மா கிடவணை; உடுப்பு வெளுத்தாலென்ன குடிமேனுக்குக் குடுக்கிறதைக் குடுக்கத்தானையெண்ண வேணும்! நீ பேசாமல் கிடவணை” என்று பரிவோடும் கடுமையோடும் கமலாம்பிகை சொன்னாள்.

“ஓமோம், நான் என்னத்தைப் பேசு? அந்தநாளையிலையெண்டால் மாதத்திலை இரண்டுதரம் எண்டாலும் வந்து தீட்டுத் துடக்கு எடுத்துப் போகாட்டி செல்லப்பன்ரை தேப்பன் நெல்லுப்படிக்கு வருவனே? இப்ப என்னடா எண்டா இப்பத்தையாங்கள் குடுத்த இடத்திலை, செல்லப்பன் துணிஞ்சு நெல்லுக்கு வாறன். நான் என்னத்தைச் சொல்ல!” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்துக் கொண்டே வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் அடங்கிப் போய்விட்டார்.

“ஓமோம்! நீங்க குடிமக்களை நடத்தின மரியாதையிலை தான் இப்பள்ளியள்கூட ‘கூலியைப் பேசுங்கோ அரிவி வெட்டவர்’ என கேக்கிறார்கள்! கம்மாவிடணை! ஓமோம் கட்டாடியார், இந்த முறை பள்ளர் றக்கிளாசு பேசிப் போட்டு ஒத்தபடி நிப்பாட்டிப் போட்டாங்கள். “எங்க ளுக்குத் தட்டுவத்திலை சோறும் வேண்டாம்; உங்கடை கூலி நெல்லும் வேண்டாம், காசாகச் சம்பளத்தைத் தாருங்கோ” எண்டு என்னட்டையே கேட்டிட்டாங்கள். ம்..... என்ன செய்யிறது? அவன் கோவியக் கந்தையாவின்ரை மிசினையும் பிடிச்சு, நாலைஞ்சு பள்ளரையும் பிடிச்சு ஒரு மாதிரி ஒப்பேத்திப் போட்டன், இந்த அரிவி வெட்டுக் கும் மிசின் வந்துதெண்டால் ஒரு கரைச்சலுமில்லை. பள்ளர் பள்ளியள் எழுப்பமும் விடாயினம்!”

அம்மாள் பேசி முடித்த இந்தப் பேச்சு, செல்லப்பனுக்குச் சரியான பேச்சாகவே பட்டது. தனது பேரனின் பக்கத்துக்கு சமக்காரியும் வந்துவிட்டதாக அவன் எண்ணினான். நான்கு நாட்களுக்கு முன்பட்டணத்தில் இருக்கும் செல்லப்பனின் பேரன் முறையான ஒருத்தன் வீட்டுக்கு வந்தபோது, வீட்டில் இருந்த வெள்ளாவியையும், சால் சட்டியையும், தொழிலின் மற்றத் தட்டு முட்டுக்களையும் பார்த்துவிட்டு “இதுகளையெல்லாம் செய்யிறதுக்கு இயந்திரம் வந்தாத்தான் மற்றவையெட்ட பிச்சை எடுக்கிற சீவியம் இல்லாமற் போகும்” என்று அவன் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

“ஓம் மோனை, நீ பட்டணத்துக்கை கூடாத கூட்டமெல்லாம் கூடித் திரியிறுயெண்டு எனக்குக் கேள்வி. உன்ரை கட்சிக்காறர் சொல்லித்தந்த விசர் நாயந்தான் இது, போடாபொடி! உன்ரை வேலையைப் போய்ப்பார்!” என்று அவனைக் கிண்டல் செய்ததும் சேர்ந்தாப்போல் நினைப்பு வந்தது. இப்போது கமலாம்பிகை அம்மாள் கூட இந்த நியாயத்தைச் சொன்னபோது கமக்காரியும் பேரன்ரை கட்சியென்ற எண்ணம் தலைதூக்கியது.

“என்ன செல்லப்பன், நீ பேசாமல் யோசிக்கிறாய்?” என்று அவனை மெதுவாக அருட்டினான் கமக்காரி.

“ஒண்டுமில்லைப்பிள்ளை, நீங்கள் சொல்லிறதும், என்றை பேரன் சொல்லிறதும் ஒண்டாயிருக்கு. அதுதான் யோசிக்கிறன்” என்று செல்லப்பன் பேசியதை அம்மாளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவள் உள்ளே தலையை நீட்டி வேலைக்காரி பொன்னம்மாளை அழைத்தாள். குசினிக்குள் இருந்த பொன்னம்மாள் அகப்பையுடன் வந்தாள்.

“மோனை, கறியைக் கூட்டி அடுப்பிலை வைச்சிட்டு, செல்லப்பனுக்கு ஏப்பன் கோப்பி வைமோனை. பாவம் அது வெயிலுக்கை தவிச்சு வந்திருக்கு!”

“எனக்கு வேண்டாம் நாச்சியார், நான் வரேக்கை இலந்தையடிக்குப் போட்டு வாறன்.”

முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு சொன்னான் செல்லப்பன்.

“ஓமோம், இப்ப பனையெல்லை கொடியேறிவிட்டுது, நீ பின்னை கறியை அடுப்பிலை வை மோனை!”

இந்தக் குத்தலான பேச்சுச் செல்லப்பனைக் கிள்ளிவிட்டது.

“நான் என்ன பஞ்சத்துக்குக் குடிக்கிறவனே! என்றை சீவியத்திலை பனையை வாயிலையும் வச்சறியமாட்டன்! குடிச்சாத் தென்னை; இல்லாட்டிக் கறுப்பு!”

செல்லப்பன் மேலும் உசாராகப் பேசி இருப்பான். அதற்கிடையில் சங்கடப்படலை அடிபடும் ஓசை காதிஸ் விழுந்தது.

கமலாம்பிகை அம்மாளின் முகம் சுண்டிப்போய்விட்டது. மத்தியானத்திற்குப்பின் வருவதாக இருந்த 'சம்மந்த' வீட்டார் எந்தவித முன்னறிவித்தலுமின்றி இப்படி வந்து சேர்வார்களென்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. "என்னவோ, ஏதோ" என்று ஒரு கணம் மனம் ஏங்கித் துடித்தது. நேற்றைக்கு முதல் நாள் சாத்திரக் காரனாக வந்த ஒருத்தன் "ஏதோ அம்மா நினைக்கிறுப்போலை எல்லாம் நடந்து முடிஞ்சிடும் எண்டு பலன் தோணலை, இந்தா நடக்கிறுப்போலை இருக்கும். திடுப்பிடுமெண்டு அழிஞ்சிடவும் பார்க்கும்." என்றும் சொல்லி விட்டுப் போனான். இந்த வார்த்தைகள் ஒரு தடவை சுரீரிட்டுக் கொண்டு குறுக்காக ஓடியது.

சண்முகம் சட்டம்பியாரும் மனைவி சீதேவிப்பிள்ளையும் வாசற்படியோரம் வந்துவிட்டனர். அவள் இப்போது தான் கண்டுவிட்டவள் போலப் பாவனை செய்துகொண்டு முகத்தில் புன்னகையை வலிந்து ஓட்ட வைத்துக்கொண்டு எழுந்து அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தாள். சம்பிரதாயப்படியான உபசரணைகள் முடிந்துவிடுவதற்கிடையில் அவளுக்கு வெயர்த்துக் கொட்டியது.

"ஆர்பிள்ளை சம்மந்தி விட்டாரே?" என்ற கேள்வியுடன் வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் விழுந்தைக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார். கமலாம்பிகை அம்மாள் ஓட்டமாக உள்ளே சென்று, பொன்னம்மாளிடம் சமையல் சாப்பாட்டைப்பற்றி பேசி முடித்துவிட்டு வெள்ளித் தாம்பாளத்தில் அடுக்கப்பட்ட வெற்றிலையுடன் வந்து சேர்ந்தாள்.

"அப்ப நான் போட்டு வாறன் நாச்சியார்" என்று செல்லப்பன் எழுந்திருந்தான்!

"என்ன கட்டாடியார் அவசரப்படுகிறீர்? சம்மந்தி வீட்டார் வந்திட்டினமெண்டு பார்க்கிறீரே? மாம்பழ்த்

தியின்ரை மாமன் மாமியவை இவைதான் கட்டாடியார்!" என்று அவர்சளைச் செல்லப்பனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். செல்லப்பனை இவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தவேண்டிய அவசியமில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரியாத ஒன்றல்லவே! 'கட்டாடி' என்பதில் சர்வமும் அடங்கித்தானே நின்றது.

"ஓ, கட்டாடியாரே! உம்மடை வீடு எங்கினைக்கை?" என்று சண்முகம் சட்டம்பியார் எடுத்த எடுப்பிலேயே வீட்டை விசாரித்தார். இந்த விசாரணை கமலாம்பிகை அம்மாளின் விழிகளையே பிதுங்க வைத்துவிட்டது.

சம்மந்தியார் கட்டாடியாரின் வீட்டை விசாரித்ததன் கருத்தை எந்தவிதத்தில்த்தான் அர்த்தம் செய்துகொண்டு அவள் விழிகளைப் புரட்டுகிறாளோ!

"என்றை வீடு உதிலை சுடலைப்பிட்டிக்குப் பக்கத்து ஒழுங்கையிலைதான்" என்று மொட்டையாகப் பதில் கூறி விட்டுச் செல்லப்பன் துண்டை உதறிப் போட்டுக்கொண்டு எழுந்திருந்தான். அவன் புறப்பாடு கமலாம்பிகை அம்மாளுக்குச் சற்று மன ஆறுதலைக் கொடுத்தது. அதனால் அவளைத் தடுத்து நிறுத்த அவள் நினைக்கவில்லை.

"அவன் போறவனை நீ ஏன் பிள்ளை மறிக்கிறாய்? நெல்லு வேண்டிறதெண்டால் அவன் நாளைக்கு வரட்டன், எட, சொன்னாப்போலை நாளைக்கு வியாழக்கிழமையெல்லே, செல்லப்பன், நாளைக்கும் நாளையிண்டைக்கும் கழிச்ச சனிக்கிழமை வா; போட்டுவா போ!" என்று வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் செல்லப்பனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

செல்லப்பன் படலையை நோக்கி நகரத் தொடங்கினான். கமலாம்பிகை அம்மாளுக்குச் சங்கடமாகிவிட்டது. செல்லப்பனிடம் ஏதேதோ எல்லாம் பேசத்தான் அழைத்திருந்தாள். அவைகளில் எதையுமே பேசாமல் குடிமை நெல்லுக்காக மட்டும் அழைக்கப்பட்டதாக அவன் மனதில் படும் விதத்தில்தான் எல்லாம் நடந்துமுடிந்துவிட்டது. அழைத்ததின் அரும்பு கொஞ்சமேனும் தெரியக்கூடியதாக

ஏதாவது சொல்லி வைக்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விட்டமைக்கு அவள் மனக் கிலேசமடைந்தாள். இன்னொரு தடவை சின்னாச்சியிடம் சொல்லி அவளை அழைக்க முடியாதென்று அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். சின்னாச்சி இலேசுப்பட்டவளல்ல. ஊசிக்குள் புகுந்து உலக்கைக்குள் ளால் வரக்கூடியவள் என்பது ஊரின் அபிப்பிராயம்.

செல்லப்பன் படலையை நோக்கி நடந்து சென்றபோது சற்றுத் திறந்தபடி இருந்த சங்கடத்தால் ஆட்டுக்குட்டி ஒன்று உள்ளே வந்தது. அப்பாடா! கமலாம்பிகை அம்மாள் பிழைத்துவிட்டாள்... ஆட்டை விரட்டிவிடும் தோரணையில் நடந்து கொண்டே செல்லப்பனுக்குப் பக்கமாக வந்து: “செல்லப்பன், சட்டம்பியார் வீட்டை வந்தாலும் வந்திடுவார். என்றை வாயிலை மண்ணைப் போட்டுடாதை! நேரமிருந்தால் கட்டாயமாய் செக்கலுக்குப் பிறகு ஒருக்கா வந்திட்டுப்போ. கன கதை கிடக்கு” என்று சொல்லிவிட்டு வெற்றியோடு திரும்பிவிட்டாள். ஆட்டுக்குட்டியை வெளியேற்றிப் படலையையும் சாத்திக் கொண்டு செல்லப்பன் போய்விட்டான்.

### 3

“கட்டாடியார்!” என்ற ஓசை வெளியே இருந்து கேட்டது. ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரியாத மைம்மல் வேளை, முகத்தைப் பார்த்து ஆளை அடையாளம் காண வேண்டிய அவசியம் செல்லப்பனுக்கு இருக்கவில்லை. சண்முகம் சட்டம்பியார் எப்படியும் வருவார் என்பது அவன் தெரிந்து வைத்துக் கொண்ட ஒன்றுதான். அதனால் அவன் கவனமாகத்தான் இருக்கவேண்டி இருந்தது. மகளிடம் “ஆரும் வந்து என்னைத் தேடினால் நான் இல்லையெண்டு சொல்லு” என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் வெள்ளாவிக்கொட்டிலுக்குள் சாக்குக் கட்டிலைப் போட்டுக்கொண்டு படுத்திருந்தான்.

மருமகன்காரன் வெள்ளாவியில் துணிகளை வளைந்து விட்டு அப்போதுதான் நெருப்பை மூட்டி, பொச்சு மட்டையையும் அடுக்கிவிட்டுப் போனான். அது கெண்டல் கெண்டலாகப் புகையைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது. இந்தப் புகை மண்டலத்துள்ளும் முட்டி மோதிக் கொண்டு செல்லப்பன் மறைந்திருக்க வேண்டி இருந்தது.

“ஆரது?” என்று கேட்டுக்கொண்டே செல்லப்பனின் மகள் முத்து வெளியே வந்தாள்.

“கட்டாடியார் உங்கை இல்லையே? நான் வெளியூர். அவரட்டைத்தான் அலுவலுக்கு வந்தான்” என்று சண்முகம் சட்டம்பியார் குரல் கொடுத்தார்.

“ஆரது?” முத்து மறுபடியும் கேட்டாள்.

“அது நான்தான்!”

“நான்தானெண்டு?”

“சண்முகம் உபாத்தியாயர் எண்டு சொன்னால் கட்டாடியாருக்குத் தெரியும்!”

“கட்டாடியார் எண்டால், பெரிய கட்டாடியாரெட்டையோ சின்னக் கட்டாடியாரெட்டையோ வந்தனீங்கள்?”

“செல்லப்பரிட்டைத்தான் வந்தான்!”

அவர் எங்கையோ தலைக்குத் தண்ணி வார்வை எண்டிட்டுப் போனவர் வரல்லை!”

“எப்ப மோனை வருவார்?”

“எப்ப வருவாரெண்டு தெரியவில்லை. சிலவேளை ஒண்டு பாடுகொண்டாலுஞ் செல்லும்!”

“அப்ப மோனை, சரவெட்டிச் சண்முகம் உபாத்தியாயர் வந்திட்டுப் போனாரெண்டு சொல்லிவிடு, நாங்கள் உங்கை வேலுப்பிள்ளையர் வீட்டிலேதான் இரவைக்கு நிக்கிறம்; விடிய வாரெனெண்டு சொல்லிவிடுமோனை!”

“ஓமோம்; சொல்லிவிடுறன்!”

“அப்ப, போட்டு வாறன் மோனை!”

செல்லப்பனுக்கு இந்தச் சம்பாஷணை எல்லாம் காதில் அடித்தாற் போலக் கேட்டது. உள்ளுக்குச் சிரிப்பாகவும், ஒருவித ஏக்கமாகவும் இருந்தது.

இரவு எட்டு மணிக்கு மேல் கமலாம்பிகை அம்மாளைச் சந்திப்பதற்குப் போவதென்றுதான் செல்லப்பன் முடிவு செய்திருந்தான். ஆனால் அதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்காதுபோல இருந்தது. சண்முகம் சட்டம்பியார் குடும்பத்துடன் இரவு தங்கிவிடுவதாகவும் தகவல் கிடைத்து விட்டது. சண்முகம் சட்டம்பியார் படலையை விட்டுப் போன பின்பு, மெதுவாக வெளியே வந்தான். “இந்தவேளை அவன் எங்கே போவான்?” என்ற கேள்விக்கே இடம் இருக்க முடியாது. முத்துவுக்கு தகப்பன் போகும்படித் தெரிந்திருக்கும். செல்லப்பனுக்கும் சொல்லி விட்டுத்தான் போகவேண்டுமென்ற அவசியமிருப்பது மில்லை.

பருவத்திற்கு இரண்டாவது நாள் அடிவானம் தேய் நிலவின் வரவு கண்டு வெளுத்துவந்தது. நிதானமாக அடிபெயர்த்துக் கொண்டு செல்லப்பன் சென்றான். கால்களுக்குப் புதிய உத்தரவெதுவும் இடவேண்டியதில்லை. வழக்கப்படி இலந்தையடி மாணிக்கன் கொட்டிலுக்கு அவனை அது இட்டுச் சென்று, மேலே நகர மறுத்து முடங்கிக்கொண்டது.

‘என்ன செல்லப்பண்ணே, இண்டைக்கு வேளையோடை?’ என்று கேட்டுக் கொண்டே மாணிக்கன் அளவையை எடுத்து மிடாவுக்குள் தாழ்த்தினான்.

“ஓம் மாணிக்கம், இண்டைக்குத் தேகமெல்லாம் ஒரு மாதிரிக் கிடக்கு. எப்பன் கெதிப்பண்ணு. போய்ப் படுப்

பம்!” என்று அலுத்துக் கொண்டே செல்லப்பன் தனக்கான இனம்காட்டும் பிளாவை துருவிக் கொண்டிருந்தான்.

“அங்கை கிடக்கண்ணை உங்கடை பிளா. கழுவிப் போட்டு வேலியிலை தூக்கிக்கிடக்கு!” என்று பிளாவை இனங்காட்டினான் மாணிக்கன்.

நின்ற நிலையில் முதல் தாகத்திற்கு ஒரு இழுவை இழுத்துவிட்டு, கால்களால் மண்ணைக் கூட்டிச் சேர்த்து அதில் பள்ளமிட்டு மிகுதிக் கள்ளையும் பிளாவையும் அதில் வைத்துவிட்டு, வெள்ளை வெளேரென்ற மணலில் சப்பாணி போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தபோதுதான் செல்லப்பனுக்கு ஆத்ம திருப்தி வந்தது.

“என்ன மாணிக்கம், ஐயாண்ணை வந்திட்டுப் போட்டுதே?”

“இல்லைச் செல்லப்பண்ணை, ஆள்வாற நேரந்தான்!”

“அது பாவி இல்லாட்டி இஞ்சை வந்து போறது போல இருக்காது! பாவம்! ஒரு சுத்த நெஞ்சுக்காறன். தன்ரை சாதிக்காறன், பிறசாதிக்காறன் எண்டு முகம் பார்க்காத சீவன், என்னெண்டுதான் உந்தாளுக்கு இந்த உலகத்துப் புதினங்கள் தெரியுதோ கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்!”

“உனக்கென்னண்ணை தெரியும், அந்தாள் படிக்கிற புத்தகங்களைப் பற்றி! எப்ப பார்த்தாலும் பேப்பர், புத்தகங்களெல்லாம் படிச்சுக் கொண்டுதான் இருக்கும். ஒரு நாளைக்கு நாலு சலுனுக்கையெண்டாலும் போய் வந்து கொண்டுதான் இருக்கும். எத்தனை பேரோடை பேசிப் பறையுது?”

படலைக்குள் வழமைபோல் செருமலும், காறூப்பும் கேட்டது.

“பங்கை, ஆளும் கையோடை வந்திட்டுது. ஐயாண்ணை! வர; வர!” என்று கட்டியங் கூறினான் மாணிக்கம்.

“ஓமோம்! மனிசன் படுகிற பாட்டுக்கை இவர் நக்க வடிக்கிறார்!” என்று பொய்க் கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு வழமையான இடத்தில் குந்திக்கொண்டார் ஐயாண்ணன். வழமை போல ஒரு மரத்தாடாக எடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த கள்ளைக் கொண்டுவந்து வைத்தான் மாணிக்கம். அத்தோடு ஐயாண்ணனுக்கான பிளாவையும் தேடினான்.

“இஞ்சை மாணிக்கம், உதிலை கிடக்கிறதிலை ஒண்டை எடு. பிளாவிலை என்றையெண்டே எழுதியை கிடக்கு? எல்லாம் உன்ரை பிளாத்தான். வாறவை எதைஎண்டாலும் எடுத்துக் குடிக்கட்டன்” என்று நீட்டி முழக்கிக் கூறினார் ஐயாண்ணன்.

மாணிக்கன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். யாராவது கேட்கக் கூடாதவரின் காதுகளில் இந்த வார்த்தைகள் விழுந்துவிட்டால் அவன் வாய்க்குத்தான் மண் விழும். ஐயாண்ணனே ஒரு பிளாவை எடுத்தார். “ஐயோ அது எங்கடை பிளாவாக்கும்!” என்று அங்கலாய்த்தான் ‘மூப்பன்’ என்று கௌரவப் பேர்வாங்கிய சின்னான்.

அந்தப் பிளாவின் வால் ஒரு மடக்கு, இரு மடக்கு, மும்மடக்காக மடக்கி, தம்பட்டத்தடி போன்று கட்டப்பட்டிருந்தது. அதைக் கலையழகுடன் குடைந்து ஊதித் தூசு தட்டிக் கொண்டே “ஏன்ராப்பா, உன்ரையிலை நான் வாய் நனைக்கவிடாய் போலை இருக்கு!” என்று குத்தலாகப் பேசிக்கொண்டே பிளாவை நீட்டுவதற்கிடையில், நிதான்மாக வடியால் கள்ளை வடித்தான் மாணிக்கன்.

ஐயாண்ணன் இரண்டு மிடறு இழுத்திருக்க மாட்டார். அதற்கிடையில் செல்லப்பன் “ஐயாண்ணை இண்டைக்குப் புதினமேதுமிருக்கோ?” என்று கேட்டதுதான் தாமதம், ஐயாண்ணன் அன்றைய புதினங்களை அடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

## 4

‘வல்லைச் சந்தியிலிருந்து கட்டைவேலிக்கூடாக வல்லிபுரக் கோவிலுக்குப் போகும் பாதையில் இருக்கும் குருட்டு மதவடி’ என்று ஐயாண்ணன் குறிப்பாகக் கூறிய இடம் எல்லோருக்கும் தெரியவில்லை. செல்லப்பனுக்குமட்டும் ஐயாண்ணன் குறிப்பிட்ட அந்தக் குருட்டு மதவடி பட்டென்று மனத்துக்குள் தெரிந்தது. செல்லப்பனின் மூத்த பேரன் பிறந்திருந்தபோது வண்டில் மாடு கட்டிக்கொண்டு வல்லிபுரக் கோவிலுக்குக் கூட்டாளிகள் சகிதம் போனதும், இரவு ஒரு மணிபோல் அந்த மதவடியில் மாடுகள் வெருண்டடித்துத் தரவைக்குள்ளே பாயத் தொடங்கியதும், கன்னங்கரிய குருட்டுக் காளை ஒன்று வழிமறித்து நின்று திடீரன்று மறைந்துவிட்டதாக ஆசனத் தட்டில் இருந்து சாரத்தியம் செய்தவன் சாட்சி கூறியதும் அவன் நினைவுக்கு விரைவாக வந்துவிட்டன. ஆனாலும் இருட்டோடு பார்த்த அந்தத் தோற்றம் மட்டும் தான் தெரிந்தது. அந்த மதகுக் கண்ணுக்குள் முகம் கருக்கப்பட்டபடி ஒரு வாலிபனின் பிரேதம் கண்டெடுத்ததையும், பொலீசார் விசாரணையில் கிடைத்த விவரங்களையும், ஏனைய சூழ்நிலைகளையும் வைத்துக் கொண்டு ஐயாண்ணன் மிகவும் விறுவிறுப்பான பயங்கரமான புதினம் ஒன்றைச் சாங்கோபாங்கமாக - இரசனை கெட்டுப்போய்விடாமல் சொல்லி முடித்தார்.

செல்லத்தம்பி என்ற அந்த இளைஞன், செல்லப்பாக்கமக்காரனுக்கும் வள்ளிப்பிள்ளை நாச்சியாருக்கும் ஒரே ஒரு செல்ல மகன். ஒன்பதாவதுடன் பாடசாலைப் படிப்பை முடித்துவிட்டு வீட்டோடும் ரூட்டோடும் இருந்த அவனுக்கு செல்லாச்சி என்ற பள்ளியின் மகள் அன்னத்துடன் காதல்! இந்தக் காதலைக் கிள்ளி எறிந்துவிடக் கமக்காரன் தலையால் நடந்தும் பார்த்தார்; முடியவில்லை. முடிவாக அவர் மகனுடன் ஒருவித சமரச உடன்பாட்டுக்கு வர வேண்டியதாயிற்று. “மகன் விரும்பும்போது

அன்னத்திடம் போய்வரலாம்; புருஷனைச் சின்னவயதி  
 லேயே இழந்துவிட்ட அன்னத்தை வைப்பாடிச்சியாகவும்  
 வைத்திருக்கலாம்; வேண்டுமானால் பொருள்பண்டமும்  
 கொடுக்கலாம்.” இந்தச் சமரச உடன்பாட்டை மனைவிக்  
 கூடாக மகனுடன் செய்துகொண்டு, அவனை எங்காவது ஒரு  
 நல்ல கட்டையில் கட்டிவிட அவர் பலதும் பத்தும் பார்த்  
 துவிட்டார். ஆனால் கடைசியில் புத்தூர் மழவராயர்  
 குடும்பத்தில் விஷயம் ஒப்பேறி வந்தபோது, செல்லத்தம்பி  
 உடன்பாட்டையெல்லாம் மீறி அன்னத்தையும் கையிற்  
 பிடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான். வந்தது  
 நாசம்!

இரவு வந்தது. மாலை ஆறு மணிக்குத்தான் அன்னம்  
 அவனோடு அந்த வீட்டில் காலடி வைத்தாள். எதிர்பார்க்  
 காத விதத்தில் மாமன் மாமி அவளை முகமன் கூறி வர  
 வேற்று உபசரித்தனர். இந்த மகிழ்ச்சியை அன்னத்தால்  
 தாங்கமுடியவில்லை. பெரும் புயலொன்றை எதிர்நோக்கிய  
 வளுக்கு வீசிவந்த வசந்தம் மயக்கத்தைத் தந்தது. நடு  
 வீட்டுக்குள் அவள் கண்ணயர்ந்து தூங்கிப்போய்விட்டாள்.  
 விடிந்து பார்த்தபோது அவளைக் காணவில்லை. அவள்  
 வரவுக்காக அவள் அங்கு காத்திருக்க முடியவில்லை. ஏதோ  
 வேலை விஷயமாக அவளை யாரோ சினேகிதர்கள் நடுராத்  
 திரியில் வந்து அழைத்துக்கொண்டு கொழும்புக்குப் போய்  
 விட்டதாகவும், வாயிலும் வயிற்றிலுமாக இருக்கும் அவ  
 னுக்கு இந்தப் பிரிவு அதிர்ச்சியை அறிவிக்க மனமின்றிப்  
 போய்விட்டா னென்றும் மாமிக்காரி சாதுரியமாகச்  
 சொல்லிமுடித்து அன்னத்தை அவள் வீட்டுக்கே அனுப்பி  
 வைத்தாள். அன்னம், அவனது கடிதத்திற்காகக் காத்  
 திருந்தாள். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, குட்டு மதகுக்  
 குள் முகம் கருக்கப்பட்ட பிரேதம் ஒன்று கிடப்பதாகக்  
 கிடைத்த தகவலை அடுத்து, அடையாளம் காட்டுவதற்காக  
 கமக்காரனும் நாச்சியாரும் அழைத்துவரப்பட்டனர். கமக்  
 காரன் தன் ஒரே ஒரு செல்ல மகனைத் தன் மகனல்ல  
 என்று மறுத்தார். நாச்சியார் பத்துமாதம் சுமந்து பெற்ற

தன் உதிரத்தின் கனியானவனை “என் பிள்ளையல்ல” என்று மறுத்தே விட்டாள். ஆனால் அன்னம் மட்டும், அது தன் காதலன்தான் என்றுகூறிச் சத்தியம் வைத்தாள். அவனுடைய பெருந் தொடையிலுள்ள பெரிய தசை வடுவொன்றைத்தான் அவள் அடையாளம் வைத்துச் சத்தியம் செய்தாள்.

மரண விசாரணை அதிகாரிக்குச் சங்கடமாகிவிட்டது. டாக்டரின் முடிவின்படி அவன் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளான் என்பது தெளிவு. ஆனால் அவன் யார்? யாரால் கொல்லப்பட்டான்? என்பவற்றிற்கு விடை காணமுடியவில்லை. சின்னவயதிலிருந்து அவனைத் தூக்கித் தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த பெற்றார், இப்படி ஒரு தசைவடு அவனுக்கில்லை என்றனர். ஆனால் அவனோடு உடலுறவுகொண்டு தினைத்த அன்னம், அவனைத் தன் காதலனே என்று சொல்லுகிறாள். கடைசியில் அந்தச் சடலத்தை யாருமே எடுத்துச் செல்லவில்லை. அன்னத்தால் என்ன செய்யத் தகுதி இருக்கிறது? கிராமச்சங்கப் பொதுச்செலவிலேயே உடல் புதைக்கப்பட்டதாம்! ‘மரணவிசாரணை அதிகாரி பொலீசாரைப் புலன்விசாரணை செய்ய உத்தரவிட்டு, தீர்ப்புக் கூறுவதை ஒத்திவைத்தார்’ என்று கிண்டலோடு இந்தப் பயங்கரப் புதினத்தைக் கூறி முடித்தார் ஐயாண்ணன்.

“என்ன ஐயாண்ணை இது உபகதையே?” என்று குத்தலாக ஒரு கேள்வியைக் கேட்காமலிருக்க மாணிக்கனால் முடியவில்லை. இப்படிப் பெற்ற மகனையே தங்கள் மகனல்ல என்று கூறும் தாய் தகப்பனை அவனால் நம்பமுடியவில்லை. ‘அனாதையாகத் தேடுவாரற்று, தறுமப் பணத்தில் மகனின் பிரேதம் அடக்கம்செய்யப்பட, உயிரை வைத்துக்கொண்டு எந்தத் தாய் தகப்பன் இருப்பினம்?’ என்ற விதமான பெருங்கேள்வி அவன் மனதை நிறைத்துக்கொண்டதால் தான், இதை உபகதையாக்கி இக்கேள்வியை அவன் கேட்க வேண்டியதாயிற்று. மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு இயற்கை இரசனை கெடாமல் இப்படி ஒரு கேலியான கேள்வியைக் கேட்டதை ஐயாண்ணனால் பொறுக்கமுடியவில்லை.

“நீ கதைக்கிற கதையைப் பார்த்தால் மாணிக்கம், நீ கள்ளுக் கொட்டிலைவிட்டு வேறெங்கினையும் போறயில்லைப் போலையிருக்கு; ஒமோம், உனக்கு நேரமுமேது? நடக்கிற தெல்லாம் உனக்கு உபகதையாகத்தான் இருக்கும்!”

ஒருவிதமாகக் கோபத்தை விழுங்கிக்கொண்டு ஐயாண்ணன் பதிலுக்குக் கிண்டல் செய்தார்.

“தெரியாமக் கேக்கிறாக்கும், அப்ப அந்தப் பொடியனை ஆர் சாக்கொண்டதாக்கும்?” என்று மூப்பன் சின்னான் புதுக்கேள்வி ஒன்றைப் போட்டான்.

“சின்னவி, உன்னைத்தான் தெரியாமக் கேக்கிறாக்கும், இவ்வளவு நேரமும் நீ குறிச்சியாப் போராய், என்ன?”

‘குறிச்சி’ என்ற சொல்லுக்கு மூப்பன் சின்னானுடைய சந்ததியாரின் பரிபாஷையில் நித்திரை என்பதுதான் அர்த்தம். இதைத்தான் ஐயாண்ணனும் சம்பவம் சொல்லப் பட்டபோது அவனை நித்திரையாய்ப்போனானென்று குத்தலாக நினைவுபடுத்தினார்.

“இல்லைத் தம்பி, நீர் சொல்லுகிற மாதிரிப் பாத்நா, தாயும் தேப்பனும் சேந்துதான் மோனைக் கொலைசெய்ததாயெல்லோ தெரியுது” என்று புரிந்தபடி சின்னான் பேசினான்.

“இவ்வளவுநேரமும் வேறையென்ன நாசமறுப்பெண்டு நினைக்கிறாய்? அவைதான் பொடியனை முடிச்சுப் போட்டினம்” என்று ஐயாண்ணன் திட்டவட்டமாகவே கூறினார்.

“உதென்னண்ணை நடக்கிற காரியமே! பெத்த பிள்ளைக்கு இப்படிப் பாதகஞ் செய்யிறவை ஆரேன் ஊரிலே இருக்கினமே? காடுகரம்பையிக்கை இருக்கிற சிங்களச் சாதியள் சிலவேளை செய்தாச் செய்யும். தமிழர் இப்படிச் செய்யா யினம்!”

இதுவரை வாய்திறவாது ஒடுங்கிப்போயிருந்த சந்தியா இனரீதியாகத் தனது இனப் பெருமையை தெரிவித்துக் கொண்டான்.

“இஞ்சை சந்தியா, சும்மா பேய்க்கதை கதையாதை! சும்மா சிங்களச்சாதி, தமிழ்ச்சாதி என்று குறுட்டு ஞாயம் பேசாதை! தமிழரெல்லாம் சரியாத்தானே சீவிக்கினம். எங்கடை சிறப்பெல்லாத்தையும் ஊர் நல்லாயறியும். சும்மா உந்தக்கதையை விடு! பெத்ததேப்பனை அடிச்சுக்கொண்டவை உங்கடை வீட்டுக்குப் பக்கத்தை, உங்கடை அடிப்படலையிக்கை இருக்கினம். தெரியுமெல்லே? அவை உனக்குச் சொந்தக்காரரெண்டாப்போலை உண்மையை விழுங்கிப் போடுவினமே! சும்மா மோட்டுக்கதை கதையாதை!” என்று சந்தியாமேல் பாய்ந்து விழுந்தார் ஐயாண்ணன்.

சந்தியாவுக்குச் சிறிது கோபம் வந்திருக்க வேண்டும். எறித்து வந்த நிலவொளியில் அவனின் முகம் சுண்டிப் போயிருந்தது தெரிந்தது. ஐயாண்ணனிடம் கோபித்துப் பேச முடியாதென்பது அவனுக்கு முன்னமேயே தெரியும். குறுக்குக் கேள்வி ஏதாவது போட்டு ஐயாண்ணனை மடக்கி விட அவன் எண்ணினான்.

\* அண்ணை, நீ கோவியாதை! நீ சொல்லுறதுபோலை அந்தச் சவம் அந்தப் பொடியன்ரை எண்டுதான் வைச்சுக்கொள், சிலவேளை ஆரும் செய்திருந்தாலென்ன? அவை தான் கொண்டினமெண்டதுக்கு என்ன சாட்சி இருக்கு?”

சந்தியாவின் இந்தக் கேள்விக்கு மிகவும் சாங்கோ பாங்கமாக ஐயாண்ணன் பதிலளித்தார்.

“இஞ்சை சந்தியா, மோனும் பெண்டிலும் வீட்டுக்கை படுத்திருக்கினம், அவள் பாவிப்பெட்டை சொல்லுறாள், தான் நித்திரையாய்ப் போனதுக்கு விடிஞ்சாப் போலை தான் கண்ணை முளிச்செனெண்டு. கொழும்பிலை ஏதோ வேலைக்கு ஆரோ வந்து காரிலை கூட்டிக்கொண்டு போனவை எண்டு இவை சொல்லினம். சாமம் ஒண்டு பாதியிலை வந்து மோனைக் கூட்டிக்கொண்டு போனவையிலை ஒருதரையும் இவைக்குத் தெரியாதாம்! இதை நீ நம்புறியே! உன்ரை மோனை சாமத்திலை ஆரும், வந்து துலையூருக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகேக்கை நீ விட்டிடுவியே? சரி

அது போகட்டுக்கு; கொழும்பென்ன, உங்காலை அங்காலை யை? அப்பிடிப் போறன் எண்டால், பொடியன் அவள் பர தேசிக்கும் சொல்லிப்போட்டெல்லே போவான்! அல்ல, முந்திச் சொல்லியெண்டாலும் வைச்சிருப்பான். வில்லங் கமான இடத்திலே பொடிச்சியைக் கொண்டந்து விட்டிட்டு அவன் கொழும்புக்கு போவானே? நீ சொல்லன்! சரி, வேறே ஆருந்தான் பள்ளியை முடிச்சதுக்காக அவனைக் கொண்டி டினம் எண்டு வைப்பம். அவள் பெட்டை அடையாளம் காட்டிற் அளவுக்கு இவை காட்டேலாதை? உனக்குத் தெரியாது சந்தியா, பிள்ளையெண்டாயென்ன ஆரெண்டா யென்ன சாதி முறையைக் காப்பாத்த இந்தத் தமிழ்ச்சாதி என்னெண்டாலும் செய்யத் தயார். ஊரிலே நடக்கிற தெல்லாததையும் நீ நல்லா யோசிச்சுப் பார்!”

“சும்மா வி முந்த பாட்டுக்குக் குறிசுடப்படாது, செத்த பிரேதத்திலே வேட்டி துணி ஒன்றுமில்லை, அதுகள் இருந்தாலாவது நாங்கள் போடுற குறியைப் பாத்துக் கண்டு பிடிக்கலாம், முகத்தைப் பாத்துச் சொல்லுறதென் டால் முகமெல்லாம் நெருப்பிலே கருகிப் போச்சு, கருகின முகத்தைச் சரியாகக் கண்டு பிடிக்க முடியுமே?”

ஐயாண்ணனின் விளக்கத்துக்கு மேல் செல்லப்பன் மிக வும் நுணுக்கமான கேள்வியைக் கேட்டான்.

ஐயாண்ணன் அலுத்துக் கொண்டு கூறினார்:

“நீங்கள் ஒருத்தரும் இந்த உலகத்திலே இல்லை, என் னோடை பந்தயம் பிடியுங்கோ. நான் வீட்டிலே இரண்டு கோழிக் குஞ்சு வளக்கிறன். அதிலே ஒரு குஞ்சை நீங்கள் பிடிச்சு, அதின்றை கழுத்தை வெட்டிப்போட்டு, கழுத்து வெட்டின நூறு கோழிக்குஞ்சுக்கு நடுவிலே போடுங்கோ, என்றை குஞ்சை நான் சொல்லாட்டா என்றை பேரை மாத்திக் கூப்பிடுங்கோ!”

## 5

மாணிக்கனின் கொட்டிலிலிருந்து செல்லப்பன் வீடு திரும்பியபோது நிலவு சற்று உயரத்திற்கு வந்துவிட்டது. இலேசான வெறியாகத்தான் இருந்தது. எத்தனை சிரட்டைகள்ளுக் குடித்தாலும் அவன் வெறியாக நடந்ததில்லை. அவன் உடல்நிலை அப்படி, ஆனால் வழக்கத்துக்கு மாறாக இன்று இலேசான ஆட்டங் கண்டிருக்கிறது.

செக்கலுக்குப் பின் கமலாம்பிகை அம்மாள் வந்து சந்திக்கும்படி கேட்டது; சண்முகம் சட்டப்பியார் மாலையில் வந்தவிட்டுப் போனது; நாளைக் காலை வருவதாகக் கூறியது எதுவுமே அவன் நினைவில் இல்லை. ஆயிரம் கழுத்தறுத்த கோழிக்குஞ்சுகளுக்கு நடுவே கழுத்து வெட்டப்பட்ட ஐயாண்ணனின் கோழிக்குஞ்சை அவர் இனங்கண்டு எடுத்துவிடுவது போன்ற மானசீகத் தோற்றந்தான் அவன் சண்களை நிறைத்து நின்றது.

அவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது வெள்ளாவி அடுப்புச் சூடு கண்டு சோடாத் தண்ணீர் நீராவியில் வெந்து வரும் வாசனை விசியது. அப்போதுதான் வெள்ளாவியின் நெருப்பை அவித்துவிட்டு முத்து தந்தைக்காகக் காத்திருந்தாள்.

“அப்பு, சோத்தைத் தின்னணை!”

“எனக்கு வேண்டாம் மேளை, நீ தண்ணியை ஊத்து!”

“எனை, கொஞ்சமாய்த் தின்னணை; சும்மா குடிச்சுக் குடிச்சுச் சாகாமை!”

“எனக்கு வேண்டாம் மேளை. பொடியன் திண்டுட்டுதே?”

“ஓமனை” அவர் திண்டிட்டாரணை. நீ வாணை அப்பு! எனை மறந்து போனன், செல்வி மனிசி ஏதோ அவசர

மெண்டு வந்து போனவள். அவளுக்கு ஏதும் குடுக்கவேணுமேயெனை? காலைமையும் துறையுக்கை 'வந்து கூட்டிக் கொண்டு போனவளெண்டு 'அவர்' சொன்னவர். ஏனெனை அவளிட்டையும் கள்ளுக் குடிக்கப் போறனியெனை?"

"உதென்ன கதை கதைக்கிறாய்? சும்மா ஊரிலையெல்லாம் கள்ளுக் குடிச்சுக்கொண்டு திரியிறதுதான் என்றை வேலையே? அவள் பாவி இருக்கேக்கை இப்படி ஒரு நாளெண்டாலும் கேட்டிருப்பனை? இப்ப, நீ கேட்கத் தொடங்கிவிட்டாய்!"

தந்தைக்குச் சிறிது கோபம் வந்து விட்டது என்று முத்து உணர்ந்து கொண்டாள். "இல்லையெனை, சும்மா பகிடிக்குக் கேட்டனெனை. நீ வாணை சோத்தைத் தின்னெனை" என்று பணிந்து கேட்டாள். அவன் அதற்கும் மறுத்துவிட்டான். சிறிது வேளைக்கிடையில் அவன் தூங்கியும் விட்டான். நித் திரையில் அவன் கண்டபடியெல்லாம் வாய் பிதற்றினான். "ஓ, ஒரு தேப்பன் இப்படிச் செய்வானே .... அவளு மொரு தாயே? குஞ்சுகளின்றை கழுத்தை வெட்டு, வெட்டிப் போடப்பா, ம் வெட்டு..... வெட்டு....." என்ற வார்த்தைகளை யெல்லாம், கவலையால் கண்விழித்திருந்த முத்து கேட்டுப் பயந்து நடுங்கினாள். தகப்பனை ஏதோ பிச்சுப் பேய் பிடித்து விட்டதாக அவள் முடிவுக்கு வந்தாள். அடிக்கடி அவள் குலதெய்வமான பெரிய தம்பிரானைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டுக் கொண்டாள்.

கண்களை இறுக இறுக மூடிப் பார்த்து விட்டாள். நித் திரை வரமாட்டேனென்கிறது. மாலை சண்முகம் சட்டம் பியார் என்ற ஒருவருக்குப் பயந்து தகப்பன் வெள்ளாவிக்கொட்டிலோடு ஒளித்திருந்தது; காலை துறைக்கும், மாலை வீட்டுக்கும் செல்லாச்சி வந்துவிட்டுப் போனது; தகப்பன் தண்ணேடு சோவிச்சுக் கொண்டு சாப்பிடாதது; இப்போது வெட்டுக்கொத்தென்று வாய் பிதற்றுவது எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அவளின் மனதைக் குடைந்தது. ஏதோ நடக்கக்கூடாதது நடந்துவிட்டதைப்போலவோ,

அல்லது நடக்கப் போவது போலவோ ஒரு பிரமை மனதில் நிறைந்து நின்றது. முன்பு நடந்து முடிந்துவிட்ட அந்தப் பயங்கர சம்பவத்தையும், அத்துடன் கூடிய வில்லங்கங்களையும் ஒரு தடவை அவள் எண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டாள். மறுபடியும் அந்த விஷயத்தில் ஏதோ வந்திருக்க வேண்டும் போலவும், அதில் தகப்பன் தலையை மாட்டிக் கொண்டு நிற்பது போலவும், அவள் கற்பனை செய்து அந்த முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள். ஆனால் இப்போது செல்லி மட்டும் ஏன் புதிதாக ஈடுபட்டுத் திரிகிறார்? என்பதுதான் விளங்காமல் இருந்தது. “ஓமோம் அவளும் சிறுப்பர் வீட்டுக்குத் தொண்டு துரவு செய்யப்போறவள், தெரிஞ்சுதானே இருக்க வேணும்.” என்று உள் மனது முடிவு செய்துகொண்டதும் அவளுடைய முடிவுமேலும் திடப்பட்டது.

## 6

சிறுப்பர் என்றால் இப்போதல்ல; முன்பு சிறுப்பராக இருந்திருக்கிறார். அவருக்கு எட்டுப் பெண்பிள்ளைகள். மனைவி கிளிபோல, சிறுப்பரோ மலைபோல. இரண்டுக்கு மாகப்பிறந்த எட்டும், அழகும் உயரம் பருமையும் நிறைந்த தேவதைகள்.

சிறுப்பர் வீட்டுக்கு மிகவும் விசுவாசமான குடிமகன் செல்லப்பன். சிறுப்பரின் மனைவிக்கு செல்லப்பனிடம் தீராத அன்பு. அவள் இப்படி அன்பு காட்டுவதெல்லாம் குமராகப் போவதும், குமரானதுமான எட்டுப் பெண்களின் உடுபுடவை உட்பட்ட சகல சம்பிரதாயங்களுக்கும் அவன் விசுவாசமுள்ள கட்டாடியாக இருப்பதற்காகத்தான்!

அன்று மாலை சிறுப்பர் வீட்டுக்குப் போன செல்லப்பன், சிறுப்பர் அம்மாளோடு மைம்மல் கழித்து வெகு நேரம்வரை பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டுத் திரும்பியபோது, வீட்டுக்குக் கிழக்குக் கோடியிலுள்ள விரூந்தை

முடக்கில் இருட்டோடு சிறுப்பரின் மூன்றாவது தேவதை வேலைக்காரப் பையன் சிறிசேனாவுடன் காதோடு காது வைத்துப் பேசிக்கொண்டிருப்பதுபோன்ற சாயல் ஒன்றைக் கண்டான்.

இந்தச் சிறிசேனாமேல் செல்லப்பனுக்கு மிகவும் அபிமானம். செல்லப்பன் வரும் போதெல்லாம் அவனுக்காக சிஷ்ருகைஷ செய்பவன் இவன்தான். செல்லப்பனுக்கு உபசாரம் செய்தால் அது சிறுப்பர் அம்மாளுக்கு மனம் நிறைந்த திருப்தி தரக்கூடியது என்பது அவனுக்கு நன்கு தெரிந்ததோ என்னவோ! அவன் செல்லப்பனிடம் மரியாதையாக நடந்து கொள்வான்.

சிறிசேனா சின்னப் பயலாகத்தான் தோற்றத்தில் இருந்தான். வயது பதினேழைத் தாண்டி நிற்கிறது. வயதுக்கு ஏற்ற தோற்றம் இல்லாவிட்டாலும் சமீபத்திலிருந்து அவன் மினுமினுத்து வருவது செல்லப்பனுக்கு ஒரு மாதிரியான மனநிலையைத் தந்தது. “இவனுக்கு ஏதோ எக்கச்சக்கமான கள்ளத்தின் கிடைத்துவருகிறது; அல்லது உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் இன்பமான ஏதோ வசதி கிடைத்து வருகிறது, என்றெல்லாம் செல்லப்பன் பகிர்ந்து பார்க்கவில்லை. திடீரென்று அவன் உடலிலும் முகத்திலும் ஏற்பட்ட மாற்றம் செல்லப்பனைக் கவனிக்க வைத்தது. “இப்போது அந்த மூன்றாவது தேவதையும் அவனும் அந்த விரூந்தைப் பீலி இருட்டோடு காதோடு காது வைத்த மாதிரி என்ன பேசுகிறார்கள்?” என்ற கேள்வியும் சேர்ந்து வலுத்துக்கொண்டது. அந்த இரவும் செல்லப்பன் சிறிசேனாவின் நினைவாகவே படுத்திருந்தான். இரவு நடுஜாமத்தில் அவன் வாய் பிதற்றினான். சிறிசேனாவின் பெயர் அடிக்கடி கேட்டு முத்து கண் விழித்துக் கொண்டான். “தம்பி சிறிசேனா! குழந்தைப் பொடியன், கொண்டு போடுவான்கள் மோனை.....” இந்த வார்த்தைகள் தெளிவாக முத்துவுக்குக் கேட்டன. இந்தச் சிறிசேனாவை முத்துவுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். சிறுப்பர் அம்மா

விடமிருந்து அப்போதைக்கப்போது உடுப்புகள் பற்றிய விபரங்களையிட்டு அவன் வந்து போவான்.

விடிந்து செல்லப்பனுக்குத் தேனீர் கொண்டுவந்தபோது “என்னெனை அப்பு, சிறிசேனாவைப்பற்றி வாய் பிசத்தினையனை ராமுமுதும்!” என்று கேட்டான். செல்லப்பனுக்கு அவளுக்குப் பதில் சொல்லுவது கடினமாகிவிட்டது. ஒரு விதமாகச் சமாளித்துக்கொண்டு வெளியே போனான். அவன் போய்ச் சிறிது நேரத்தில் “சிறிசேனா செத்துப் போனான்” என்ற தகவல் வந்தது. ஊரில் பலர் பலவிதமாகப் பேசிக்கொண்டனர். கொல்லைப்புறப் பூந்தோட்டத்தில் எல்லையாகச் சரித்து நட்டுவைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீர்ப் பைப்பில் குத்துண்டபடி சிறிசேனாவின் உடல் கிடந்தது.

பேயறைந்த முகத்தோடு செல்லப்பன் வீட்டுக்கு வந்தான். முத்துவுக்கு உடலெல்லாம் நடுக்கமெடுத்தது. சிறிசேனாவின் மரணத்தில் தகப்பனுக்கும் கணிசமான பங்குண்டு என்பது அவளின் முடிவான நினைவு.

சிறுப்பர் வீட்டிலிருந்து இழவு சொல்லி ஆள் வந்தது. வழமைபோல இழவு சொல்வதற்கு உரித்தான கிட்டிணன் வந்துவிட்டுப் போனான்.

யாருடனும் எதுவுமே பேசாமல் செல்லப்பன் வெள்ளை கட்டுவதற்கான துணிகளைத் தயாரித்து, மருமகனையும் அழைத்துக்கொண்டு சிறுப்பர் வீட்டுக்குப் போய்ச்சேர மணி பத்தாகிவிட்டது.

சிறுப்பர் வீட்டு வாசலில் நான்கைந்து காரர்களும், பொலீஸ் வர்னும் நின்றன. செல்லப்பன் உள்ளே போனான். பிரேத பரிசோதனை முடிந்து, நீதிபதி மரண விசாரணை செய்துகொண்டிருந்தார்.

இரவு எல்லோரும் படுக்கைக்குப் போய்விட்ட பின்பு சிறிசேனா பால்மாட்டுக்குத் தண்ணீர் வைத்துப் புல்லுப் போட்டுவிட்டுப் போவது வழக்கமென்றும், இதன்

படி தாங்கள் படுக்கைக்குப் போய்விட்ட பின்பு தோட்டத்துப் பக்கம் வாளி விழுந்த சத்தம் ஏதோ கேட்டதாகவும், அதைப்பற்றித் தாங்கள் கவனம் எடுக்கவில்லையென்றும், விடிந்து பார்க்கும்போது சிறிசேனா நிறுத்திக்கிடந்த பைப்பில் குத்துண்டு செத்துப்போய்விட்டதாகவும், சிறுப்பர் அம்மாள், அப்போதுதான் பூர் வாங்க முறைப்பாடு கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

விசாரணைகள் முடிந்தன.

முறைப்படி தகனத்திற்கான அனுமதி கொடுத்த பின் பொலீஸ் வானும், டாக்டர், நீதிபதி, கொர்ணர் ஆகியோரின் கார்களும் கிராமத்துப் புழுதியை அள்ளி வீசிச்சொண்டு பறந்தோடிவிட்டன.

இப்படி நிலையிலுள்ள எத்தனையோ மரணவீடுகளுக்குச் செல்லப்பன் புரோகிதத்திற்காகச் சென்றிருக்கிறான்.

முதலில் விதானையார் வந்து, சிலமணிநேரம் கழித்துப் பொலீஸ் வந்து, அதற்கும் வெகு நேரம்கழித்துக் கொர்ணர் அல்லது நீதவான் வந்து, அதற்கும் அப்பால் டாக்டர் வந்து, ஆயிரம் விசாரணைகள் முடிந்து, செத்த கட்டை உறவினர்களின் உரிமைக்கு விடப்படக் குறைந்தது பன்னிரண்டு மணி நேரமாவது செல்வதுதான் வழமையானதாகும். ஆனால் சிறுப்பர் வீட்டில்மட்டும் பத்துமணியிலிருந்து பன்னிரண்டு மணிக்கிடையில் எல்லாம் முடிந்துவிட்டன. இந்த விதத்தில் சிறிசேனா மதிப்புக்குரியவனாகி விட்டான்.

சிறிசேனாவின் உறவினர்களுக்காக யாரும் காத்துக்கிடக்கவேண்டியிருக்கவில்லை. அவன் அனாதையானே! இரண்டுமணிக்கெல்லாம் அவனின் சடலம் தகனம்செய்யப்பட்டுவிட்டது.

“ஒரு பிறசமயக்காரனை எங்கள் மதாசாரப்படியெல்லாம் அழுத்தம் பார்ப்பது சரியில்லை.”

சிறுப்பரின் உறவினர் யாவரும் இப்படித்தான் விரிந்த மனப்பான்மையோடு பேசிக்கொண்டனர். இந்த

வார்த்தைகள் ஊடாடியபோது செல்லப்பன், மனதிற்குள் கருவிக் கொண்டான்.

சுடலைக்குள் இருந்து செல்லப்பன் நேராக வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான். முத்து அவனைச் சாப்பிட அழைத்தாள். துடக்குத் துணிகளை எடுத்து வந்து, அதன்மேல் தோய்ந்துவிட்டுத்தான் அவன் சாப்பிடவேண்டும். ஆனாலும் அவள் சாப்பிட வரும்படி கேட்டுவிட்டாள். வழக்கத்துக்கு மாறான கேள்விதான். செல்லப்பன்கூட இன்று வழக்கத்திற்கு மாறாகத்தான் நடந்துகொண்டான். கமக்கார வீடுகளில் - பெரிய இடங்களில் சாவீடு வந்துவிட்டால் அவன் வீடுவந்துசேர இரவு ஒன்பாதிக்கூட ஆவதுண்டு. சுடலைக்குள் இருந்து அப்படியே கொள்ளி வைத்தவருடன் சாவீடுபோய், கஞ்சி தண்ணி என்பவற்றில் பங்கெடுத்து, உடன் காடுமாத்தென்றால் அதற்கும் நின்று, இறுதியில் துடக்குத் துணிகளுடன் தள்ளாடிக்கொண்டு வந்துசேர்பவன், இன்று சுடலையில்நின்றே வீட்டுக்கு வந்தவிட்டதனால் முத்துவும் இப்படிக்கேட்டாள். அடித்துப்போட்ட சாரைப்பாம்புபோல அப்படியே வெள்ளாவிக்கொட்டிலில் சற்றுவேளை அசந்து கிடந்துவிட்டு, சாவீட்டை நோக்கிச் செல்லப்பன் போனான். உள்ளே அவன் நுழைந்தபோது எவ்வித பரபரப்பையும் அவனால் காணமுடியவில்லை. உறவினர்கள் என்ற விதத்தில் அங்கு புதிதாக யாருமில்லை. ஒரு சாவீடு நடந்து முடிந்துவிட்டதற்கான எந்தவித அறிஞறியையும் காணமுடியவில்லை. சிரூப்பரும், கிராமசேவகரும் பலா மரத்தின் கீழிருந்து மௌனமாக சிகரட்புகைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வெளியார்களின் புளக்கத்திற்காக விடப்பட்டிருந்த பாதை ஒடுக்கால் செல்லப்பன் பின்புறம் போனான். சிரூப்பரம்மா மட்டும் அடைத்துப்போன குரலில் செல்லப்பனை வரவேற்றாள். அவள் முகம் மிகவும் பீதி நிறைந்ததாக இருந்தது. செல்லப்பன் மௌனமாகவே குந்தில் இருந்தான். வெகு நேரமாக அவன் பேசவில்லை. சுற்றுமுற்ற

றும் பார்வையை வீசி எதையோ தேடிக்கொண்டிருந்தான். சிரூப்பர் குடும்பத்தின் பிள்ளை குட்டி சகலத்தையும் தனித்தனியாக கவனிப்பதாக அவன் கண்கள் காட்டின. எல்லோரையும் அவன் சண்டான். ஆனால் சிரூப்பரின் நடுவில் தேவதையை ஒருதடவையேனும் அவனால் பார்த்துவிட முடியவில்லை.

“என்னவும் கட்டாடியார், பேசாமல் இருக்கிறீர்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே பணிவிடைகளில் ஈடுபட்டிருந்த சிரூப்பர் வீட்டுச்சிறை குட்டி கோவிச்சி சின்னாச்சி செல்லப்பனுக்கு முன்னால் வந்தாள். செல்லப்பன் அவள் கேள்வியைக் கவனிக்காதவன் போலக் காட்டிக்கொண்டு மௌனமாகவே இருந்தான்.

சின்னாச்சி துடக்குத் துணிகளை எண்ணிச் செல்லப்பனிடம் ஒப்படைக்கும் வரையிலும், அவன் அவைகளைப் பொறுப்பேற்று மாராப்புப் போடும் வரையிலும் இருவரும் தனித்தனியாகவே பேசினர். கடைசியில் செல்லப்பனால் பொறுமையைக் கட்டி வைக்க முடியவில்லை. சின்னாச்சியின் காதுக்குள் அவன் இப்படிக் கேட்டான்;

“என்ன சின்னாச்சி, நடுவில்ப் பெட்டையைக் காணவில்லை”

சின்னாச்சி வெலவெலுத்துப் போனால் ஆனாலும் பதில் சொல்ல வேண்டியதாகத்தான் இருந்தது.

“அதுக்கு வலு சுகமில்லை வீட்டுக்கை படுத்திருக்குது” என்று பதில் கூறியவள், “எங்களுக்கு ஏனும் தேவையில்லாத வேலையை?” என்ற எச்சரிக்கையையும் கீழ்க் குரலில் செய்து வைத்தாள்.

“எங்களுக்கேனும் தேவையில்லாத வேலையை?” என்ற இந்த வார்த்தையில் சிறிசேனாவின் உயிர் போய் விட்டதற்கான காரணங்கள் யாவையுமே செல்லப்பன் கண்டுவிட்டான் போல இருந்தது.

நடந்து முடிந்துவிட்ட இச்சம்பவங்களின் முடிவோடு மனதைப் புதைத்துக் கொண்டே முத்து தூங்கிப் போய் விட்டாள்.

7

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு செல்லப்பன் மாணிக்கனைத் தேடிச் சென்றான். இரண்டு நாட்கள் நாக்கு நனைக்காதது மிகவும் அவாவாக இருந்தது மாணிக்கனின் கொட்டிலில் ஐயாண்ணன் இருந்தால் கௌரவ கேள்விகள் எல்லாவற்றையும் கேட்டுப் பிய்த்துப் பிடுங்கிவிடுவார் என்ற பயம் வேறு இருக்கவே மைம்மலுக்கு முந்தியே மாணிக்கனிடம் போய்விட்டான்.

மாணிக்கனுக்கு இப்போது சள்ளோ மிகவும் மட்டுமட்டுத்தான். அவனுக்கு உதவியாகச் சீவல் செய்த இந்தியர்களையும் முதல் நாள் பொலீசார் பிடித்துச் சென்று விட்டனர். அதனால் மிகவும் சிரமப்பட்டு அவனே எல்லாவற்றையும் சேர்வையாக்க வேண்டி இருந்தது.

அவனின் வரவுக்காக செல்லப்பன் காத்திருக்க வேண்டியதாகிவிட்டது. அவாவோடு அவன் காத்திருந்தான். இருட்டிவிட்டது.

பரியாரி கணபதியும், மூப்பன் சின்னனும் வந்து காத்திருந்தனர். சந்தியாவைக் காணவில்லை. இன்று அவனுக்குப் பதிலாக கோவியக் கிட்டிணன் வந்திருந்தான்.

கடைசியில் மாணிக்கன் மரத்தால் வரவும், ஐயாண்ணன் கையில்ப் பேப்பருடன் வந்து சேரவும் சரியாக இருந்தது.

“சிரப்பற்றை காரியத்தை எல்லாருமா ஒப்பேத்திப் போட்டியள், என்ன?” என்ற கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டுதான் ஐயாண்ணன் வந்து சேர்ந்தார்.

செல்லப்பனின் நெஞ்ச ஏனோ படக்படக்கென்று இடித்தது.

யாரும் எதுவும் பதில் கூறவில்லை.

“என்ன கிட்டிணு, நயினற்றை காரியத்தை ஒருவிதமாக ஒப்பேத்தித்தான் போட்டியள். இஞ்சை பாரன் இண்டையப் பேப்பரை!” என்று குப்பி விளக்குப்பக்கமாக நகர்த்தினார் ஐயாண்ணன்.

யாரும் எதுவும் கேட்காமலே மாணிக்கவின் கொட்டில் பையன் சுப்பு, அவரவரின் புளாக்களில், கள்ளை அளவால் ஊற்றி ஊற்றி வைத்தான்.

“தண்ணீர் எடுத்துவந்த வேலைக்காரப் பையன் நாட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீர்க் குழாயில் கால் தடுக்கி வீழ்ந்து குத்துண்டு இறந்தான்”

“பிரபலஸ்தர்களில் ஒருவரான ஓய்வு பெற்ற சிருப்பர் சண்முகசுந்தரத்தின் வேலைக்காரப் பையனாகிய சிறீசேனா, கொல்லைப்புறத்தில் இரு வாளிகளில் தண்ணீர் மொண்டு வருசையில் சால் இடறி நட்புவைக்கப்பட்டிருந்த தண்ணீர்க் குழாயில் குத்துண்டு பரிதாபமாக மாண்டான். நேற்று முன்தினம்ரவு நடைபெற்ற இந்த மரணத்தையிட்டு மரணவிசாரணை நடத்திய மரணவிசாரணை அதிகாரி விடத்தினால் ஏற்பட்ட மரணம் எனத்தீர்ப்பு வழங்கினார். வழக்கப்படி தாங்கள் படுக்கைக்குப் போய்விட்டதன் மேல்தான் மேற்படி வேலைக்காரன் மாட்டுக்குத்தினி, தண்ணீர் வைப்பது வழக்கமென்றும், சம்பவதினத்தன்றும் தாங்கள் படுக்கைக்குச் சென்றுவிட்டதாகவும், இதைத் தாம் சவனிக்கவில்லை என்றும் காலே பார்த்த போதுதான் தண்ணீர்க் குழாய் நெஞ்சை ஊடுருவியபடி அவன் தொங்கிக் கொண்டிருந்ததாகவும் தானே முதலிற் பார்த்தேனென்றும், வீட்டெஜமானி தனது சாட்சியத்தில் குறிப்பிட்டார். விசாரணையில் சந்தேகத்துக்கிடமாக யாரும் சாட்சியம் அளிக்காமையினாலும், டாக்டரின் ஒப்புதலுச்சிணங்கவும் இது விபத்து மரணமென்று தீர்ப்பளித்த மரணவிசாரணை அதிகாரி “கவனயினங்களினாற் தான் இந்த நாட்டில் அநேகம் மரணங்கள் சம்பவிக் கின்றன” என்று வருத்தமும் தெரிவித்துக் கொண்டார்.”

மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு ஐயாண்ணன் படித்து மூடித்தார்.

நீண்டவேளை அமைதி நிலவியது.

ஐயாண்ணன் ஒரு மிடறு இழுத்துவிட்டு மீசையைத் தடவிக்கொண்டே பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“என்ன செல்லப்பர், நீதானே சிரூப்பர் வீட்டுப் புரோ கிதம்! எப்பிடிப் பேப்பரிலே கிடக்கிறது சரியே?” என்று குரல் உயர்த்திக் கேட்டார்.

“எங்களுக்கேனும் தேவையில்லாத வேலையை?” என்று கிட்டிணன் மனைவி சின்னாச்சி காதுக்குள் கூறிய அதே வார்த்தையை அதே பாவத்துடன் செல்லப்பன் சொன் னான்.

“ஓமோம்! இப்பிடி இப்பிடி பரம்பரையாய்ச் சொல் லிக்கொண்டிருந்ததால்தான் உங்கனையெல்லாம் இப்பிடி வைச்சிருக்கிறாங்கள்” என்று ஐயாண்ணன் கிண்டலாகப் பேசினார். இந்தக் கிண்டலைச் செல்லப்பனால் தாங்க முடிய வில்லை. யார் இந்த விஷயத்தைக் கிளறித் தன்னைப் பிச் சுப் பிடுங்குவான் என்று பயந்தாரோ, அவரே இப்போது பிச்சுப் பிடுங்குவதற்குப் பதில் குத்தலாகப் பேசினார். என்ன செய்வது? பேசுவது ஐயாண்ணன். அவரிடம் எதிர்ப் பேச்சோ, அல்லது எதிர்க் கிண்டலோ போட்டு ஜெயித்து விட முடியாதே! மீண்டும் சிறிது வேளை மௌனம் நிலவி யது. திடீரென்று இருந்தாற்போல கிட்டிணன் பேசினான். அவன் இப்படிப் பேசக்கூடியவன்தான் என்பது ஊரறிந்த விஷயம். ஆனால் சிரூப்பர் வீட்டு விஷயத்தில் இப்படிப் பேசுவான் என்பது எதிர்பார்க்க முடியாததுதான். மனைவி சின்னாச்சியும் இவனும் சிறைகுட்டிகள் என்ற விதத்தில் வீட் டுக்கு மிகவும் விசுவாசமுடையவர்கள். சின்னாச்சி சிரூப் பர் வீட்டோடு அடுகிடை படுகிடை கிடக்கிறாள். இராப் பசல் சாப்பாடெல்லாம் சிரூப்பர் வீட்டிலிருந்துதான் கிடைக்கிறது. ஆனால் அருமைக்கு என்றே ஒருநாள்தான் கிட்டிணன் வீட்டில் சோற்றுலை பொங்குவதுண்டு. இந்த வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டே அவன் சிரூப்பர் வீட்டைப் பற்றி இப்படி அம்பலத்தில் பேசுவான் என்று ஐயாண்ணன் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. இதுவரை இரண்டு போத்த லுக்கு மேல் ஏறிவிட்டது. அதனால்தான் இந்த அடிமை மாயையை அறுத்துக் கொண்டு, அவனின் உண்மையான மனம் பேசித் தீர்த்தது.

ஐயாண்ணன் அவன் வாயால் மேலும் மேலும் கறந்து விட முயன்றபோது பச்சை பச்சையாக கிட்டிணன் கக்கித் தள்ளினான். சின்னாச்சியிடமிருந்து கறந்துகொண்டவைகளையும்விட, சிரூப்பர் வீட்டில், தான் கண்ட அனுபவபூர்வமான நடைமுறைகளையும் அவன் பிய்த்துப் பிய்த்து வைத்தான். இத்தனைக்கும் பின்பு செல்லப்பனால் மனசாட்சியோடு குந்தியிருக்க முடியவில்லை. சிரூப்பர் அம்மாளுக்கும் தனக்குமிடையே புதைந்துகிடந்த உண்மைகள் பலவற்றை வாய்விட்டுச் சொல்லிவிடத் துடித்தான் என்று சொல்ல முடியாது. கடைசியாகச் சிறிசேனாவைக் கண்டபோது சிரூப்பரின் நடுவில் தேவதையும் சிறிசேனாவும் இருட்டில் முகத்தோடு முகம் வைத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ட அந்தக் காட்சியை மட்டும் சொல்லி, மனதில் இருந்த சூமையை இறக்கிவிட அவன் துடித்தான். கடைசியில் சொல்லியுந்தான் விட்டான்!

சிரூப்பர் வீட்டைப்பற்றிய விமர்சனங்கள் நடந்து முடிய மணி ஒன்பதுக்கு மேலாகிவிட்டது. மாணிக்கனுக்குப் பயமாக இருந்தது. 'பெரிய இடத்து சின்னச் சம்பவங்கள் தனது கள்ளுக் கொட்டிலில் கதைக்கப்பட்ட தென்பது சிரூப்பர் வீடுவரை எட்டிவிட்டால்?' என்று எண்ணியபோது அவன் மனக்கிலேசமடைந்தான். ஆனாலும் சுய அகங்கார உணர்ச்சி தலைதூக்கி நின்றதால், அப்போதைக்கு ஒத்துப் போகவே வேண்டியிருந்தது. "கள்ளுக்கடையில் நாலுபேர் வருவான் நாலுபத்து நியாயம் பேசுவான் அதுக்கு நான் என்ன செய்ய?" என்று சமாதானமடைந்து கொண்டான்.

## 8

விடிந்ததும் விடியாததுமாய் கிராமத்தில் அங்குமிங்குமாகச் சனங்கள் கூடிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டனர். கண்டியிலிருந்து சிறிசேனாவின் உறவினர்கள் என்று சொல்

லிக்கொண்டு நான்குபேர் சிறுப்பர் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டனர். வந்தவர்களுள் ஒரு பெண்ணும் இருந்தாள்: சிறிசேனாவின் அக்காள் என்று சொன்னார்கள். அவள் சிறுப்பர் வீட்டில் பெருங் குரல் வைத்து அழுதாள். “என் தம்பியைக் கொண்டு போட்டாங்கள்” என்ற கருத்தை உள்ளடக்கி சிங்களத்தில் ஒப்பாரி வைத்தாள்.

சிறுப்பருக்குச் சிங்களம் நன்கு தெரியும். இவளின் பிரலாபத்தின் அர்த்தம் பட்டென்று அவர் நெஞ்சில் ஈட்டிகளாகக் குத்திக் குத்தி நெகிழ்த்தன. கண்கள் சிவக்க, மீசை துடிக்க வந்திருந்த மற்ற மூவரையும் பார்த்து சிறுப்பர் பேசினார். பேசவில்லை; கட்டளை இட்டார். “இப்படி மடைத்தனமாக காட்டுமிராண்டித்தனமாக எனது வீட்டிலிருந்து தாக்குவதை என்னால் அனுமதிக்க முடியாது. உடனே நீங்கள் போய்விடவேண்டும்!” என்பதுதான் கட்டளையின் சுருக்கம்.

வந்த மூவரில் ஒருத்தன் மிகவும் கோபக்காரன். ஊரில் அவன் சண்டியன். எதற்கும் சித்தமானவனென்று பெயரெடுத்தவன். சிறுப்பருக்கு மரியாதை கொடுக்காமல் அவன் பேசினான்.

“உன்னைச் சும்மா வீட்டுட்டுப் போக மாட்டோம். நீ கொலைகாரன்! சிறிசேனாவைக் கொன்றுவிட்டாய்!”

அவன் சிங்களத்தில் பேசி முடிக்குமுன் சிறுப்பரின் ஒங்கிய கரம் அவனில் ஓய்வு கண்டது. விடிந்ததும் விடியாத துமாக நடந்த இத்தச் சண்டையில் சிறுப்பரின் கையுதவிக்கு யாரும் இல்லை. சிறுப்பரம்மாவும் அவரின் புத்திரச் செல்வங்களுந்தான் சூளுரைத்துக்கொண்டு சூழ்ந்தனர். அப்போது அந்த மூவரில் ஒருவன், “இந்தக் குமரி சளை வைத்துக் கொண்டதினால்தான் சிறிசேனா கொல்லப்பட்டான்” என்று ஆங்கிலத்தில் பேசினான். அவன் அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லி முடித்தான்.

வீட்டில் நடந்த கலவரத்தில் இரண்டு நாட்களாக ரோயுற்றுப் படுக்கையில் சிடந்த சிறுப்பரின் நடுவிலாள் அறை

யின் முன்கதவுப் பக்கம் வந்தாள். அப்போதுதான் இந்த ஆங்கிலப் பேச்சு அவள் காதைக் கிழித்தது. அவளுக்கு மறுபடியும் மயக்கம் வந்தது. அவள் நிலைதளர்ந்து வீழ்ந்து விட்டாள். சகோதரிகளும் தாயும் ஓடோடி வந்து அவளை அள்ளிக்கொண்டு அறைக்குள் போய்விட்டனர். இந்தக் காட்சியை வந்திருந்த அந்தச் சிங்களப் பெண் நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டாள்.

சற்று வேளைக்குள் சிரூப்பர் வீட்டில் சனக்கூட்டம் திரண்டுவிட்டது. திரண்டு வந்த கூட்டத்தைப் பார்த்து, சிரூப்பருக்கு உதவியாகத் தங்களைத் தாக்க வருகிறார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்ட அவர்கள் வந்த காரில் ஏறிக் காற்றாகப் பறந்து விட்டனர்.

ஆங்கிலத்தில் பேசியவனின் சாயலில் பொலிஸ் வாடை வீசியது. இதைச் சிரூப்பரால் ஊகிக்க முடியவில்லை. உள்ளுக்குள் அவர் பயந்து நடுங்கினார். அதை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல் “இதென்ன கூட்டம்? எல்லோரும் போங்கோ; காட்டு மனிசர் மாதிரிக் கூட்டம் போடுறியள்.” என்று சூழவந்தோரைக் கடிந்து கொண்டவர், பத்து நிமிடத்தில் காருடன் புறப்பட்டுவிட்டார்.

மத்தியானப் பொழுது வரையில் சிரூப்பர் வீடு நிசப்தமாக இருந்தது. அதற்குப் பின்பு உள்ளே ஆரவாரங்கள் கேட்டன. பொலிஸ் கோஷ்டி ஒன்று உள்ளே மறுவிசாரணை நடத்திக் கொண்டிருந்தது. சிரூப்பர் வீட்டில் இல்லை.

முதலில் சிரூப்பர் அம்மாள், பின்பு சமையற்காரி செல்லம் பின்பு வயதுவந்த குமர்கள், அதற்கும் பின்பு அறையில் அடைபட்டுக் கிடந்த நடுவிலாள்.....

நடுவிலாளை விசாரணை பண்ணுவதைச் சிரூப்பர் அம்மாள் பிடிவாதமாக மறுத்தாள். அவளுக்குச் சுகயீனமாக இருப்பதைக் காரணங் காட்டினாள். ஆனாலும் அவள் விசாரிக்கப்பட்டாள். விசாரணையின்போது அவளுக்கு அடிக்கடி மயக்கம் வந்தது; அழுகை வந்தது. இந்த விசாரணை

யின்போதெல்லாம் காலையில் ஆங்கிலத்தில் பேசியவனும் கூடவே இருந்தான்.

விசாரணையின் முடிவில் வீடு சோதனை போடப்பட்டது. சிரூப்பர் வீட்டைச் சுற்றி ஜனங்கள் கூடிக்கூடி நின்றனர். சிரூப்பர் அம்மாள் தலைகவிழ்ந்து கொண்டாள்.

கொல்லைப் புறத்து மாட்டு மடுவத்துக்கு அப்பால் புல்தரையின் ஒதுக்குப் புறமான குந்தோடு இரத்தக்கறை தென்பட்டது. அதை அடுத்து மாட்டுக்காக வளர்க்கப்பட்டிருந்த புற் கூடலுக்குள் இருந்து இரத்தம் தோய்ந்த கூர்மையான இரும்புப் பாரை ஒன்றும் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

பொலிஸ் வான் செல்லப்பன் வீட்டை நோக்கிப் பறந்தது. அப்போதுதான் செல்லப்பன், துடக்குத் துணிகளுக்கு அடையாள மீட்டுக்கொண்டிருந்தான். அந்தத் துணிகளைக் கிளறிய பொலிசார் இரத்தக் கறைபட்ட சில துணிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு செல்லப்பனையும் ஏற்றிச் சென்றனர்.

என்னவோ ஏதோ என்று முத்து ஏங்கினான். செல்லப்பன் பொலிஸ் வானில் ஏறியபோது அவனுக்குப் பொலு பொலுவென்று கண்ணீர் வந்தது. சிறிசேனாவின் கொலைக்கும் தகப்பனுக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருக்க வேண்டுமென்று முன்னரேயே முத்து சமசியப்பட்டிருந்ததினால், இப்போது செல்லப்பன் மீளமுடியாத விதத்தில் மாட்டுப் பட்டுவிட்டான் என்று முடிவுக்கு வந்தது வியப்பில்லை!

செல்லப்பனை ஏற்றிச் சென்ற வான் சற்றுத் தூரம் போயிராது. சின்னாச்சி படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தான். முத்து ஏங்கிப் போயிருப்பதைப் பார்த்து அவளுக்கு ஒருவிதமான பயம் வந்துவிட்டது. “என்ன முத்து!, ஏன் ஏங்கி இடிவிழுந்து போயிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே திண்ணைக்கு வந்தான்.

“என்னத்தைச் சொல்லவேணை சின்னாச்சி! சிரூப்பர் வீடு சிரூப்பர் வீடென்று இந்த மனிசன் தானாக அழிஞ்சு

போச்சு. ஆனை தன் கையாலேயே தனக்கு மண்ணள்ளிப் போட்டுதாம்!” என்று விம்மிக்கொண்டே பேசினான் முத்து.

“இஞ்சை, முத்துப்பிள்ளை, சும்மா வாயிலை வந்தாப் போலை பேசாதை! கொப்பர் எப்படியும் பிழையா நடக்கிற ஆளே? ஊரவன் கதைப்பானெண்டு நீயுங் கதைக்கிறதை?”

“ஐயோ! பிளையா நடக்காமையே இப்ப பொலிசுக் காறர் சீப்புக்கொண்டந்து அப்புவை ஏத்திக் கொண்டு போறாங்கள்? ஐயோ இதுவும் ஒரு சோதனையோ!”

சின்னாச்சி தன்னால் முடிந்த விதமாக வெல்லாம் முத்துவைத் திசை திருப்புவதற்கான நியாயங்களைப் பேசினான். இந்தப் பேச்சுக்களில் சிரூப்பர் வீட்டுப்பற்றிய சகல சின்னத்தனங்களைப்பற்றியும், தான் கேள்விப்பட்ட விதத்தில் சொல்லிவைக்கத்தான் வேண்டியிருந்தது. சிரூப்பர் குடும்பத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியவைகள் யாவற்றையும் முறைப்படி சொல்லி வைத்து, முத்துவைத் தேற்றவேண்டிய விதத்தில் தேற்றி, அவள் தேறியதும், செல்லப்பனைக்கையோடு அழைத்து வரும்படி பெருந்தோப்புக் கமலாம் பிகை அம்மாள் தன்னை அனுப்பி வைத்ததையும் கதையோடு கதையாக சின்னாச்சி சொல்லி வைத்தாள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் சின்னாச்சி செல்லப்பனைத் தேடித் துறைக்குச் சென்றதை வேறுவிதமாகக் கற்பனை செய்து வைத்திருந்த முத்துவுக்கு, இப்போது உண்மை தெரிந்துவிட்டது! பெருந்தோப்புக் கமலாம்பிகை அம்மாள் வீட்டிற்கும் செல்லப்பனுக்கும் இருந்த இறுக்கமான தொடர்புபற்றி அவளுக்கு முன்னமேயே தெரிந்திருந்தது. ஆனாலும் சிறிசேனாவின் மரணச் சம்பவத்தோடு சேர்ந்து கொண்டுதான் இந்த அழைப்பு வந்திருக்கவேண்டும் என்று இப்போது முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள். இதனால் சின்னாச்சி

யீடமே விசாரித்து ஏதாவது கண்டுபிடித்துவிட நினைத்து புதிய வழியில் பேச்சைத் தொடங்கினான்? ஆலையும் சின்னாச்சியிடமிருந்து எதையும் புதிதாகப் பிடிங்கிவிட முடியவில்லை.

கமலாம்பிகை அம்மாவின் மூன்றாவது மகள் மாம்பழத்திக்கு எங்கோ கலியாணப் பேச்சு வார்த்தை நடப்பதாகவும், அதற்குச் செல்லப்பனின் ஒத்தாசை மிகவும் வேண்டிக் கிடப்பதாகவும், அதனால்தான் செல்லப்பன் அழைக்கப்பட்டான் என்ற செய்திகளைத்தான் புதிதாக அறிய முடிந்தது. மாம்பழத்திக்கு நடக்கப் போகும் கலியாணத்திற்கு, செல்லப்பனின் ஒத்தாசை வேண்டிக் கிடந்தது பற்றி முத்து ஆச்சரியப்படவில்லை. இப்படிப் பல தடவைகள் செல்லப்பன் ஒத்தாசைக்குச் சென்றிருக்கிறான். இன்னும் கலியாணம் ஒன்றும் ஒப்பேறியபாடாக வில்லை. முன்பு இரண்டு தடவைகள் இந்தா பின்னே என்றிருந்த இரண்டு மாப்பிள்ளைகளையும் வேண்டாம் வேண்டாமென்று வெறுத்துவிட்ட மாம்பழத்தி, இப்போ இக்கலியாணத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டுவிடப் போகிறாளா? என்ற கேள்வியை அநாயாசமாகக் கேட்டுவிட்டு, முத்து தனக்குள்ளேயே பதிலையும் சொல்லிக் கொண்டாள்.

“ஏனெனின சின்னாச்சி! இப்ப அந்தச் சின்னக் கமக்காறிச்சி சம்மதிக்குமோனே? அல்லாட்டி முந்தின மாதிரியப் போலே கடைசி நேரத்திலே ‘தூங்கப் போறன், சாகப் போறன்’ எண்டு கழுத்தை முறிச்ச வேண்டாமெண்டு சொல்லுமோனே?”

இப்படி ஒரு பொல்லாத கேள்வியை முத்து சின்னாச்சியிடம் கேட்டுவிட்டாள். இந்தக் கேள்வி சின்னாச்சியின் நெஞ்சை உலுக்கியது. முத்துவுக்கு இந்த விவரமெல்லாம் தெரிந்திருக்கிறதென்பதை அவள் இப்போதுதான் உணர்கிறாள். இன்னும் என்ன என்னத்தையெல்லாம் கேட்கப் போகிறாளோ என்று அவள் பயந்தாள்.

“உந்தத் தேவடியாளவையின்ரை காரியங்களெள்ளா  
மெனக்குத் தெரியும். பிள்ளைக்குச் சுகமில்லை சுகமில்லை  
யெண்டு நாகர் கோயில்லை கொண்டு போய் டைச்  
சிருந்து போட்டு, குமர்ப்பிள்ளையாகக் கொண்டு வந்தவை  
யெல்லே! சரி சரி; அதையெல்லாம் இப்ப என்னத்துக்கு?  
அப்பு வந்தாப்போலை சொல்லிவிடுறன். நீ போனை!  
சாகப்போற நேரத்திலே அந்தத் தேவடியாளாலை அப்பு  
வைப் பொலிசு புடிச்சுக்கொண்டு போட்டாங்கள்; இந்தத்  
தேவடியாளாலை என்னதான் வரப்போகுதோ! பெரிய  
தம்பிரானே! நீ ஏன் உங்கை துறைக்கணரயிலே இருக்  
கிறாய்!” இப்படி மூச்சைப் பிடித்துப் பேசிவிட்டு  
முத்து நீண்டதோர் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டாள்.

சின்னாச்சி கல்லாகச் சமைந்து விட்டாள்! முத்து இப்  
படிப் பட்டென்று பேசுவாளென்று அவள் எதிர்பார்க்  
கவில்லை. நாடிக்கு முண்டுகொடுத்துக்கொண்டு சரிந்திருந்  
தவள், அவக்கென எழுந்து எதுவும் பேசாமல் மளமள  
வென்று நடந்து சென்றாள். முத்துவும் எதுவும் பேச  
வில்லை. இப்படிப் பேசிவிட்டேனே என்று அவள் வருத்  
தப்படவுமில்லை.

## 9

சின்னாச்சியின் கால்கள் இயந்திரம் போல பெருந்  
தோப்புக் சமலாம்பிகை அம்மாள் வீட்டை நோக்கி அவளை  
இழுத்துச் சென்றதே தவிர, அவள் சிந்தனையெல்லாம்  
முத்து பேசிய சூடான வார்த்தைகளையே எண்ணிச்  
சுழன்றன.

மாம்பழத்தியை நாகர் கோவிலுக்கு எடுத்துச் சென்  
றதும், அங்கு வைத்தியம் செய்ததும் கமலாம்பிகை அம்  
மாளுக்கு, செல்லப்பனுக்கும் தனக்கும் தவிர வேறு  
யாருக்குமே தெரியாதென்றுதான் இதுவரை அவள் நினைத்  
திருந்தாள். இரண்டு வருடங்கள் போய்விட்டன. இது

வரை ஒரு சிறிய மூச்சுத்தானும் இது சம்பந்தமாக வெளி வரவில்லை. இப்போது முத்து இப்படிக்கேட்டுவிட்டாளே!

நல்லானின் பேரன் கற்கண்டன் சின்னாச்சியின் மனக்கண்முன்னே வந்தான். அவனின் சிவந்த அழகிய தோற்றம் அவள் மனதைவிட்டு இலேசில் மறைந்துவிடக்கூடிய ஒன்றல்லவே!

மாம்பழத்திக்கும் அவனுக்கும் இருந்த தொடர்புகளில் லெல்லாம் சின்னாச்சியும் சம்பந்தமுடையவளாகத்தான் இருந்தாள். சின்னாச்சி என்ற இந்தக் கட்டை மட்டும் இல்லாதிருந்தால் மாம்பழத்திக்கு இப்படி ஒரு நிலை இருந்திருக்கவும் முடியாது; கற்கண்டன் அபத்தமாகச் செத்துப் போயிருக்கவும் வேண்டியதில்லை.

சின்னாச்சியின் உள் உறுப்புகள் யாவும் நடுக்கமெடுத்தன. கற்கண்டன் உயிருடன் வந்து அவளின் ஈரல் குலையைப் பற்றி இழுக்கிறா? "சின்னாச்சி ஆச்சி, சின்னாச்சி ஆச்சி" என்ற அவனின் இதமான அழைப்பு அவள் காதுவரை இன்றும் கேட்கிறது.

மாம்பழத்தி பிறப்பதற்கு முன்பிருந்தே கற்கண்டனின் பேரன் நல்லான், வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் வீட்டு அடிமையாகவும், அதேவேளை கமக்காரன் வீட்டு மரங்களில் கள்ளு எடுத்துப் பிழைப்பு நடத்துபவனாகவும் இருந்தான்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தில் மரவரி முறை அமுலுக்கு வருவதற்கு முன்பு, கள்ளக் கள்ளு வியாபார முறை ஒன்று அமுலில் இருந்தது. கமக்காரனின் தென்னந் தோப்பில் நல்லான் சாங்கோபாங்கமாக இந்தக் கள்ளக் கள்ளு இறக்கும் தொழிலை மிகவும் வெற்றிகரமாகச் செய்து வந்தான். இந்தத் தொழில் வெற்றிக்கு நல்லான் காரணமல்ல. உண்மையில் சொல்வதாயின் வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனுக்கு ஊரில் இருந்த பரந்த செல்வாக்கு, சட்டத்தின் பிடியிலிருந்து நல்லானைப் பாதுகாத்து நின்றது. கமக்காரனின் எல்லைக்குள் புகுந்து சட்ட பரிபாலனம் செய்யும் துணிச்சல் யாருக்கும் இருக்கவில்லை என்பது ஒரு

புறமான நியாயமாகும். அத்துடன், உள்ளூரில், வேற்றூரில் உள்ள சகலவித நாட்டாண்மைக் காரர்களும் அடிக்கடி வருகைதந்து, வேலுபிள்ளைக் கமக்காரனுக்கு விசுவாசம் தெரிவித்துப் போகவேண்டும். இந்தத் திருக்கூட்டத்திற்கு பெருவேள்வியும் செய்ய வேண்டும். பெருவேள்விபோடும் பெயர் கமக்காரனுக்காயினும், நல்லானை கள்ளுப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வான். இது மற்றப் புற நியாயமாகும். இரண்டும் சேர்ந்து கமக்காரனையும் நல்லானையும் பிணைத்துவைத்திருந்தன. இவைகளைவிட, குடும்பத்துக்குள்ளான பல காரியங்களுக்கும் இருவரும் ஒருவர் மாறி ஒருவர் ஒத்தாசையாகவும் இருக்க வேண்டியதாக இருந்தது.

கமக்காரனின் மகள் கமலாம்பிகை அம்மாளுக்குப் புத்திவிபரம் நன்றாகத் தெரியாத காலத்தில் ஏற்பட்ட சிறுபிள்ளைத்தனமான ஒரு செயலினால் வந்த விளை, அவளை நீண்ட காலம் வாழாவெட்டியாக்கிவிட்டது. அந்தவேளை பக்கத்து ஊரில் இருந்த கமக்காரனின் முறை மருமகளை ஆள் சேர்த்து பலாத்காரமாகத் தூக்கிவந்து, அவளை வாழவைத்த புதுமையை கமக்காரனுக்காகச் செய்து முடித்த கூட்டத்திற்கு நல்லான்தான் தலைமைதாங்கினான். அந்த ஒரு நன்றிக்காக கடைசியில் நல்லான், கமக்காரனின் காலடியிலேயே உயிரையும் விட்டான். முற்றத்தில் நின்ற உயரிப் பனை ஒன்றில் கமலாம்பிகையின் சோட்டைக்காக நுங்கு வெட்ட ஏறியவன், வயசாகிய காலத்தில், தனது இளமை நினைவை நிலைநாட்டப்போய் கால் சறுக்கி விழுந்து மடிந்துபோனான்.

நல்லானின் வாரிசாக நல்லானின் மூத்த மகள் ஆறு முகத்தான் நயினார் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். ஆறு முகத்தானுக்கு நல்லானைப் போல வல்லமை இல்லை ஆயினும் நல்லானைவிட நயினார் வீட்டு வாழ்வு தாழ்வில் அக்கறை அதிகம் இருந்தது. நல்லானுக்குக் கிட்டத்தட்டக் கமக்காரனின் வயதுதான். அதனால் நல்லான் அந்த வீட்டில் நடமாடிய விதத்தில் ஆறுமுகத்தானால் நடமாட

முடியவில்லை. நல்லான் எந்த வேளையாயினும் வீட்டிற்கு வரலாம்; போகலாம்; வீட்டில் யாருடனும் பேசலாம்; அவனின் வயது அப்படி. ஆறுமுகத்தான் நல்லானைப் போல இருந்துவிட முடியாது; இவன் வயது இப்படி. இதை மனதில் கொண்டுதானே என்னவோ, மட்டுக்கு மட்டாகவே ஆறுமுகத்தானுடன் தனது உறவுகளை வைத்துக் கொண்டார். ஆனாலும் வேண்டிய வேண்டிய வேலைகளில் ஆறுமுகத்தானை அவர் பயன்படுத்தத் தவறியதில்லை. ஆறுமுகத்தான் அவ் வீட்டிற்கு வந்தபோது, சிறுபையனாகக் கற்கண்டனை அழைத்து வந்தான். அப்போது கற்கண்டனுக்கு வயது எட்டுத்தான்!

கமக்காரன் வீட்டிற்கு வருவோர் போவோர் யாராக இருப்பினும், அவர்கள் கற்கண்டனை ஆறுமுகத்தானின் மகன் என்று ஒப்புக்கொண்டதில்லை. உருண்டை முகமும், சிவந்த நிறமும், துருதுருத்த விழிகளும், நெளிந்த கேசுமமாக அவன் இருந்தான். அப்போது மாம்பழத்திக்கு வயது ஐந்து. மாம்பழத்தி மாம்பழம் போலவேதான் இருந்தாள். கற்கண்டனைப் பக்கத்தே வைத்துப் பார்த்தால், அவன் தக்காளிப்பழம் என்று சொல்வதுதான் பொருத்தமாகும்.

“நத்தையின் வயித்திலே முத்துப் பிறந்ததுபோல ஆறுமுகத்தானுக்குக் கற்கண்டன் பிறந்திருக்கிறான்” என்று பெரிய கமக்காறிச்சி சீதேவிப்பிள்ளை ஒரு நாள் ஆறுமுகத்தானுக்கு முன்னாலேயே சொன்ன சொல், அவனுக்கு கோபத்தை வருவிப்பதற்குப் பதில் மனக்குளுகுளுப்பையே உண்டாக்கியது. அவன் வீட்டிற்குப் போய் மனைவியான சுருளியிடம் வாய் நிறைய இதைச் சொன்னபோதுதான் பெரிய கமக்காறிச்சியின் வார்த்தையின் தாக்கத்தை ஆறுமுகத்தானால் உணரமுடிந்தது.

“உனக்குப் பிறக்காமை கற்கண்டன் வேறையாருக்கோ பிறந்திருக்கெண்டு உன்ரை பெரிய கமக்

காறிச்சி பகிடிவிட, அதைக்கேட்டுக்கொண்டு வெக்கமில்ல மை என்னட்டை வந்து சொல்லுறாய் ..... தூ!''

சுருளியின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டபோது ஆறு முகத்தானின் உடம்பெல்லாம் கொதித்தது. ஆனாலும் அவன் என்ன செய்வான்? பெரிய கமக்காறிச்சிமேல் பழி தீர்த்துக் கொள்வது என்ன நடக்கக் கூடிய காரியமா?

இதன் பின் அவன் பெரிய கமக்காறிச்சியுடன் அதிகமாகப் பேசுவதில்லை. ஏதாவது பேசவேண்டிவந்தால், சின்னக் கமக்காறிச்சி கமலாம்பிகை அம்மாளுடன்தான் பேசினான்.

கமலாம்பிகை அம்மாளின் கணவன் என்ற சங்கரப் பிள்ளைக்கு கொழும்பிற் பெரிய உத்தியோகம். வேலுப் பிள்ளைக் கமக்காரன்தான் அப்பதவியை அவனுக்கு எடுத்துக் கொடுத்திருந்தார். ஒருதடவை அவர் ஊரில் வந்து நின்றபோது வீட்டில் ஒரு 'ஆணைப்புரளி' நடந்தது. கொழும்பில் தன்னுடன் வந்து இருக்கும்படி கமலாம்பிகை அம்மாளை அவர் வலுக் கட்டாயப்படுத்தினார். கமலாம்பிகை அம்மாளோ பிடிவாதமாக இதை மறுத்துவிட்டாள். இதிலிருந்து வாக்குவாதம் உச்சக் கட்டத்திற்கு வந்து விட்டது.

''எடிவேசை! நீ எப்படி என்னோடை வருவாய்?, நள ஆறுமுகத்தான் இருக்கிறனெல்லேயடி!''

எதிர்காலத்தைப் பற்றிய எந்தச் சிந்தனையும் இன்றி இந்தக் கனமான வார்த்தையை அவர் வீசி விட்டார்.

கமலாம்பிகை அம்மாளும் பதிலுக்கு விளக்குமாற்றால் அவரை ஆலாத்தி விட்டாள்.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனுக்கோ செய்வதற்கு எதுவும் புரியவில்லை,

அன்று வீட்டை விட்டுப் போன சங்கரப்பிள்ளை போனவரேதான்.

கமலாம்பிகை அம்மாள் பூவோடும் பொட்டோடும் தன் கணவனை இழந்துவிட்டாள்.

சின்னாச்சிக்குக் கமலாம்பிகை அம்மாளோடு ஒத்த வயது. வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் வீட்டுச் 'சிறை குட்டி' அவள். அவளுக்குத் தெரியாததென்ற ஒன்று கமக்காரன் வீட்டில் இல்லை.

மாம்பழத்தி குமரியாகிவிட்டாள்;

ஆறுமுகத்தானின் மகன் கற்கண்டனும் மளமள வென்று வளர்ந்துவிட்டான்.

## 10

கமலாம்பிகை அம்மாள் கிணற்றடித் தென்னங்கள் நின் அடியில் மணலைப் பரப்பிவைத்தாள். இருட்டியபின், கற்கண்டன் மரஞ்சீவிக்கொண்டு போய்விட்ட பின்பு, அவன் காலடிப்பட்ட இடத்தைக் கடகத்தால் மூடிவைத்து, விடிந்ததும் விடியாததுமாக அந்தக் காலடிக்கு தென் ஈர்க்கில் வைத்து அளவெடுத்துக் கொண்டாள். முதல் நாள் காலை கோடிப்புறத்தில் இருந்த அடியின் அளவோடு இதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள். அது மட்ட சுத்தமாக சரியாகவே இருந்தது.

கமலாம்பிகை அம்மாள் பதட்டமடையவில்லை. நிதானத்துடன் அந்த இரகசியத்தை மனதுள்ளே புதைத்து வைத்துக் கொண்டாள். மாம்பழத்தியை ஒரு வார்த்தையேனும் அவள் கேட்கவில்லை; மறுநாள் கொல்லைப்புறத்தில் சின்னாச்சி கிடுகு பின்னிக் கொண்டிருந்தபோது, கமலாம்பிகை அம்மாள் நாள் முழுக்க அவளுடனேயே பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

மாலை ஐந்து மணிக்குமேல் கொல்லைப்புறத்தின் கோடியிலே உள்ள இள மரங்களில் கற்கண்டன் அவசர அவசரமாக ஏறி இறங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

சின்னாச்சி கற்கண்டனைத் தேடிச் சென்றாள்.

என்றுமில்லாத விதத்தில் சின்னாச்சி வருவதைக் கண்ட கற்கண்டன், “என்ன? சின்னாச்சி ஆச்சி!” என்று கேட்டுக் கொண்டே, தென்னை மரத்து அடியோடு குந்தி தீட்டுத் தடியில் செங்கட்டியைத் தட்டி விட்டு கத்தி தீட்டத் தொடங்கினான்.

“ஒண்டுமில்லை கற்கண்டன். உன்னட்டை இனிச்ச கள்ளாக் கிடைக்குமெண்டுதான்...”

“அங்காலை இஞ்சாலை பாத்துப் பேசாச்சி, பெரியம்மா சொல்லிவிட்டவவே? நான் அங்கை கொண்டுவந்து கோடிக்கை வைப்பன்தானே! அதுக்கிடையிலே...!”

“இல்லைக் கற்கண்டன், அவவுக்குக் குடுக்கிறதை அங்கை வை. இண்டைக்கு...!”

“வேணுமெண்டா நான் அதாலை வீட்டை கொண்டந்து வைச்சிட்டுப் போறன். நீ போனை ஆச்சி போனை”

கற்கண்டன் சின்னாச்சியை அவசரப்படுத்தினான்.

“அங்கை அந்தாள் இருக்கும். நீ என்னெண்டு கொண்டுவந்து தருவாய்?” என்று சின்னாச்சி அலுத்துக் கொண்டாள்.

“நான் செக்கலுக்குள்ளை உங்கடை படலையிக்கை இருக்கிற கொட்டுக்கை வைச்சிட்டுப் போறன். ஒண்டு போதுமே?” என்று கேட்டுக்கொண்டே கற்கண்டன் கத்தியை இயனக் கூட்டுக்குள் போட்டுவிட்டு அடுத்த மரத்திற்கு நகர்ந்தான்.

“சரி சரி; உதையும் ஏறிப்போட்டு வா! வேறை கதை யொண்டு கிடக்கு”

சின்னாச்சி இப்படிக் கூறியபோது கற்கண்டன் திகைத்துப் போனான். ஆனாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மெளனமாக மரத்தில் ஏறிவிட்டான்.

சின்னாச்சி பார்வையை அகல வீசிஞள். சற்றுத் தொலைவில் விறகுக்கடகமொன்றுடன் மாம்பழத்தி வருவது தெரிந்தது. சின்னாச்சி அப்படியே மரத்தோடு மரமாக ஒட்டிப்போய் நின்றுவிட்டாள்.

மாலைப் பொழுதின் ஒளிச்சுடர் உலகை மஞ்சள் திரையாக மறைத்து வந்தது.

மாம்பழத்தி கற்கண்டனின் கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்தில் நின்று, பாளைமட்டை பொறுக்குவதுபோல நடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் சின்னாச்சியைக் காணவில்லை.

கற்கண்டன் ஏறிய மரத்தைச் சின்னாச்சி ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். ஒலைக் கீற்றுகள் இடுங்கப்பட்டு வாழ்விழந்தவள் போன்றிருந்த மர வட்டுக்குள் கற்கண்டன் இருந்து, மாம்பழத்தியுடன் நயன பாஷையில் பேசுவது நன்றாகத் தெரிந்தது.

சின்னாச்சி எதை நினைத்துக் கொண்டாளோ! எதற்காகவும் அங்கு காத்திராமல் வந்துவிட்டாள்.

அன்று மைம்மல் பொழுதிற்குப்பின் கற்கண்டன் சின்னாச்சி வீட்டுப் படலையைத் திறக்க வந்தபோது, சின்னாச்சி தனக்காக அங்கு நிற்பாள் என்று அவன் நினைக்கவில்லை. சின்னாச்சிக்குக் கூறியபடி பனைக் கொட்டுக்குள் முட்டியோடு கள்ளை வைத்துவிட்டுப் போவதற்காகத்தான் அவன் வந்திருந்தான். சின்னாச்சியின் கணவன் தற்செயலாக நின்று விட்டால்-தன்னைக் கண்டுவிட்டால் சரியில்லை என்று அவன் நினைத்ததனால் அடிமேல் அடிவைத்து மிகவும் நிதானமாகவே வந்தான்.

“என்ன கற்கண்டன், சொன்னது போலை வந்திட்டாய் என்ன?” என்று இருட்டுக்குள் நின்று சின்னாச்சி மெதுவாகக் கேட்டாள்.

“ஓமோம், சின்னாச்சி ஆச்சி! உனக்கும் கள்ளுத் தவனம் விடுகுதில்லை. காத்துக்கொண்டுதான் நிற்கிறாய்!” என்று மிகவும் தாழ்ந்த குரலில் கற்கண்டன் பதிலுக்குப் பதில் கொடுத்தான்.

“ஓமோம் பின்னை!” என்று உற்சாகம் நிறைந்த குரலில் சின்னாச்சி மீண்டும் பேசியபோது “ஏன், கந்தம் மான்ரை வாடிக்கையை விட்டிடீயோனை ஆச்சி?” என்று மறுபடியும் ‘நக்க’லாகவே கேட்டான்.

“கந்தனும் உந்தாளும் கொளுவுப்பட்டெல்லே கொண்டினம். இப்ப கந்தன் உந்தப் பக்கம் வாறனுமில்லை; உவங்கள் குடிச்சட்டுப் பிடிக்கிற சண்டையிலே என்ரைபாடுதான் இடைஞ்சலாய்ப் போகுது!”

சின்னாச்சி பதில் சொல்லிக்கொண்டே முற்றத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

கற்கண்டன் பனங்கொட்டுக்கருகில் நின்றுவிட்டான்.

## 11

சின்னாச்சியின் குடிசைக்குள் குப்பிவிளக்குச் சுடர்விட்டெரிந்தது.

“எட பொடி, இப்பிடி வாடா, அந்தாள் வீட்டிலே இல்லையடா மோனை, நீ வாடா. இண்டு முழுக்கச் சின்னக் கமக்காறியின்றை கிடுகெல்லாம் ஒரே இரயாய் இருந்து பின்னிணன்; நாரிசந்தெல்லாம் கொதிக்குது, வாடா மோனை வா!” என்று அலுத்துக் கொண்டே சின்னாச்சி குடிசைத் தாழ்வாரத்தில் குந்திவிட்டாள்.

கையில் எடுத்துவந்த கள்ளு முட்டியை தாழ்வாரத்து மணலில் வைத்துவிட்டு, கற்கண்டன் முற்றத்தில் இருக்க முனைந்தான். அரையில் தொங்கிய கத்திக்கூடு அவனை மிகவும் இடைஞ்சல் படுத்தவே அதை அவிழ்த்துப் பக்கத்தே வைத்துவிட்டு சாவகாசமாக உட்கார்ந்தான்.

செல்வாச்சி கற்கண்டனுக்கு வெற்றிலை கொடுத்தாள். கற்கண்டன் அதை வாங்கிச் சப்பியபோது அவனின் சிவந்த சொண்டுகள் மேலும் சிவப்பேறி, பளபளத்து மின்னின.

“மெல்லமாய்ப் பேசு, அங்காலை இங்காலை பாத்துப் பேசுவம், அதுசரிடா மோனை, நீ திண்டலீட்டுக்கு இரண்டகஞ் செய்யிராய்! உதுகும் ஒரு வேலையே?”

சின்னாச்சி பிள்ளையார் சுழி போட்டுத் தொடங்கினான்.

கற்கண்டன் கண வேளை திடுக்குற்றுப்போனான். இப்படி ஒரு பேச்சை இப்போதுதான் அவன் கேட்கிறான்.

அவனால் “ஏன்? என்ன?” என்றாவது கேட்க முடியவில்லை.

“கற்கண்டன், வீனாய்ப் போய் வில்லங்கத்துக்குள்ளே மாட்டிக் கொள்ளாதை, இவங்கள் ஒரு நஞ்சுச் சாதி, உன்னை முடிச்சுப் போடுவாங்கள்”

சின்னாச்சியே மறுபடிப் பேசினான்.

இப்போதும் அவனால் பேசமுடியவில்லை.

“எட மோனை, உன்ரை நன்மைக்குத்தான் சொல்லுறன்; சின்னக் கமக்காறிக்குந் தெரிஞ்சுபோச்சு. மரத்தடியிலே உன்ரை கால் அளவெடுத்து கோடிக்கை இருந்த அடியோடை வைச்சுப் பார்த்திட்டா. அது உன்ரை அடிதானெண்டு சத்தியம் பண்ணினா. இன்னும் மற்றவைக்குத் தெரியாது. நான் கற்கண்டனிடடை சொல்லி மறிச்சு விடுறனெண்டு சொல்லிப் போட்டன். பொம்பிளை எண்ட மாயத்திலே விழுந்து வீனாய்ச் சாகாதை மோனை! கொப்பனுக்குச் சுகமில்லாமை வந்ததுக்குப் பிறகுதான் நீ அங்கை சீவப் போனனி, அதுக்கிடையிலே இப்பிடிச் செய்வாயெண்டு நான் நினைச்சனை!”

சின்னாச்சி நீண்டதொரு மூச்சுவிட்டுவிட்டு ஓய்ந்து போய் இருந்தான். இருந்தாற்போலப் புதிதாக வீசிய காற்றுக் குப்பி விளக்கை அடித்து அணைத்துவிட்டது. சின்னாச்சி எழுந்து சென்று விளக்கை ஏற்றி வரச் சிறிது நேரமாகிவிட்டது. அவள் வெளியே வந்து பார்த்தபோது கற்கண்டனைக் காணவில்லை.

இதன் பின்.....

சின்னாச்சி கற்கண்டனிடம் வாடிக்கை வைத்துக்கொண்டாள் என்று கூறுவதைவிட, கற்கண்டனே சின்னாச்சியை வாடிக்கைக்காரி ஆக்கிக்கொண்டாள் என்பது பொருத்தமானதாகும்.

சின்னாச்சி வீட்டுப் படலையின் உள்ளே கிழக்குப்புற வேலியோடிருக்கும் பனங் கொட்டுக்குள் நாள் தவறாமல் முட்டியில் ஒரு போத்தல் கள்ளு இருந்தே தீரும்.

ஒரு நாளைக்கு ஒருதடவையேனும் சின்னாச்சியைப் பார்க்காமல் கற்கண்டனுக்குப் பொழுது போவதில்லை. "சின்னாச்சி ஆச்சி" என்று வாஞ்சையுடன் ஒருதடவையாவது பேசாவிட்டால் அவனுக்கு அன்று வாய் பேசினேன் என்பதாகவே இருக்காது.

சின்னாச்சியின் கணவன் கிட்டிணனுடன் சிநேகிதம்கூட வைத்துக் கொண்டாள். கிட்டிணனின் வயதுக்கும், இவன் வயதுக்குமிடையே சிநேகிதத்திற்கான உறவு வர நியாயமில்லை. ஆனாலும் அந்த உறவு வந்தேவிட்டது.

சின்னாச்சி எல்லாவற்றையுந்தான் நினைவுபடுத்திப் பார்க்க முயன்றாள். இவை எல்லாம் முடிந்து போய் விட்டவையாயினும் சிவசம்பவங்கள் இப்போதும் கண்ணுக்கு முன்னால் நடப்பதைப் போலத்தான் இருக்கின்றன.

கமலாம்பிகை அம்மாள் வீட்டுத் தலைவாயிலில் வந்த போது மனதை விட்டுச் சகலத்தையும் அறுத்துவிட வேண்டியதாயிற்று. கற்கண்டனின் இனிப்பான ஒரு பனையில் கள்ளு, நாவோடும். "சின்னாச்சி ஆச்சி; சின்னாச்சி ஆச்சி" என்ற அவனின் இதமான அழைப்பு காத்தோடும் ஒட்டிப் போய்த்தான் நிற்கின்றன.

## 12

மாணிக்கனின் கள்ளுக் கொட்டில் இன்று கலகலப்பாக இருந்தது. வழமைபோல ஐயாண்ணன் ஒரு மூலையோடு இருந்து பிளாவை முன்னாலே வைத்துக் கொண்டு நாலா பக்கமும் பார்வையை வீசுவதும் வந்திருந்தவர்களைப் பார்ப்பதும் அவர்கள் பேச்சுக்களை நன்கு அவதானிப்பதுமாக இருந்தார்.

சீலைப் பொட்டளி ஒன்றை வேலியோடு சாத்திவிட்டு அதனோடு மருவினாற்போற் செல்லப்பன் குந்திக்கொண்டு, தன்பாட்டிலேயே மாணிக்கனின் வரவுக்காகக் காத்திருந்தான்.

கள்ளுக் கொட்டிலின் பின்புறமாக இருந்த நாவல் மரத்தின்கீழ் கார் இரண்டு அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. காரில் வந்தவர்கள் கள்ளுக் கொட்டிலை நிறைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மாணிக்கன் மிகவும் பரபரப்பாக வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

“என்ன தம்பி, நீங்கள் கரவெட்டியிலிருந்தே வாறியாள்?”

ஐயாண்ணன் மிகவும் பதனமாகக் கேட்டார்.

“ஓமோம். நாங்கள் கரவெட்டியிலிருந்துதான் வாறம், அதை நீரேன் கேப்பான்?” என்று அவர்களில் ஒருவன் துடுக்காகப் பேசினான்.

அவனுக்கு நிதானத்துக்கப்பால் வெறியாக இருந்தது.

“எட நீ சம்மா இரடாப்பா! அதுக்கென்ன கேட்டால்!” என்று ஒருவன் அவனைச் சமாளித்தான்.

“நாங்கள் எங்கை இருந்தெண்டாலும் வருவம். அதை இந்த ஓட்டு மீசைக்காரன் என்ன கேட்கிறது?” என்று அவன் மறுபடியும் பேசினான்.

“எட பரஞ்சோதி, நான் சொன்னான், இவனுக்கு ஒரு கிளாசுக்கு மேலை குடுக்காதையுங்கோ குடுக்காதையுங்கோ எண்டு, கூட்டிக் கொண்டேக் காருக்கை விடுங்கோடா, அவன் கிடக்கட்டு” என்று முதல் சமாளித்தவனை கட்டளை இட்டான்.

“நீரென்ன எனக்குத் தலைப்பே, சண்முகம் சட்டம்பியார் உமக்குத் தலைப்பாய் இருக்கலாம். எனக்கு நீர் தலைப்பில்லைக் கண்டியோ!”

முன்னவன் மீண்டும் பேசினான். பக்கத்திலிருந்தவன் அவனைப் பேசலிடாமல் தடுத்து அவனைக் காரை நோக்கி அழைத்துச் சென்றான்.

சற்று வேளை கொட்டில் அமைதியாக இருந்தது.

“நீங்கள் குறை நினைக்காதையுங்கோ! அவன் குடி காரன். நானுந்தான் குடிக்கிறன்; ஆயிரம் குடிச்சாலும் நிதானம் இருக்கும்”

வேறொருவன் நடந்ததற்கு மன்னிப்பு கேட்டுப் பேசினான். அவன் வயதுக்குச் சற்று இளையவனாகத் தோன்றினான்.

“இல்லையடாம்பி, நம்ம பிள்ளையெண்ணிட்டுக் கேட்டானான், சரி அது கிடக்கட்டு, என்ன விசேசம் வந்தனீங்கள்?”

ஐயாண்ணன் மெல்லப் பேச்சுக் கொடுத்தார்.

‘ஒண்டுமில்லையண்ணை; நாங்கள் சம்மா வேலுப்பிள்ளையரிட்டை ஒரு முக்கியமான அலுவலாய் வந்தனங்கள்..’

ஏதோ சொல்லுவதற்கு முற்பட்ட ஒருவன், மேலே சொல்ல முடியாமல் விழுங்கினான்.

“என்னை உங்களுக்கு ஆரெண்டு தெரியேல்லே. அது தான் மறைக்கிறியள். எட தம்பி, நீ குடத்தனைச் சிதம் பரப்பிள்ளையின்ரை தம்பியெல்லே. என்ன?”

ஐயாண்ணன் இப்படிப் படக்கென்று கேட்டு விட்டதனால் அவன் சற்று வேளை திகைத்துவிட்டான். ஆனாலும் சமாளித்துக்கொண்டு “அண்ணை கேட்கிறெனண்டு குறைகிறை நினைக்கப்படாது. உங்கடை பேரென்ன?” என்று திருப்பிக் கேட்டான்.

ஐயாண்ணன் மிகவும் சாங்கோபாங்கமாகத் தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டார். தனது தகப்பன் குடத்தனையிலிருந்து வட்டுக்கோட்டையில் கலியாணம் முடித்த காலத்திலிருந்த உறவின்படி விளங்கப்படுத்தி, சண்முகம் சட்டம்பியார் தனக்கு ஒன்று விட்ட மச்சான் முறையென்பதையும் அறிமுகப்படுத்தினார்.

உறவுமுறை - இரத்த உருத்து என்ற விதத்தில் ஐயாண்ணன் மீது முறைகளைப் பயன்படுத்தினார். சின்னப் பயல்

போல இருந்த ஒருவன் தாத்தா முறை வைத்தான். வேறொருவன் அம்மான் என்றான். ஒருவன் குஞ்சியப்பு என்றான்.

சற்று வேளை சாங்கோபாங்கமான உறவாடலுக்கு பின், ஒருவன் தாங்கள் வந்த விஷயத்தை ஐயாண்ணனிடம் விபரித்தான்.

ஊரில் சண்முகம் சட்டம்பியாரின் தூரத்து மாமிக்கிழவி இறந்துபோய் விட்டதாகவும், வழமைப்படி சிறைக் குட்டிகளான கோவியர் தொண்டு துரவு செய்யவும், பிரேதத்தைக் காவிச் செல்லவும் மறுத்து விட்டதாகவும், அதனால் சண்முகம் சட்டம்பியாரின் சம்பந்தி வீட்டாரைப் பிடித்து, இங்குள்ள கோவியரைக் கொண்டு போய்த் தொண்டு துரவு செய்விக்க வந்ததாகவும், வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் எங்கோ போய்விட்டதாகவும், அவர் வரவுக்காகக் காத்திருப்பதாகவும் கதையைச் சொல்லி முடித்தான்.

சொல்லி வைத்தாற்போலே இந்த வேளை கிட்டிணன் வந்து சேர்ந்தான்.

ஐயாண்ணன் வழக்கம்போல அவனுக்குக் கட்டியங் கூறி வரவேற்றுவிட்டு "கிட்டுணு, நான் ஒரு முக்கியமான அலுவல் கதைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன், நீயும் இதை எப்பன் கேட்டுக்கொண்டு பேசாமல் இரு" என்று கூறிவிட்டு கரவெட்டியாருடன் கதையின் தொடர்புக்கு வந்துவிட்டார். சீலைப் பொட்டளியுடன் ஓய்யாரமாகச் சார்ந்திருந்த செல்லப்பனுக்கு கிட்டுணு இந்தவேளை வந்துவிட்டதையும் ஐயாண்ணன் அவனைப் பக்குவமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கச் சொன்னதையும் பார்த்து உள்ளுக்குள் பெரும் சிரிப்பு வந்தது. பாதிப் பிளா அளவு கள்ளை உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டு, அவன், மெதுவாகச் செருமிக் கொண்டான்.

“அப்படியெண்டாலடா தம்பியவை, ஊர்க் கோவியர் ஒருத்தரும் சவம் தூக்கமாட்டெனெண்டிடினமை? ஏன் அப்பிடி எல்லாரும் செய்திருப்பாங்கள் எண்டுதான் எனக்கு விளங்கேல்லை! ஏதோ ஒரு உலகப் பிரளயந்தான் வரப்போகுது!”

ஐயாண்ணன் மிகவும் இதமாகப் பிடிக்க போட்டு வைத்தார்.

“ஓமெண்ணிறன் குஞ்சியப்பு! போன மாதம் எங்கடை சீனியாச்சியின்ரை செத்த வீட்டிலை வந்து நாங்கள் உங்கடை வீடுகளிலை இனிக் கடகத்திலை சோறு வேண்டமாட்டம்; எங்கடை கூலியெல்லாததையும் இனிக் காசாத்தர வேணுமெண்டு சண்டை பிடிச்சாங்கள். இப்ப என்னடா எண்டால் சவத்தைத் தூக்க மாட்டெனெங்கிறுங்கள்! இன்னும் கொஞ்ச நாள்ப் போன தோளாலை சால்வைகூட எடுக்காங்கள்; சவந்தூக்கியளுக்கு வந்த காலத்தைப் பாரன்!”

கூட்டத்திலிருந்து ஒருகுரல் மிகவும் இறுக்கமாக எழுந்தது.

செல்லப்பன் கிட்டிணனின் முகத்தை அர்த்தபுஷ்டியோடு பார்த்தான். மங்கிய வெளிச்சத்தில் அவன் முகம் குமுறிவருவது போலத் தெரிந்தது.

“எட தம்பியவை, நான் கேக்கிறெனெண்டு குறை நினையாதையுங்கோ. இனிமேல் உந்த முறையனை விட்டா லென்ன? எங்கடை சவத்தை நாங்கள் தூக்கிக் கொண்டு போறத்துக்கு என்ன வெக்கம்?”

ஐயாண்ணனின் இந்தத் திடீர்க் கேள்விக்கு உடனே பதில் கிடைக்கவில்லை. சற்று வேளைக்குப் பின் ஒருவன் மிகவும் துடுக்கான குரலில் பேசினான்.

“உந்தச் சவந் தின்னியளுக்கு இண்டைக்கு இடங் கொடுத்தால், நாளைக்குச் சாம்பானுங் மேளமடிக்க

மாட்டனெண்ணுவான். கட்டாடி வெள்ளை கட்ட மாட்ட  
 நெண்ணுவான். பரியாரி பொரிப் பெட்டி எடுக்க மாட்ட  
 நெண்ணுவான். பள்ளனும் கட்டை தறிக்க மாட்டேண்  
 னுவான். ஐயனும் கிருத்தியம் செய்ய மாட்டேண்ணு  
 வான். நளவனும் இளனி புடுங்க மாட்டேண்ணுவான்.  
 கடைசியிலே மானத்தையும் விட்டுச் சாகவேண்டியது  
 தான்!”

“எட மோனை, நீ ஏன் இப்படி துள்ளறாய். சவம்  
 தூக்கக் கோவியர் மாட்டனெண்டினம், நீ அவங்களை என்ன  
 செய்யப்போறாய்?”

ஐயாண்ணனும் கேள்விக்கு மேல் கேள்வி போட்டார்.

“இஞ்சேருந்து கோவியரைக் கொண்டுபோய் தொண்டு  
 துரவு செய்யவிட அவங்கள் தாங்களாக வழிக்கு வரு  
 வாங்கள்”

ஒருத்தன் முடிவாக இதை கூறிவிட்டபின்பு ஐயாண்  
 ணனுக்கு இதற்கு மேல் பேச வேண்டுமென்று தோன்ற  
 வில்லை. அவர் மௌனியாகிவிட்டார்.

மழை பெய்து ஓய்ந்தது போல இருந்தது.

மாணிக்கன் முறைப்படி பணத்தை வசூலித்துக்கொண்  
 டிருந்தான்.

குடிமை பிடிக்க வந்தவர்கள் ஐயாண்ணனிடம் விடை  
 பெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டனர்.

“கிட்டுணு, கேட்டியே கதையை. எல்லாம் கேட்டுக்  
 கொண்டுதானிருந்தனி! இப்ப வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன்  
 உன்னட்டை ஆளனுப்புவார். கமக்காரன் ஆளனுப்பினா  
 ரெண்டு நீயும் துள்ளிக் கொண்டோடிப் போய், உன்ரை  
 ஆக்களையும் கூட்டிக் கொண்டு கரவெட்டிக்குப் போய்  
 சவந்தூக்குவாய். அங்கை உன்ரை ஆக்கள் தூக்கமாட்ட  
 நெண்டதை நீ போய்ச் செய்! நல்ல உரும்பிராய்ச் சாரா  
 யம் குடிக்கத் தருவாங்கள்! ஆனை தன்ரை கையாலை

தனக்கு மண்ணையள்ளிப் பொடுறமாதிரி, நீங்கள் உங்கடை கையாலை உங்களுக்கு மண்போடுறியள். போடுங்கோ!”

ஐயாண்ணன் மூச்சு விடாமல் பேசி முடித்துவிட்டு பிளாவிலிருந்த மிகுதியை மடமடவென்று இழுத்துத் தள்ளினார்.

அப்போதுதான் மூப்பன் சின்னான் மிகவும் அலுப்புடன் வந்து சேர்ந்தான். அவன் மேளம் ஒன்றையும் சுமந்து வந்தான்.

“என்ன சின்னார்! இண்டைக்குப் பிந்தி வாறீர்?”

“உதிலை மாட்டுக்குக் குறிசுடவேணுமெண்டு பிரசித்தம் தட்டப் போனாப்போலை சிறுப்பர் வீட்டடியிலை அமளியாய்க் கிடந்தது; நிண்டு பாத்திட்டு வந்தாப் போலை எப்பன் சுணங்கிப் போச்சுத் தம்பி”

மாணிக்கனின் கேள்விக்கு விரைவிலே பதில் சொல்லி விட்டு, சின்னான் வந்த காரியத்தைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

“என்ன! சிறுப்பர் வீட்டிலை அமளியோ, என்னது?”

கட்டாடி செல்லப்பன் அங்கலாய்த்துக் கொண்டு மாணிக்கனிடம் பிளாவை நீட்டினான்.

“ஓகோ! சிறுப்பற்றை குட்டும் வெளிப்படப் போகுது! இஞ்சை, சின்னான்! உனக்கொரு உழைப்பு வந்திருக்குப் போறியே? காரைதீவிலை உன்றை சொந்தக் காரர் நயினார் வீட்டுச் சிலவுக்குச் சோறு வேண்டமாட்டெனெட்டினமாம், நீ நாலைஞ்சு பேரையும் சேர்த்துக் கொண்டு போ கடகத்திலை சோறு கறியோடை நல்ல உரும்பிராபானாகத் தருவாங்கள், டோறியோ?” ஐயாண்ணன் மிகவும் உரத்த குரலில் கேட்டார்.

“என்னவாக்கும்! நாங்களென்ன சோத்துக்கு தூங்குறாக்கொண்டு தம்பி நினைக்குது போலை கிடக்குது! ஆயிரமாய்க் குவிச்சாலும் நான் போவனே?”

சின்னானின் பதிலுக்குப் பின் ஐயாண்ணனுக்குப் பேச வரவில்லை. அவர் எழுந்து செல்லும்போதுமட்டும் கிட்டிணைப் படலைவரையழைத்து "பாத்தியே கிட்டுணு சின்னான் சொல்லுற கதையை. அவனெல்லோ மனிசன்! என்னவோ யோசிச்சு என்னெண்டாலும் செய்!" என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்.

மாணிக்கன் கொட்டிலை மூடுவதற்குத் தயாரானான். சரவெட்டியாரின் புண்ணியத்தில் இன்று கள்ளு மிகவும் வெள்ளெனத் தீர்ந்துவிட்டது.

## 13

கிட்டிணை வீட்டுக்கு வந்தபோது, வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் உடனே வந்துவிட்டுப் போகும்படி ஆள் அனுப்பியதாகச் சின்னாச்சி சொன்னான்.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் ஏன் ஆள் அனுப்பினார் என்பது கிட்டிணனுக்குத் தெரியும். அதனால் அவன் அதை அசட்டைபண்ணியதுபோல பாயை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு படுத்துவிட்டான். ஆனால் சின்னாச்சிக்கு இது மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

"என்னப்பா படுத்திட்டாய்? இக்கணம் கமக்காரன் கோவிக்கப்போறார்" என்று கேள்வியாகவும் எச்சரிக்கையாகவும் பேசினான். கிட்டிணனுக்குப் பொல்லாத எரிச்சலாக இருந்தது.

"சும்மா பேசாம கிடவடி, நீயும் உன்ரை கமக்காரனும்" என்று இரைந்து விழுந்தான்.

இதற்கு மேல் சின்னாச்சியால் பேச முடியவில்லை. அவளின் வாய் அடைத்துப் பேசியவிட்டது. சொல்லி வைத்தாற்போல் முகட்டுக்கு நேரே பல்லி ஒன்றும் எச்சரித்தது.

சின்னாச்சி துடிதுடித்துப் போய் விட்டாள். இப்படி உச்சத்தில் பல்வி சொல்லுவது அச்சமில்லை என்பதற்கு அறிகுறி என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் சின்னாச்சியைப் பொறுத்தவரையில் இந்த உச்சத்துப்பல்வி மிகவும் கொடூரமாக இருந்தது. கடைசியாகக் கற்கண்டன் “சின்னாச்சி ஆச்சி; மாம்பழமும் கோயிலுக்குப் போகுதெண்ணூறும்; நானும் போய்விட்டு வரறன். பனங்கொட்டுக்கை கள்ளு வைச்சிருக்கு” என்று சொல்லிவிட்டு புறப்பட்ட போதும் இப்படித்தான் பல்வி அடித்தாற்போல சொல்லிற்று. அதை அவள் ஒருதடவை நினைத்துப் பார்த்தாள். தலை சுற்றிக் கொண்டு வந்தது.....

நல்லூர்க் கந்தனின் சப்பறத் திருவிழாவுக்கு மாம்பழத்தியும், கமலாம்பிகை அம்மானும் கோவிலுக்குப் போனபோது அதற்குப் பின்னால் ஒரு பெரும் சதி இருந்தது சின்னாச்சிக்கு தெரிந்திருக்கவில்லை. “நானும் கோயிலுக்குப் போறனெண்டு கற்கண்டனட்டைச் சொல்லு சின்னாச்சி” என்று மாம்பழத்திதான் சின்னாச்சிக்குச் சொல்லியிருந்தாள். அதனால் மாம்பழத்தியும் இச்சதிக்கு உடந்தையாய் இருக்கலாமென்றுதான் சின்னாச்சி நினைத்திருந்தாள். ஆனால் பின்புதான் உண்மை நிலையை அவளால் அறிய முடிந்தது.

கமலாம்பிகை அம்மாள் தங்களுடன் கோவிலுக்கு வரும்படி சின்னாச்சியையும் அழைத்திருந்தாள். கற்கண்டன் போன பின்பு பனங் கொட்டுக்குள்ளிருந்த பனங்களளில் பாதியை மட மடவென்று குடித்துவிட்டு, சின்னாச்சி கமக்காரன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தாள். படலைத் தலைவாயிலைத் தாண்டியபோது உள்ளே பின் விழுந்தைப் பக்கம் நாலைந்துபேர் கூடிப் பேசுவது போன்ற அசுனை தெரிந்தது. இதைச் சின்னாச்சி அப்போது கவனிக்கவில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனிடம் பேசிவிட்டு வெளியே போகும்போது, வெளிச்சத்தில் தெரிந்த சிலரின் முகங்களை அவள் இதற்கு முன் கண்டதாக நினைப்

பில்லை. ஆனால் கோவிலடியில், கற்கண்டன் கொல்லப் பட்ட இடத்தில் இதே முகங்களை அவள் மறுபடியும் கண்டாள்.

சுவாமி வலம் வருவதற்கு இன்னும் சில நிமிடங்கள் தானிருந்தன. சுவாமி சப்பரத்துக்கு வந்துகொண்டிருந்த வேளை, அரோகராச் சத்தம் வான் முகட்டைத் தொட்டெழுந்த வேளை, இரண்டு நாட்களுக்கு முன் இழுக்கப் பட்ட கைலாச வாகனம் நிறுத்தப்பட்டிருந்த கிழக்கு வீதியோரம் மாம்பழத்தியோடும், கமலாம்பிகை அம்மாளோடும் சின்னாச்சி நின்றாள். அவர்களுக்குச் சமீபமாக கற்கண்டன் தன் அழகு மேனியை திறந்துவிட்டு, சால்வையை அரையில் இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு 'தேவி' தரிசனம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

சன நெரிச்சல் சற்று அலை மோதியபோது "ஐயோ கள்ளன்; ஐயோ கள்ளன்" என்று கமலாம்பிகை அம்மாளின் குரல் எழுந்ததுதான் தாமதம், கற்கண்டனை நான் கைந்து பேர் சூழ்ந்துகொண்டனர். அதற்கப்புறம்..... அதற்கப்புறம் கற்கண்டனின் மரண ஓலம் வானம்வரை எழுந்தது. மாம்பழத்தி ஐயோ, ஐயோ என்று கத்தினாள். இவ்வளவுதான் சின்னாச்சிக்குத் தெரிந்தது. அதன் பின் பொலீசார் வந்து பார்த்தபோது கற்கண்டனின் கடவாய்ச்சுள்ளிருந்து இரத்தம் வழிய அவன் பிணமாகக் கிடந்தான். கந்தனின் பக்தர் கூட்டம் அவனைக் கொன்று விட்டது. அவனின் வயிற்று இடுக்குக்குள் ஒரு தங்கச் சங்கிலி இருந்தது. "ஐயோ என்றை சங்கிலி; ஐயோ என்றை பிள்ளையின்றை சங்கிலி" என்று கமலாம்பிகை அம்மாள் கத்தினாள். மாம்பழத்தி மயக்கம் போட்டு விழுந்து விட்டாள். கந்தனின் தொண்டர் படையினர் அவளுக்கு முதற் சிகிச்சை செய்தனர்

இந்த உச்சத்துப் பல்லிக்குப் பின் கற்கண்டன் சின்னாச்சியிடம் வரவில்லை. அதனால்தான் அவள் ஏங்கிப் போனாள்.

பனை இடைவெளிக் கூடாக காரர்கள் இரைந்து வந்த சத்தம் கேட்டது.

“இஞ்சர், இஞ்சர்; கார் வருமாய் போலை கிடக்கு; என்னெண்டு பார். கமக்காரன்தான் வாறார் போலை கிடக்கு!”

சின்னாச்சி கிட்டிணைத் தட்டி எழுப்பினாள். கிட்டிணன் எழுந்து நிமிர்வதற்கிடையில் காரர்கள் இரண்டு படலைக்கு வந்துவிட்டன.

தொடர்ந்தாற் போல் “கிட்டிணன்! கிட்டிணன்!” என்று வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனின் குரலும் கேட்டது.

சின்னாச்சி அவசர அவசரமாய்ப் படலைக்குப் போனாள். கிட்டிணன் பாயிலே இருந்தான்.

“எடி, சின்னாச்சி! கிட்டிணன் வந்திட்டானே? வரச் சொல்லியெல்லையடி ஆள் அனுப்பினான்!”

கமக்காரன் அதிகாரத்துடன் பேசினார்.

“ஓமாக்கும்; இப்பத்தான் அந்தாள் வந்தது. நெஞ்சுக்கை குத்தெண்டு படுத்திருக்குது?”

சின்னாச்சி பயந்தாற்போல ஒரு பொய் சொன்னாள்.

கமக்காரனும், அவரோடு வந்த கூட்டத்தாரும் முற்றத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள். முற்றம் நிறைய சனமாக இருந்தது.

“கிட்டிணன், நீ ஒரு நாலஞ்சு பேரோடை இவையோடை கரவெட்டிக்குப் போட்டுவா! சம்மந்தி பகுதியிலே செத்த வீடொன்று நடக்குது; தொண்டு துரவு செய்ய வேணுமாம் போட்டுவா!”

கமக்காரனின் கட்டளையை எதிர்த்து நிற்க முடியாமல் கிட்டிணன் மௌனமாகவே இருந்தான். அத்தோடு நெஞ்சுக்குத்துக்காரன் போலவும் பாவனை செய்தான்.

“ஏன் கிட்டிணன், உதென்ன செய்யும் நெஞ்சுக்குத்து! சாராயத்தைப் போட்டு உரஞ்சினால் அது நிண்டு போம்; சின்னாச்சி எப்பன் சாராயம் போட்டு உரஞ்சிவிடு.” என்று கூறிக்கொண்டு வந்தவன் ஒருவனிடமிருந்து சாராயப் போத்தலொன்றை வாங்கி நீட்டினார் கமக்காரன்.

“எனக்குச் சரியான சுகமில்லைக் கமக்காரன்; என்னுளை ஏலாது!”

கிட்டிணன் இலேசான கண்டிப்புடன் பேசினான்.

“நீ போகாட்டிப் போடாப்பா, உவன் சின்னட்டிய னுடை சேர்த்து நாலு பேரை அனுப்பு; எழும்பு!” கமக்காரன் கிட்டிணனை வற்புறுத்தினார்.

“நீர் கோவிச்சாலும் கோவியும். நான் அவங்களிடடைச் சொல்லன்; ஊர்விட்டு ஊர்போய்ச் சவங்காவ மாட்டாங்கள், என்னைத்தான் பேசுவாங்கள். நான் அவங்களிடடைச் சொல்லமாட்டன்!”

கிட்டிணனின் கண்டிப்பான குரல் கமக்காரனைத் திகைக்க வைத்துவிட்டது. கிட்டிணன் வெளியூரவைக்கு முன்னால் இப்படிப் பேசுவான் என்று அவர் கொஞ்சமேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவரின் தொங்கு சதையெல்லாம் துடிதுடித்தது. ஆத்திரத்தில் உடல் கொதிக்க “என்னடா கோவியப் பயலே சொன்னனீ! நீ மாட்டியோ? அவங்கள் தூக்க மாட்டாங்களோ? என்றை சொல்லைத் தட்டிப் போட்டு நீங்கள் இருந்திடுவியளோ? கிட்டிணன் என்றை கோவத்தைக் கிண்டாதை!”

கமக்காரன் வீராவேசமாக எச்சரித்தார்.

கிட்டிணனுக்கும் ஆவேசம் வந்துவிட்டது.

“சமக்காரன் சும்மா வெருட்டாதையும். இனி உந்த வெருட்டெல்லாதையும் விட்டிடவேணும்! வெருட்டுகளிலை வேலை இல்லை; சும்மா போம்! இனிமேல் தொண்டு துரவு வேலையை விடத்தான் போறம்.”

அவன் கமக்காரனைத் தூக்கி எறிந்து பேசினான்.

சின்னாச்சி நடுநடுங்கிப் போனாள்.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனும் பரிவாரங்களும் படலையை நோக்கி நகர்ந்தபோது “கமக்காறன், கொஞ்சம் பொறுங்கோ!” என்று அவள் கூறிக்கொண்டே கமக்காரனை வழிமறித்தாள்.

“சின்னாச்சி! எடியே சின்னாச்சி! வாடியிங்கை!” என்று பலமாகக் கத்தினாள் கிட்டிணன்.

சின்னாச்சி நின்ற இடத்தில் மரமாக நிற்க, கமக்காரனும் பரிவாரங்களும் வேகமாக வெளியே போய்விட்டனர். கிட்டிணனின் அதட்டல் குரலைக் கேட்டபோது கிட்டிணனின் வீமன் நாய் ஆத்திரத்துடன் குலைத்துப் பின் ஊளையிட்டது.

## 14

கிட்டிணனுக்கோ சின்னாச்சிக்கோ தூக்கம் வரவில்லை. சின்னாச்சியை இப்படி இதற்கு முன் கிட்டிணன் கண்டிக்கவில்லை. இன்று அவனுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் அவளை வாய்க்கு வந்தபடி திட்டித் தீர்த்துவிட்டான். கிட்டிணன் இப்படிச் சீறிப்பாய்வான் என்று சின்னாச்சி சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. முதலில் அவன் திட்டிய திட்டுக்காக அழத் தொடங்கிய அவள், பின்பு, கிட்டிணனுக்கு ஏதாவது நடக்கக்கூடாதது நடந்துவிடுமோ என்று எண்ணி ஏங்கி நெஞ்சம் விம்மினாள். அவளின் விம்மலைத் தணிக்க அவளுக்கு யார் இருக்கிறார்கள்? குழந்தையா; குட்டியா? அப்படிக்குழந்தை என்ற ஒரு துணையோடு வாழ்ந்தவள்தான். ஆனால் இப்போது பெற்றும் மலடியாகி மொட்டை மரமாகி நிற்கிறாள். அவளின் மன விம்மலைத் தாக்குப்பிடிக்க வேண்டிய கிட்டிணனை, இந்த வேளை அவளால் அணுகமுடியவில்லை.

கிட்டிணனுக்கு இப்போது சற்று அசதி வந்துவிட்டது. அவனின் லேசான குறட்டை கேட்டபோது நடுச்சாமக் கோழி கூவியது.

கிட்டிணன் பட்டியியாகக் கிடக்கிறான். அவனைச் சாப்பிடும்படி கேட்பதற்குப் பயமாக இருந்தது. சின்னாச்சி, வீடும் அடுக்களையுமாக இருந்த ஒதுக்குப்புறம் சென்று, சோற்றுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றியபோது படலையோரம் மீண்டும் அரவம் கேட்டது. சின்னாச்சிக்கு நெஞ்சு திடுக்குற்றது. கமக்காரன் தன் சுயரூபத்தை உடனேயே காட்ட முற்பட்டுவிட்டார் என்றுதான் அவள் நினைத்தாள். தட்டித் தடவி, அடுப்புக் கட்டுக்குமேல் கிடந்த கொடுவாள் கத்தியையும், இறப்பிலே செருகியிருந்த புட்டுக்குழல்ப் பொல்லையும் எடுத்துக் கொண்டு துணிவுடன் அவள் முற்றத்திற்கு வந்தபோது, சின்னட்டியனும் அவனோடு சேர்ந்து ஐந்தாறு பேரும் அரிக்கன் லாம்போடு முற்றத்தில் நின்றனர்.

“என்ன சின்னட்டி அத்தான்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே கையில் தூக்கிய ஆயுதங்களைச் சின்னாச்சி தாழ்வாரத்தில் போட்டாள்.

“உவர் வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் வந்து படாத பாடு படுத்துகிறார்; அதுதான் என்ன செய்வமெண்டு கிட்டிணண்ணையைக் கேட்பம் எண்டு வாறம்.” என்று சின்னட்டியன் அலுத்துக் கொண்டான்.

சின்னாச்சி கிட்டிணனை அருட்டி விட்டாள், இதற்குப் பின் கிட்டிணனின் குடிசைக்குள் சின்னாச்சி உட்பட எட்டுப் பேர்களைக் கொண்ட மாநாடொன்று நடந்தது.

சின்னாச்சி அந்த அர்த்த ஜாமத்தில் தேனீரும் தயாரித்தாள். சீனிப் பேணிக்குள் சீனி மிகவும் மட்டமாகத்தானிருந்தது. இரண்டு நாளைக்குமுன் கமக்காறிச்சி சம்பந்தி வீட்டாரிடமிருந்து வந்ததென்று சின்னாச்சிக்குக் கொடுத்த பணங்கட்டியை ஒவ்வொரு குட்டாகக் சகலருக்கும் விநியோகித்தாள்.

“ஊர்விட்டு ஊர் போயெண்டாலும் சரி, இஞ்சையெண்டாலும் சரி, உந்தச் சவங்காவித்தொண்டு துரவு செய்கிற வேலையை நாங்கள் விட்டிடவேணும். வேலுப்பிள்ளையர் என்ன சுடிச்சா போடுவார்? அம்மான், நான் இதைத் தான் சொல்லுவன்: எனக்கு விருப்பமில்லை.” என்று கிட்டிணைப் பார்த்து வயதில் எல்லாரையும் விடச் சிறியவனான கணேசன் மட்ட சுத்தமாகப் பேசிளுன்.

“எட மோனை, சும்மாய் ஆத்திரப்படாதையடா, எடுத்தாப்போல எல்லாத்தையும் செய்யப்படாது. நீ இளம்பிள்ளை. கமக்காற்றறை காணியளில் குடியிருக்கிறம்; அவங்கடை வயலிலை உழைக்கிறம். விதானை, உடையார், பொலிக எல்லாம் அவங்கடை ஆள். இதை யெல்லாம் யோசிக்காமச் சும்மா எழுந்த மானத்திலை கதைக்கிறதை?”

சின்னட்டியன் இப்படிப் பேசிளுன்.

“எனை சின்னட்டியம் மான், உதெல்லாத்தையும் பாத்தா நாங்சள் சீவிக் கேலாதனை! அவை எங்களை ஆடாக் கட்டித் தோலாயுரிச்சப் போடுவினமை? எல்லாத்துக்கும் விட்டமெண்டால் ஏன் இந்தச் சீவியத்தை?”

கணேசனே மீண்டும் துடுக்காகப் பேசிளுன்.

“ஓமோம்! நேத்தைக்கு ஒரு நோட்டிசை அடிச்சவிட்டாங்சளாம். உவன் சுள்ளுக் கொட்டில் மாணிக்கன்ரை ஆக்கள் கோயிலுக்கை போறதுக்கு! அவங்களே அப்பிடிச் செய்யேக்கை நாங்கள் கமக்காரருக்குப் பயந்து சாகிறதே! என்னெண்டாலும் நடக்கிறதைக் கண்டு கொள்ளுவம், கிட்டிணை! நீ சொல்லிறபடிதான் செய்வம்! இப்ப போய் வேலுப்பிள்ளையரிட்டை நாங்கள் போகமாட்டெண்டு சொல்லிப்போடுவம். அவர் செய்யிறதைச் செய்யட்டும்!”

இப்படி ஒரு முத்தாய்ப்பு வைத்ததின்றமல், அவர் சளின் பேச்சு நீடிக்கவில்லை. எல்லோரும் களைந்துபோய் விட்டனர். சின்னாச்சி கிட்டிணைச் சாப்பிட வரும்படி

அழைத்தாள். மன நிறைவுடன் எதுவும் பேசாது கிட்டிணன் பழைய சோற்றைச் சாப்பிட்டு முடிய எங்கோ தொலைவில் கூக்குரல் கேட்டது. சின்னாச்சி காதைக் கொடுத்துக் கேட்டாள். சிரூப்பர் வீட்டுப் பக்கமிருந்து தான் அந்தக் குரல் கேட்டது.

## 15

சிரூப்பரின் நடுவிலாள் இரத்தப் பெருக்குக் கண்டு செத்துப்போனாள். சிரூப்பருக்கு இது அடிமேல் அடியாகவே இருந்தது. செத்துப்போன சிறிசேனாவின் ஆவி பழி வாங்குவதாகத்தான் ஊர் பேசிக்கொண்டது. சட்டம் ஒன்றும் செய்ய முடியாததை ஆவி செய்து முடித்ததென்று பலரும் நம்பினர்.

புல்லுக்குள் இரத்தக் கறையோடு கிடந்த பாரை, செல்லப்பன் வீட்டில் கண்டெடுத்த இரத்தத் துணிகள் ஆகியவற்றைப்பற்றிய தகவல்கள் இல்லை. சிரூப்பர் பொலீஸ் நிலையத்தில் தடுத்து வைக்கப்பட்டதாகவும் தகவல் இல்லை. இதனால் ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டவர்களுக்கெல்லாம் நடுவிலாள் இரத்தப் பெருக்கினால் செத்துப்போனது சற்று மன நிம்மதியாக இருந்தது.

கிட்டிணனுக்கு இப்போது பெரிய மனச் சங்கடமாகிவிட்டது. இதுகாலவரை ஊரின் நடைமுறையின் படிக்கு சிரூப்பர் வீட்டுக் குடிமைக் கோவிச்சி என்ற உருத்துக்குரியவள் சின்னாச்சி. அவள் உடனேயே சிரூப்பர் வீட்டுத் தொண்டு துரவுக்கு தலையாளாகப் போய் விடவேண்டும். அதைத் தொடர்ந்து ஊரிலுள்ள கோவியர்களுக்குத் தலைவனான கிட்டிணனும் பரிவாரங்களோடு சென்று இழவு அறிவித்தல் தொடக்கம் பாடை காவுதல் வரை செய்து முடித்துவிட்டு, கட்டாடி, பரியாரி, சாம் பான், பள்ளன், நளவன் ஆகியவர்களுக்கெல்லாம் தலை

வகை நின்று குடிமையதிகாரம் காட்ட வேண்டும். இவை இரண்டிற்குமே பொறுப்பான கிட்டிணனும், சின்னாச்சியும் வெகு நேரமாகியும் இழவு வீட்டுப் பக்கம் போக வில்லை. இரவு எடுத்த முடிவுகளின்படி இக்குடிமை முறைகளையெல்லாம் விட்டுவிடுவதென்ற கொள்கைக்கு அவன் உடன்பட வேண்டியதாயிற்று. வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனுடன் பேசிய பேச்சையும், கொடுத்த முடிவையும் இருபத்திநான்கு மணித்தியாலத்துக்கு முன்பே பரிசோதிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுமென்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. சிறுப்பர் மூன்றாவது தடவையும் ஆளையனுப்பிவிட்டார். சகல வேலைகளும் கிட்டிணனதும் அவன் பரிவாரங்களினதும் கையில் தான் இருந்தன. இழவு வீடே ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டதுபோல ஆகிவிட்டது. பனையால் விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்தது போல சிறுப்பருக்கும் இது ஒரு பேரிடி! உயிரை இழக்கலாம். பணத்தை வாரிக் கொட்டலாம். ஆனால் குடும்ப கௌரவமெல்லாம் சுமந்து நிற்கும் சம்பிரதாய முறைகள் இல்லையென்றால் அதைத் தாங்கிக்கொள்ளும் வல்லமை சிறுப்பருக்கு மட்டுமல்ல, அவரின் பரம்பரையில் வந்த சகலருக்குமே இருக்காது.

சிறுப்பரும், வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனும் இவர்களை ஒத்த சிலரும் கூடிக் கூடி யோசித்தனர்.

கிட்டிணன் அல்லது கிட்டிணனையொத்த இன்னொருத்தன்தான் ஊருக்குள் இருக்கும் சிறுப்பரின் உறவினர்களுக்கெல்லாம் இழவு சொல்ல வேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால் "சிறுப்பருக்குச் சிறைகுட்டிகள் இல்லையாக்கும்" என்று அவர்கள் நாக்கு வளைப்பார்கள். இதுகாலவரை கோவியரைத் தவிர உறவினர்கள் யாருமே கட்டாடிக்கோ, பரியாரிக்கோ, சாம்பானுக்கோ, பள்ளனுக்கோ, நளவனுக்கோ இழவு சொன்னதில்லை.

நடுப்பகலாகி விட்டது. ஊரெல்லாம் குய்யோ என்றாகிவிட்டது. சிறிசேன சாகடிக்கப்பட்டதையும், நடுவி

லாள் இரத்தப் பெருக்குக் கண்டு செத்துப்போனதையும் சகலருமறிந்து கொண்டு விட்டனர். இவைகளாலெல்லாம் போகாத கௌரவம், அடிமை குடிமை முறையில் லாமையால் போய்விட்டதாகவே இருந்தது.

பந்தலில்லை. கட்டாடியின் வெள்ளையில்லை. மூன்று கால் பந்தல் போடவும், வாய்க்கரிசிப் பொரிப் பெட்டி, நெருப்புச் சட்டி தூக்கவும் பரியாரி இல்லை. கட்டை குத்தி தறிக்கப் பள்ளனில்லை. பறை கொட்டச் சாம்பான் இல்லை. இதற்குமேல் இல்லாமலிருக்க எதுவுமே இல்லை.

முதல்நாள் இரவு நெற்றியிலடித்தாற் போலப் பேச்சு வாங்கியதையும் மறந்து, சாதி முறையைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அந்த வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாக வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன், கிட்டிணன் வீட்டிற்கு அழாக் குறையாகப் போனபோது, கிட்டிணன் வீட்டில் நிறைய சனமாக இருந்தது. இந்தச் சனக் கூட்டத்தின் நடுவே ஐயாண்ணன் இருந்ததைக் கண்டபோது வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் திகைத்துப் போனார்.

சிரூப்பர் வீட்டுக் காரியம் நாகரீகமான முறையில் ஒருவாறாக ஒப்பேறிவிட்டது. பட்டணத்திலிருந்து வருவிக்கப்பட்ட பிரேத வாகனம் பிரேதத்தை ஏற்றி முன் செல்ல, அதைத் தொடர்ந்து எந்தவித அடிமை குடிமை முறையுமற்ற பிரேத ஊர்வலம் முடிந்துவிட்டது. பாடையின்றி, மேளமின்றி, நிலபாவாடையின்றி, மேலாப்பு இன்றி பொரிப் பெட்டி இன்றி, கொள்ளிகுடமுடைத் தலின்றி, குடமுதலின்றி அடிமை முறைகளுக்கான எந்தச் சின்னமுமின்றி ஒப்பேறிவிட்ட முதலாவது பிரேத ஊர்வலம் நினைவுக்கு எட்டிய காலத்துக்குள் இது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

இது நடந்து சில நாட்கள்கூட ஆகவில்லை. அதற்கிடையில் ஊரிலுள்ள இரவல் காணிகளில் வசிக்கும் சுமார் முந்நூறுக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்களுக்கு அந்தந்த

தக் காணிகளைவிட்டு எழும்பும்படியான அறிவித்தற் பத் திரங்கள் தாமோதரம் பிரக்கிராசியார் மூலம் வந்தன.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனும், சிறுப்பரும், இவர்களுடன் இன்னும் நான்கைந்து பேர்களும் திட்டமிட்டு தங்கள் தங்கள் நிலங்களிற் குடி இருந்த சகலருக்கும் எழுப்புதல் அறிவித்தல் அனுப்பி விட்டனர். இப்படி திடுதிப்பென்று நடக்குமென்று ஐயாண்ணன் உட்பட யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. பாதிக்கப்பட்ட எல்லோருக்கும் பதில் சொல்லுவது ஐடாண்ணனுக்குச் சிரமமாகப் போய்விட்டது. சகலரையும் தனித்தனியே சந்தித்து நிலைமைகளைப் பரிசீலிப்பது முடியாத காரியமாகிவிட்டது: ஆனால் சிறுப்பரிடமோ அல்லது வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனிடமோ, மற்றவர்களிடமோ கெஞ்சிக் கூத்தாடி சலுகைகளைப் பெறலாம் என்ற நிலையில் யாருமே இல்லை என்பதை ஐயாண்ணனால் அனுமானிக்க முடிந்தது. இது ஓரளவில் அவருக்கு மன நிம்மதியைக் கொடுத்தது. இதனால் அவர் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகிவிட்டார். வேர்க்கக்களைக்க எல்லோரிடமும் சென்று தேறுதல் கூறினார். அத்தோடு ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு கிட்டிணன் வீட்டிற்கு முன்னால் உள்ள வெட்டவெளியில் எல்லோரும் கூடிப் பேசுவதற்காக ஒவ்வொருவருக்கும் அழைப்பு விடுத்தார். பின்பு இடையே இருந்த இரண்டு நாட்களும் ஐயாண்ணன் யார் கண்களுக்கும் படவில்லை.

ஞாயிற்றுக்கிழமை வந்தது.

இரவு எட்டு மணிக்கெல்லாம் கிட்டிணன் வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள வெளியில் சுமார் ஐம்பதுபேர் வரையில் கூடினர். பெற்றோமாக்ஸ் லைற் குறுகத் தறித்த பனங்கொட்டுக்கு மேல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. சரியான நேரத்திற்கு குமாரவேலன் என்ற இளைஞனுடன் ஐயாண்ணன் வந்து சேர்ந்தார்.

நள்ளிரவு வரை கூட்டம் நடந்தது.

குமாரவேலன் நீண்ட நேரமாக நிலமில்லாதவர்களுடைய பிரச்சினைகளைப் பற்றி விரிவாகப் பேசினான். பேச்சின் முடிவில் நிலமில்லாதவர்களுக்காக ஒரு சங்கம் இருக்கவேண்டிய அவசியத்தையும் வற்புறுத்தினான்.

சங்கமொன்று அமைப்பதற்கு எல்லோருடைய சம்மதத்தையும் கையுயர்த்திக் காட்டும்படி ஐயாண்ணன் கேட்டபோது கரங்கள் யாவும் வாளை நோக்கி உயர்ந்தன.

சங்கத்திற்கு ஒரு தலைவர் வேண்டுமென்று குமாரவேலன் கேட்டபோது, ஐயாண்ணனே தலைவராக இருக்க வேண்டுமென்று எல்லோரும் கேட்டுக் கொண்டனர். முடிவில் ஐயாண்ணன் தலைவராகவும், கிட்டினன் காரிய தரிசியாகவும், கள்ளுக் கொட்டில் மாணிக்கன் தனது காரியாகவும், கட்டாடி செல்லப்பன், மூப்பன் சின்னான், பரியாரி கணபதி, கணேசன் என்ற இளைஞன் ஆகியோருட்பட பத்தொருபேர் நிர்வாக உறுப்பினர்களாகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். கூட்ட முடிவில் ஐயாண்ணன் முக்கியமான சில காரியங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். 'கட்டாடி', 'பரியாரி', 'சாம்பான்' போன்ற நயினார்மாரினால் தரப்பட்ட 'கௌரவ'ப்பட்டங்களை நமக்குள்ளேயே வைத்து மற்றவர்களை இழிவுபடுத்தக் கூடாது என்ற கருத்துக்களைக் குறிப்பாகக் கூறினார். அந்தவேளையில் பனைவெளிசனை ஊடறுத்துக் கொண்டு பொலீஸ் ஜீப் ஒன்று வந்து நின்றது. இதனால் எல்லோரும் திகைத்துப் போய் விட்டனர். "பயப்படாமல் எல்லோரும் அப்படி அப்படியே இருங்கள்" என்று குமாரவேலன் கையமர்த்தினான்.

பொலீஸ் ஜீப்பிலிருந்து மூன்று பொலிசார் குதித்தனர். அவர்களுடன் வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனும் பளபளப்பான பூண் போட்ட ஊன்றுதடியுடன் வெளியே வந்தார். அவர்கள் கூட்டத்தை நோக்கி நெருங்கியபோது குமாரவேலனும் ஐயாண்ணனும் அவர்களுக்கு முன்னால் வந்தனர்.

“டேய், இங்கு என்னடா கூட்டம்?” என்று ஒரு பொலிஸ்காரன் இரைந்தான்.

“நாங்கள் சங்கங் கூடுறம். ஏனையா, சங்கம் கூடப் படாதோ? என்று ஐயாண்ணன் கேட்டார்:

“என்ன, சங்கமா கூடுறியள்? நீங்களோடா?” என்று மற்றப் பொலிஸ்காரன் ஏளனம் செய்தான்.

“ஓமோம்! சங்கந்தான் கூடுறம். நாங்கள் தான் கூடுறம், சங்கம் கூட்டுறது சட்டவிரோதமில்லையே?” என்று குமாரவேலன் ஏளனமாகவே பதில் சொன்னான்.

“என்னடா, நீ கணக்கக் கதைக்கிறது? இது உங்கடவளவாடா?” என்று மூன்றாமவன் கொச்சைத் தமிழில் மிரட்டினான்.

“இது என்றை குத்தகைக் காணி” என்று கிட்டிணன் படக்கென்ற, பதில் சொன்னான்.

“என்னடா கிட்டிணா! உன்றைகாணியோடா? கோவியப் பயலே, உனக்கிவ்வளவு நடப்போ? பள்ளன், பறையன், நளவன். அம்பட்டன், வண்ணன் எல்லாரையும் சரிசமமா இருத்தி நீர் சங்கம் வைக்கிறீர், என்ன?”

கைத்தடியை உயர்த்திக் கொண்டே வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் கத்தினார்.

“மரியாதையாய்ப் பேசும்! சாதியை இழுத்துப் பேசினால் வீண் தொந்தரவு வரும்.” என்று கணேசன் இரைந்தான்.

பொலிசார் அவனை நோக்கிப் பாய்ந்தனர்.

ஒரு கணம்தான்!

பொலிசாரை நோக்கி மண்ணும் கற்களும் பறந்தன.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் தடம் புரண்டார். நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியாமல் பொலிஸ் ஜீப் வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனையும் தூக்கிக் கொண்டு பனங்காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்தது.

## 16

பொலிஸ் ஜீப் மேலும் அதிக பொலிசாருடன் திருப்பி வருமென்றும், எல்லோரையும் கலைந்து செல்லும் படியும், மறுபடியும் எல்லாரும் கூடிப்பேசலாம் என்றும் குமாரவேலன் கூறினான். அதன்படியே எல்லோரும் கலைந்து சென்றனர்.

ஐயாண்ணன் குமாரவேலனையும் கிட்டிணனையும் மாணிக்கனையும் அழைத்துக் கொண்டு இருட்டோடு இருட்டாக மறைந்து போனார்.

அடிவானம் வெளுத்துவரும்போது மறுபடியும் பொலிஸ் ஜீப் பறந்து வந்தது. இப்போது ஜீப் நிறையப் பொலிசார் வந்திருந்தனர். எல்லோரிடமும் துப்பாக்கி இருந்தது. வந்தவர்கள் நேராகக் கிட்டிணன் வீட்டுக்குள் புகுந்தனர். அங்கே சின்னாச்சி மட்டும் இருந்தாள்.

“கிட்டிணன் எங்கே?” என்று பொலிஸ் அதிகாரி ஒருவன் சின்னாச்சியை மிரட்டி மிரட்டிக் கேட்டான்.

‘எனக்குத் தெரியாது!’ என்ற வார்த்தையை மட்டும் சின்னாச்சி திருப்பித் திருப்பிக் கூறினாள்.

இதற்குமேல் சின்னாச்சியிடமிருந்து எதுவும் அறிய முடியாமற் போகவே, ஜீப் மாணிக்கன் வீட்டை நோக்கிப் பறந்தது.

மாணிக்கன் வீட்டில், மாணிக்கனின் மனைவியும் பிள்ளைகளும் மட்டும் இருந்தனர். அங்கும் வழமை

யான உருட்டல் மிரட்டல்! இரண்டு நாட்களுக்கு முன் மாணிக்கன் தனது தகப்பனின் ஊரான சங்கானைக்குப் போய் விட்டதாக அவள் கூறினாள்.

அதன்பின் ஊருக்குள் உள்ள நான்கைந்து வீடுகளுக்கு சென்று இதே விதமாகவே உருட்டி மிரட்டினர். இவர்கள் கையில் வயது வந்த ஒருவன் தன்னும் அகப்படவில்லை. இறுதியில் வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் வீட்டுக்குச் சென்று எல்லோரும் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டனர்.

விடிந்து வெகு நேரமாகிவிட்டது. வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் வீட்டிலிருந்து பொலீஸ் ஜீப் புறப்பட்ட போது, எல்லோர் கண்களும் செக்கச் சிவந்துபோய் இருந்தன. வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் வீட்டில் அதிகாலையிலேயே புனிதமான விருந்து நடந்திருக்க வேண்டும்!

பகலெல்லாம் சன நடமாட்டமின்றி ஊர் காய்ந்து போய் இருந்தது. மாணிக்கனின் கள்ளுக் கொட்டில் மட்டும் சிறிது கலகலப்பாய் இருந்தது. கள்ளுக் கொட்டில் பையன் சுப்பு சகலதையும் வெற்றிகரமாக நடத்தினான். இடையே ஐயாண்ணன் இருதடவைகள் வந்துபோனார். அவர் வந்ததும் போனதும் மின்னல் வந்தது போலத்தான் இருந்தது. சின்னனும் செல்லப்பனும் கணபதியும் வந்தால் அவர்களை இரவு ஏழு மணிக்கு மேல் கிட்டிணன் வீட்டுப் பின்பக்கத்து வேப்பமரத்தடிக்கு வரச்சொல்லும்படி பையனிடம் கூறிவிட்டு ஐயாண்ணன் சென்றார்.

மாலை ஏழு மணிபோல பொலீஸ் ஜீப் கள்ளுக் கொட்டிலுக்கு வந்தது. ஜீப்பிலிருந்து குதித்துக் கொண்டு உள்ளே தாவிய பொலீஸ்காரர்களைக் கண்டதும் சுப்புவுக்கு நெஞ்சு குலுங்கியது.

“அடோய், உண்ட முதலாளி மாணிக்கன் வந்ததோ?” என்று ஒருவன் கேட்டான்.

“அவர் முந்தா நாள் தொடக்கம் வரவில்லை!” என்று சுப்பு தயங்காமலே பதில் சொன்னான்!

“அடோய், நீ பொய் சொல்லுறது!” என்ற அவனை ஒருவன் முறைத்தான்.

“பிள்ளையாராணை வரேல்லை!” என்று குளறிக்கொண்டே சுப்பு சொன்னான்.

“அடோய், அவன் ஐயாண்ணை இண்டைக்கு மத்தியானம் வந்தகுதானேடா?” இப்படி அவனை மறுபடியும் கேட்டான்.

சுப்பு சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்துவிட்டு “ஓமய்யா, ஒரு சிரட்டை பனங்கள்ளு குடிச்சுப் போட்டுப் போனவர். காசுந்தரேல்லை; இராவைக்கு வந்து தாறன் எண்டிட்டுப் போனவர்” என்று கூறினான்.

இதற்கு மேல் சுப்புவை ஒன்றும் அவர்கள் கேட்கவில்லை.

கொட்டிலுக்கு வெளியே உள்ள வடலி மறைவிற்குள் ஜீப்பை மறைத்துவிட்டு; ஐயாண்ணனின் வரவை எதிர்பார்த்து பதுங்கிக் கொண்டனர்.

சுப்பு தனக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டான்.

சற்று வேளைக்குப்பின் செல்லப்பன் பொட்டளியொன்றுடன் வந்தான். வந்தவன் உள்ளே சென்று வழக்கப்படி குடிக்கும் இரண்டு சிரட்டையில் ஒன்றை மட்டும் குடித்த போது, அவன் காதுக்குள் ஐயாண்ணன் சொல்லிவிட்டுச் சென்றதைச் சுப்பு சொன்னான். மறு சிரட்டையைக் குடிக்க நேரமின்றிச் செல்லப்பன் அவசர அவசரமாக வெளியே புறப்பட்டு வந்தான்.

அப்போது சின்னான் கொட்டிலை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான்.

“உங்கை இண்டைக்கு ஒண்டுமில்லையாம், வா போவம்” என்று செல்லப்பன் சின்னனின் காற் பெருவிரலை தனது காற் பெருவிரலால் சுரண்டிக்கொண்டே சொன்னான். சின்னனும் அதைப் புரிந்து கொண்டிருக்கவேணும்; அவன்

மேற்குப்புற வடலிக்குள் தனது கண்களை வீசிஞன். அதன் பின்பு “என்ன சங்சதி எண்டு விளங்கேல்லை? உங்கை ஒருட மும் சுள்ளில்லையாம். பின்னை வாரும் போய்ப்படுப்பம்!” என்று மனக் குறையாகச் சொல்லிக் கொண்டே திரும் பினான்.

இருவரும் நான்கு கவடுகள் வைப்பதற்கிடைபில் இடது புறத்து ஒற்றையடிப் பாதையால் கணபதி வந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்ன கணவதியர், இண்டைக்கு வேளையோடை?” என்று செல்லப்பன் கேட்டான்.

“ஊருக்கை வீண் கரைச்சலாகக் கிடக்கு, வேளையோடை குடிச்சிட்டுப் போய்ப் படுப்பம் எண்டுதான்...” என்று கணபதி இழுத்தபோது “உங்கை இண்டைக்கு ஒண்டுமில்லையாம்” என்று செல்லப்பன் சொன்னான்.

“என்ன? வாடிக்கைக்காரருக்குமோ?” என்று கணபதி அங்கலாய்த்தான்.

“சாக்கையாரவை... கோத்தையானைத் தேடி கவிய லுக்கை வடலியோடை தொங்கினம். எங்களை வால்ச் சுள்ளனிட்டை நெடுகச் சொல்லி மொடுச்சுள்ளன் மொழிஞ்சு போட்டுப் போகுதாம்” என்று சின்னான் தன் பரிபாஷையில் கணபதிக்கு விளங்க வைத்தான்.

இந்தப் பரிபாஷையைப் புரிந்துகொண்ட கணபதி, அவர் களுக்குப் பின்னால் நடந்தான்.

மூவரும் கிட்டிணன் வீட்டுக்குப் போனபோது, சின்னாச்சி படலைக்குள் நின்று, இருட்டுக்கூடாக அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு பின்பக்க வேப்பமரத்தடிக்குச் சென்றார்.

வேப்பமரத்தடியில் சுமார் பத்துப் பேர் வரையில் கூடியிருந்தனர். அதன்பின் எல்லோரும் சேர்ந்து பேசினர். குமாரவேலனும் ஐயாண்ணனும் மாறி மாறிப் பல விஷயங்களை அவர்களுக்கு விளங்கவைத்தனர்.

கூட்டம் முடிந்தபோது மணி ஒன்பதுக்கு மேலாகிவிட்டது:

குமாரவேலன் தனக்கு ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறதென்றும் தலைக்குத்து வந்துவிட்டதென்றும் கூறினான்.

ஐயாண்ணன் குமாரவேலனோடு சேர்ந்து இரவோடிரவாக வெளியில் போவதாகத் திட்டமிருந்தது. ஆனால் குமாரவேலனின் உடல்நிலை அதற்கு இடந்தராது எனக் காணவே, குமாரவேலனை அங்கேயே விட்டுவிட்டு கிட்டிணையும் மாணிக்கனையும் அழைத்துக்கொண்டு வெளியேறிச் சென்றார்.

## 17

படலையை நன்றாக இறுகக் கட்டிவிட்டு, வீட்டின் பின்புறத் தாழ்வாரத்தில் பாயொன்றை விரித்து குமாரவேலனைச் சின்னாச்சி படுக்கவைத்தாள்.

ஏதாவது சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கும்படி சின்னாச்சி வற்புறுத்தியும் குமாரவேலன் உண்ண மறுத்துவிட்டான். வெளியே பொலிசார் யாரும் வந்தால் அவன் பின்புறப் பனைமர வெளியைத் தாண்டி வேப்பமரத்துக்கப்பால் உள்ள கண்டாயத்தால் வெளியேறிச் செல்ல முன்னேற்பாடாய் இருந்தது.

பத்து நாட்களுக்கு முன் குமாரவேலன் காய்ச்சலாகப் படுத்திருந்து, இரண்டு நாட்களுக்கு முன்தான் சுகமாகி எழுந்திருந்தான். இந்த இரண்டு நாள் அலைச்சலில் போன காய்ச்சல் திரும்பி வந்துவிட்டது.

சின்னாச்சி தோய்த்து வைத்திருந்த புடவையை அவனுக்குப் போர்த்துவதற்காகக் கொடுத்திருந்தாள். அந்தப் போர்வையை மிஞ்சிக் கொண்டு அவனுக்குக் குலைப்பன் வந்துவிட்டது. அவன் அனுக்கத்துடன் நடுங்கினான்.

அவனுக்குப் பக்கத்தே இருந்த சின்னாச்சிக்கு மனது சேட்கவில்லை. அவனின் குலைப்பனைச் சமாளிக்க அவள் தாக்குப்பிடிக்க வேண்டியதாக இருந்தது. சின்னாச்சியின் தாக்குப் பிடிப்பு குமாரவேலனுக்கு மிகவும் இதமாக இருந்தது. அந்தத் தாக்குப் பிடிப்பில் அவன் ஒரு தாயின் உணர்வைக் கண்டான்.

வயிற்றைப் புரட்டிக் கொண்டு ஓங்காளமாக வந்தது. அவனை அப்படியே விட்டுவிட்டு குசினிக்குள் இருந்த குப்பி விளக்கை எடுத்துவந்து, அவனுக்குச் சமீபமாக வைத்த போது குமாரவேலன் நிமிர்ந்து வாந்தி எடுத்தான். அப்போதுதான் சின்னாச்சியால் குமாரவேலனின் முகத்தைப் பார்க்க முடிந்தது. நேற்றையிலிருந்து இன்றைவரை குமாரவேலனின் முகத்தை அவள் பார்க்கச் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்படவில்லை. பார்த்த இந்தக் கணத்திலேயே அவள் அப்படியே அசந்துபோய் விட்டாள். சற்று வேளைதான் இந்த அசதிக்கு அவள் உட்பட்டிருந்தாள். பின்பு அவன் தலையைத் தாங்கி நெற்றியைத் தடவித் தாக்குப் பிடித்தாள்.

வாந்தித்து முடித்ததும் குமாரவேலனுக்கு மயக்கமாக வந்தது. முனகிக் கொண்டே அவன் படுக்கையில் முடங்கிக் கொண்டான்.

முற்றத்து மண்ணை அள்ளிப் போட்டு வாந்தியை அவள் அப்புறப்படுத்தினாள். அவள் மனது உலகமெல்லாம் சுற்றிவந்தது. எதை எதையெல்லாமோ அவள் நினைத்துப் பார்த்தாள். மசிய நிறமான காட்சிகள் பல.....

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் கண் ஒப்பிறேசன் செய்வதற்காகக் கொழும்பிற்குப் போய் இருந்தபோது.....

கமலாப்பிகை அம்மாள்.....

இரவோடிரவாக கமக்காரனின் வில்லுவண்டி புத்தம் புதிய ஜீவன் ஒன்றைச் சுமந்து கொண்டு குடத்தனையை நோக்கிச் சென்றது.....

வாங்கி எடுத்த மயக்கத்தில் குமாரவேலன் அசந்து போய்க் கிடந்தான்.

சின்னாச்சி விளக்கை அவன் முகத்துக்கு நேரே பிடித்து அவன் நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்ப்பது போலப் பாவனை செய்து அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கழுத்துச் சுருக்கு, சிவந்து கீழ்க்கவிந்த சொண்டு, நீண்டு முன்வளைந்த மூக்கு, நெளிந்த கேசம், சிவந்த நிறம்.....

சின்னாச்சி தூங்காமலே விழித்திருந்தாள்:

நடுச் சாமம் போல குமாரவேலன் அசதி தெளிந்து மறுபடியும் முனகினான்.

சின்னாச்சி அவனுக்கு இளஞ் சூட்டுடன் வேற்கொம்பு கலந்த தேனீர் தயாரித்துக் கொடுத்தாள். அவன் தேனீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தபோது “தம்பி உம்மடை பிறந்த ஊர் எதுவும்?” என்று சின்னாச்சி மெதுவாகக் கேட்டாள்.

குமாரவேலனுக்குப் பதில் கூற வரவில்லை. அவன் மௌனமாகவே தேனீர் குடித்துக்கொண்டிருந்தான். ஏதோ ஒன்றை எதிர்பார்த்து ஏமாந்துவிட்டவனைப் போல சின்னாச்சி பேசாமல் இருந்தாள்.

தேனீர் குடித்து முடிந்ததும் மறுபடியும் சுருண்டு படுத்துக் கொண்டே “எனக்குப் பிறந்த ஊர் தெரியாதாச்சி. ஆர் என்னைப் பெத்ததென்றும் தெரியாது” என்று பதில் சொன்னான். இதற்கு மேல் சின்னாச்சி அவனை எதுவும் கேட்கவில்லை. முந்தானைச் சீலையை விரித்துக்கொண்டு அவனுக்குச் சமீபமாகப் படுத்துக்கொண்டாள்.

சற்று வேளைக்குப் பின் “தம்பி!” என்று ஒருதடவை அழைத்தாள். பதில் கிடைக்கவில்லை. காய்ச்சலின் வேகம் குறைந்துவிடவே அவன் தூங்கி விட்டான் போல இருந்தது.

படலைக்கு வெளியே பொலிஸ் ஜீப் இரைந்து வருவது கேட்டது. வீமன் நாய் அவக்அவக்கென்று குலைத்தது. சின்னாச்சி திடுக்கிட்டுப்போய் குமாரவேலனை எழுப்பினான். திடுக்கிட்டெழுந்த குமாரவேலன் அவசர அவசரமாக வளையிற் தொங்கிய சட்டையை எடுத்துமாட்டிக்கொண்டு, கோடிப்புறத்து வேப்பமரத்து இருட்டோடு கலந்துவிட்டான்.

குமாரவேலன் படுத்திருந்த பாயில்ச் சரிந்து, அவன் போர்த்தியிருந்த போர்வையால் தன்னைப் போர்த்திக் கொண்டு சின்னாச்சி முக்கி முனகி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கட்டப்பட்டிருந்த வெளிப்படலைபின் கட்டு அறுக்கப் படும் சத்தம் கேட்டது. அதன் பின் 'டோச்' லைற்றை அடித்துக் கொண்டு பொலிசார் உள்ளே வந்தனர். வந்தவர்கள் சின்னாச்சியைத் தேடி முற்றத்தில் வெளிச் சத்தை மேயவிட்டு பின், தாழ்வாரத்தில் முனகிக்கொண்டிருந்த சின்னாச்சியின் மீது வெளிச்சத்தை தேக்கினர்.

"ஏய் மனிசி! ஏய் மனிசி!" என்று ஒருவன் அதட்டினான். முனகிக் கொண்டே சின்னாச்சி எழுந்திருந்தான்.

"ஏய் மனிசி! அவன் வரேல்லையா?" என்று அவன் கேட்டான்.

"அவன் துலைவான் என்னும் வரேல்லை ஐயா! எனக்கும் குலைப்பன் காச்சல் வந்திட்டிது" என்று சின்னாச்சி முனகினான்.

வீமன் நாய் வீட்டைச் சுற்றிச் சுற்றி ஒங்காரமாகக் குலைத்தக் கொண்டிருந்தது. ஒருவன் நாய்க்கு நேராக வெளிச்சத்தைப் பிடித்துக் கொண்டே தனது குண்டாந்தடியை வீசி ஏறிந்தான். அத்தடி வீமனின் விலாவைத் தாக்கவே, வாள் என்று கத்திக் கொண்டு சற்றுப் பின்வாங்கி, கணவேளைக்குள் முன்னேறியது.

டுவளிச்சம் வந்ததிசைக்குத் தாவி ஒருவனின் காற்சட்டை பைப் பற்றிப் பிடித்துச் சமூகநியது. மற்றவன் தடுமாறி ஓடினான். வேறொருவன் தனது குண்டாந்தடியால் ஒங்கி வீசினான். அந்த வீச்சு நாய்க்குப் படுவதற்குப் பதில் நாயிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டவனின் பெருந் தொடை மீது 'சரூர்' என்று மோதியது. "டாம் பூல்!" என்று கத்திக் கொண்டே அவன் கீழே சரிந்தான். எதிர்பாராத அந்தத் தாக்குதல் அவன் தொடை எலும்பை முறித்திருக்க வேண்டும்.

சொல்லி வைத்தாற் போன்று குப்பி விளக்கும் அணைந்துவிட்டது.

சின்னாச்சி கண்களைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு இருட்டுக்குள் நடப்பதைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

விழுந்தவனைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டே படலை யால் அவர்கள் வெளியே போவது, டோர்ச் ஒளிப் பொட்டிலிருந்து தெரிந்தது.

சற்று வேளைக்குப் பின் பொலிஸ் ஜீப் இரைந்தோடியது.

வீமன் நாய் இப்போது தன் ஒங்காரத்தைக் குறைத்துக் கொண்டு ஏளனம்பண்ணி ஊளையிட்டது.

## 18

பொலிஸ் ஜீப் போய்விட்ட பின்பு சின்னாச்சி வளவுப்புறமெல்லாம் குமாரவேலனைத் தேடினான். அவன் எங்காவது ஒளித்திருந்துவிட்டு மறுபடியும் வருவான் என்று அவள் எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் அவன் வரவில்லை. அவனுக்காக அவள் மனம் துடியாய்த் துடித்தது. "நடுச்சாமத்திலே சுகமில்லாத பொடியன் எங்கை போகப் போறானோ?" என்று அவள் மனது அங்கலாய்த்தது. ஏன்

இப்படி அங்கலாய்த்துக் கொள்ளுகிறார்களோ? அது அவர்களுக்க தெரியாமலிருந்தது.

தாழ்வாரத்தில் விளக்கை ஏற்றி வைத்துவிட்டு மீண்டும் அவனுக்காக அவள் காத்திருந்தாள். அவள் வரவேயில்லை!

“எனக்கு பிறந்த ஊர் தெரியாதாச்சி, ஆரென்னைப் பெத்ததெண்டும் தெரியாது” என்று சற்று முன் அவள் பேசிய வார்த்தையை அவள் ஒரு தடவை நினைத்துப் பார்த்தாள்.

களுத்துச் சுருக்கு, சிவந்து கீழ்க்கவிந்த சொண்டு, நீண்டு வளைந்து முன் கவிந்த மூக்கு, நெளிந்த கேசம், சிவந்த நிறம்.....

குமாரவேலனின் உருவத்தைச் சின்னாச்சி மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தாள். அவள் தன் மனக்கண்முன்னே, மாம்பழத்தியையும், கமலாம்பிகை அம்மானையும், குமாரவேலனையும் நிரையில் நிறுத்தி எதை எதையோ ஆராய முனைந்தாள்.

“எனக்கு பிறந்த ஊர் தெரியாதாச்சி; ஆர் என்னைப் பெத்ததெண்டும் தெரியாது”

குமாரவேலனின் குரல் அவளின் செவிகளில் மணி மணியாக நின்றது.

சின்னாச்சியின் நினைவெல்லாம் பின்னே ஓடிச் சென்றது. ஒருபத்தைந்து ஆண்டுகள் நீண்ட தூரமல்ல. மனதிலிருந்து விடுபட்டுப் போகாமல் சாசாவரம் பெற்று நின்ற நினைவுகளை அவள் அசை போட்டுக்கொண்டாள்.

கமலாம்பிகை அம்மாளின் பருவத்து அறுவடையை... சிறுபிள்ளை த்தனமான விளையாட்டிலிருந்து விளையாக முடிந்துவிட்ட நிகழ்ச்சிகளை.....

கொல்லைப்புறக் கிணற்றுக்குள் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போன கமலாம்பிகை அம்மாளைச் சின்

னாச்சி காப்பாற்றிவிட்டாள். அதனால் பெரும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. கமலாம்பிகை அம்மாளின் தலையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்து விட்ட பின்பு அந்தப் பொறுப்பை அவள் ஏற்கவேண்டியதாகவே இருந்தது.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனுக்கு ஒன்றுமே தெரிந்திருக்கவில்லை. தெரிந்திருந்தால், அவர் கமலாம்பிகை அம்மாளைத் துண்டு தண்டாக வெட்டியெறிந்திருப்பார். அடிவயிற்றை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு கமலாம்பிகை அம்மாள் கடைசிவரை சமாளித்தே விட்டாள்.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனின் வலக்கண்ணில் முனையொன்று போட்டிருந்தது. கொழும்பில் அறுவைச் சிகிச்சைக்காகச் சென்ற அவர் திரும்பி வர மாதங்கள் மூன்றாகிவிட்டன. பெரிய கமக்காறிச்சி சீதேவிப்பிள்ளை முன்னமேயே செத்துப் போய்விட்டாள். இதனால் இந்த மூன்று மாத காலமும் சின்னாச்சிதான் வீட்டுக்கு அதிபதியாக இருக்கவேண்டியதாயிற்று. அப்போதைக்கப்போது ஆறுமுகத்தான் மட்டும் வந்து போவான். பேருக்கு வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்ளும் அதிகாரத்தை ஆறுமுகத்தானிடம் விட்டுச் சென்றாலும், ஒட்டு மொத்தமாகச் சின்னாச்சிக்கே உள்வீட்டு அதிகாரம் முழுவதும் இருந்தது.

கமலாம்பிகை அம்மாளின் வயிற்றில் வளரும் குழந்தைக்கு அப்பன் யாரென்றறியச் சின்னாச்சி பல தடவை தலையால் நடந்து பார்த்துவிட்டாள். அந்த மர்மமனிதனைச் சொல்வதைவிடச் செத்துப்போகவே கமலாம்பிகை அம்மாள் தயாராக இருந்தாள். இதனால் சின்னாச்சிக்குத் தோல்விதான் கிடைத்தது. ஆறுமுகத்தானாக இருக்கலாமோ என்று சின்னாச்சி பல தடவை எண்ணிப் பார்த்தாள்; ஆனால் ஆறுமுகத்தானின் நடைமுறை அவளை அந்த முடிவிற்கு வருவதெனினும் தடுத்தது. அப்படியானால்...?

சின்னாச்சியால் எந்த முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை.

கமக்காரன்வீட்டு எடுபிடி வேலைகளைச் செய்வதற்குப் பலர் வந்து போயினர்; அவர்கள் எல்லோரினதும் கண்களுக்குப் படாமல் கமலாம்பிகை அம்மாள் அடைபட்டுக் கிடந்தாள். வந்தவர்களெல்லோரும் சின்னக் கமக்காற்சீசியை விசாரித்தனர். அப்போதெல்லாம் அவரவர்களுக்கு இசைந்தாற்போல பதில் சொல்வதில் சின்னாச்சி திணறிப் போனாள். ஆனாலும் நிலைமைகளைச் சரியாகச் சமாளித்துவிட்டாள்.

இருந்தாப்போல ஒருநாள் நடுராத்திரியில் கமலாம்பிகை அம்மாளுக்கு இராசநோக்காடு எடுத்தது. விடிவதற்கிடையில் சின்னாச்சியும், சின்னாச்சியால் குடத்தனையிலிருந்து தருவிக்கப்பட்டிருந்த ஒருத்தியும் சேர்ந்து மருத்துவம் பார்த்து முடித்துவிட்டனர்.

அதன் பின்பு, ஒரே ஒரு பகற்பொழுதுதான் புதிதாகப் பூமியில் விழுந்த அந்த ஆண் குழந்தை கமலாம்பிகை அம்மாளுக்குப் பக்கத்தே கிடந்தது. அன்று இரவு கமக்காரனின் வில்லுவண்டி அந்தப் பச்சைப் பாலகனுடனும் குடத்தனையானுடனும் குடத்தனையை நோக்கிப் பறந்து சென்றது. கிட்டிணன்தான் வண்டியைச் சாரத்தியம் செய்து சென்றான். அதன் பின்பு அந்தச் சின்னாச்சிறிய சீவனைப்பற்றிய தகவல் எதையும் சின்னாச்சியால் அறிய முடியவில்லை. ஒரு தடவை சின்னாச்சி குடத்தனைக்குப் போயிருந்துபோது, அவனை யாரோ பள்ளியிடம் வளர்ப்புக்குக் கொடுத்திருப்பதாக குடத்தனை மருத்துவிச்சி கூறினாள். அவ்வளவுதான்!

கமக்காரன் கண்ணைச் சுகப்படுத்திக் கொண்டு திரும்பி வருவதற்கிடையில் கமலாம்பிகை அம்மாள் நன்றாகத் தேறிவிட்டாள். தாயாகிப் போன சுவடுகள் அழிந்து போய்விட்டன. மறுபடியும் அவள் குமரிப் பெண்மாதிரி விகசித்தாள்.

இப்போது சின்னாச்சியின் மனத்திரையில் ஓடிய பழைய சம்பவங்களில் எல்லாம் குமாரவேலன் வந்துபோக

வேண்டியதாயிற்று. ஒரு தடவையல்ல; இரு தடவையல்ல; பல தடவைகள் அவன் வந்து போனான். சின்னாச்சி விடியும் வரை தொடர்ந்து விழித்திருந்தாள்.

## 19

மறுநாள் இரண்டு தடவைகள் பொலிஸ் ஜீப் சின்னாச்சியிடம் வந்து சென்றது. முன்பு ஒப்புவித்த பாடத்தை யே சின்னாச்சி மீண்டும் மீண்டும் அவர்களிடம் ஒப்புவித்தாள்.

இரவு வந்தது. கிட்டிணனும், ஐயாண்ணனும், மாணிக்கனும் வந்தனர். அந்திய இரவு நடந்த சம்பவங்களை யெல்லாம் சின்னாச்சி கூறினாள். பயத்தால் அவள் உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. பயப்படாமல் மூவருக்கும் சாப்பாடு செய்து தரும்படி கிட்டிணன் கூறினான். அந்த அகால வேளையில் சமைப்பதற்கு ஒன்றும் இருக்கவில்லை. வெறும் ஓடியல் மா மட்டும் இருந்தது. அதை மூலப் பொருளாக வைத்துக் கொண்டு எஞ்சியிருந்த காய் பிஞ்சுகளையும் சேர்த்து நீத்துப் பெட்டி ஒன்றில் பிட்டு அலித்து மூவருக்கும் பரிமாறினாள். மாணிக்கனுக்கு எந்த ஏனத்தில் உணவு பரிமாறுவது என்பதில் சின்னாச்சிக்கு மனவில்லங்கம் இருந்திருக்க வேண்டும். கிட்டிணனைத் தனியாக அழைத்து இலேசாகவும் சூட்சுமமாகவும் அவள் கேட்ட போது "அதெல்லாம் பாத்த காலம் போட்டு தடியாத்தை. இப்ப எல்லாருக்கும் ஒரு மாதிரியாய்த் தா" என்று கிட்டிணன் பணித்தான். பகலில் ஆக்கி வைத்த கிழங்குச் சட்டிக்குள் பிண்டைப் போட்டுப் பிரட்டி, மூவரும் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு அள்ளிச் சாப்பிட்ட அந்தக் காட்சியை சின்னாச்சி பார்த்து இரசித்தபடியே இருந்தாள்.

இரவு மணி பன்னிரண்டுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது:

“கிட்டிணு, நீ எப்பன் படுத்துறங்கு; கவனமாய்க் கிட. நானும் மாணிக்கனும் உப்பிடிப் போட்டுவாரம்! மாணிக்கனும் வீட்டையிருந்து வெளிக்கிட்டு இரண்டு நாளாப்போச்சு; விடியிறதுக்கிடையில் நாங்கள் சங்காணையிலே நிக்கவேணும். கன நேரம் உறங்கிப் போகாதை கண்டியோ” இப்படிக்கூறிக்கொண்டே ஐயாண்ணன் புறப்பட்டார். மாணிக்கனும் ஐயாண்ணனுக்குப் பின்னால் சென்றான்.

தாழ்வாரத்தில் கிட்டிணனைப் படுக்க வைத்துவிட்டு அவனுக்கு எதையோ சொல்வதற்காக சின்னச்சி துடித்தாள்.

“இஞ்சேர்!”

“என்னது?”

“உந்தக் குமாரவேல்ப் பொடியன், சரியா மாம்பழத்தியைப்போல இருக்கெல்லே!”

“ஓயோம்! இப்ப அதுக்கென்ன?”

“என்ன, அதுக்கென்னவோ? குடத்தனையில் மருத்து விச்சிக் குஞ்சியாச்சியிட்டை சின்னக் கமக்காறிச்சியின்றை பொடியனையெல்லே குடுத்தனங்கள். அந்தப் பொடியன் தான், இந்தப் பொடியன் எண்டு நினைக்கிறன்!”

“நினைச்சா நினைச்சுப் போட்டுப் பேசாமக் கிடவடியாத்தை, விடியிறதுக்கிடையிலே ஐயாண்ணை வரப்போகுது! எல்லுப்போலை கண்ணை மூடுவம்”

சின்னச்சிக்குக் கிட்டிணன் மேல் கோபம் கோபமாக வந்தது. கண்டுபிடிக்க முடியாத ஒரு உண்மையைக் கண்டுபிடித்துச் சொன்னபோது அவன் அதை அலட்சியம் செய்தால் கோவம் வராமல் வெறென்ன வரும்?

“இஞ்சேர்!”

“என்னடியாத்தை?”

“அந்தப் பொடியனையொருக்காக் கூட்டிக்கொண்டுவா! கேட்டுப் பாப்பம்”

“சும்மா அலட்டாமைக் கிட, அதெல்லாம் பிறகு பாப்பம். ஊர்படுகிறபாட்டிலை இவ சின்னக்கமக்காறிச்சி யின்றை பொடியனைத் தேடுரு! உதாலை உனக்கென்னடி வரப் போகுது?”

சின்னாச்சியால் இதற்குப் பதில் கூற முடியவில்லை. கிட்டிணை மேலும் மேலும் வற்புறுத்தித் தொல்லை கொடுக்கவும் அவள் பயந்தாள். ஆனால் மனதுக்குள் தனது முடிவு நிச்சயமானது என்று தீர்வு கண்டு சற்றுக் கண்ணயர்ந்து போனாள்.

நிலவு படுவானை நோக்கிச் சரிந்துபோனபோது வீமன் நாய் குரைத்ததைக் கேட்டு சின்னாச்சி அருண்டாள். ஐயாண்ணன் சனைத்துக்கொண்டே வந்து சேர்ந்தார். மாணிக்கனும் வந்தான்.

சின்னாச்சி கிட்டிணை அருட்டி விட்டாள்: சற்று வேளைக்குப்பின் மூவரும் வெளியே சென்றனர்.

“இஞ்சேர், வரேக்கை அந்தப் பொடியனையும் கூட்டிக் கொண்டு வா; உண்ணாணைக் கூட்டிக் கொண்டு வா” என்று ஆணையிட்டுக் கூறினாள் சின்னாச்சி.

கிட்டிணனுக்கு மிகவும் சினமாக இருந்தது. “சும்மா பேசாமல் உன்றை வேலையைப் பார்!” என்று சினந்து விட்டுப் போனாள்.

## 20

பனங் கூடலைத் தாண்டி, வயற் பரப்பைக் கடந்து போன போது “கிட்டிணு! சின்னாச்சி ஆரைக் கூட்டி வரச் சொன்னவ?” என்ற ஐயாண்ணன் கிட்டிணைக் கேட்டார்.

கிட்டிணன் ஒன்றும் பேசாமலே வந்தான், ஐயாண் ணன் மீண்டும் கேட்டபோது, குமாரவேலனைப்பற்றி சின்னாச்சி கொண்டிருந்த ஐயத்தையும், அன்று சின்னக் கமக்காறிச்சியின் பச்சைக் குழந்தையை எடுத்துச் சென்று குடத்தனையில் விட்டுவந்த வரலாற்றையும் கிட்டிணன் சொன்னான். எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காகக் கேட்டு வந்த ஐயாண்ணன் "சின்னாச்சி நினைக்கிற போலே சில வேளை இருந்தாலும் இருக்கும் கிட்டிணு" என்று தனது அபிப்பிராயத்தைக் கூறினார். இதுவரை சகலதையும் கேட்டுக் கொண்டு வந்த மாணிக்கன் "அப்படியெண்டு தான் நானும் நினைக்கிறன். சின்னக் கமக்காறிச்சியையும், மாம்பழப் பெட்டையையும், அந்தப் பொடியனையும் பார்த்தா சின்னாச்சியக்கா சொல்லுறது சரியாயிருக்கு மெண்டு நினைக்கிறன்" என்று தனது ஒப்புதலையும் தெரி வித்தான்.

வயற் பரப்புகளைத் தாண்டி, பெரிய றேட்டில் காலடி எடுத்து வைத்தபோது, தெருவில் நீண்ட வெளிச் சம் தெரிந்தது.

"வஸ் வருகுது போலே கிடக்கு" என்று கிட்டிணன் கூறினான்.

"கொஞ்சம் வயல் வரம்புக்கை இருந்து கொள் ளுங்கோ; உது சிலவேளை பொலிஸ்காரற்றை ஜீப்பாகவும் இருக்கும்" என்று ஐயாண்ணன் எச்சரிக்கவே, மூவரும் உயர்ந்து நின்ற வரம்புக்குள் பதுங்கிக் கொண்டனர். வெளிச்சம் சமீபித்தபோது "பொலிஸ்காறர்தான்! நிலத் தோடை படுங்கோ!" என்று ஐயாண்ணன் காதுக்குள் எச்சரிக்கவே, மூவரும் நிலத்தோடு நிலமாகக் கிடந்தனர். ஜீப் அவர்களைத் தாண்டி அப்பால் வீறிட்டுச் சென்றது. ஜீப்புக்குள் நான்கோ ஐந்தோ பொலிஸ்காரர்களின் தலை தெரிந்தது. அவர்கள் மிகவும் போதையில் பிதற்றிக் கொண்டு போவது போலவும் இருந்தது.

“நயினார் வீட்டிலே குடிச்சுப்போட்டு இப்பத்தான் போகினம்” என்று கிட்டிணன் கூறினான். “ஓமோம்!” என்று மாணிக்கன் ஆமோதித்தான்.

இதைத் தொடர்ந்து பஸ் ஒன்றும் வந்தது; “பஸ்ஸை மறிப்பம்” என்றான் மாணிக்கன்.

“சை! வேண்டாம், பொலிஸ்காறன் முன்னுக்குப் போறாங்கள்; சிலவேளை உதையும் மறிச்சுச் சோதிப்பாங்கள்” என்று ஐயாண்ணன் கூறினார்.

பஸ் தாண்டிச் சென்றது. நேரான நீண்ட வெளிச்சத்தில் பஸ் நீண்ட தூரம்வரை கண்ணில் தெரிந்தது. கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் பொலிஸ் ஜீப் நிறுத்தப்பட்டு, பின்னே சென்ற பஸ் அவர்களால் சோதனையிடப்பட்டது நன்றாகத் தெரிந்தது.

“நல்லகாலம்!” என்று கிட்டிணன் அங்கலாய்த்தான்.

“கன தூரமில்லை; நாலு கட்டைதான்! நடந்து போயிடலாம். நல்லாய் விடியிறதுக்கு முந்திப் போயிடலாம், நடப்பமோ?” என்று ஐயாண்ணன் கேட்டார். அதன் பின் அவர்கள் உற்சாகத்துடன் நடந்தனர். சுமார் இரண்டு மைல் தூரத்தைத் தாண்டியபோது நிலம் தெளிந்து வந்தது. அப்போது வீதியின் ஒரு புறத்தே பனங்கூடல் ஓரமாக வாலிபர்கள் பலர் கூடி நின்றனர்; அந்த வாலிபர்களுக்கு மத்தியிலிருந்து குமாரவேலனின் குரல் கேட்கவே அவர்கள் அங்கு சென்றனர். அங்கே நின்றது குமாரவேலனேதான்.

பக்கத்துச் சந்தியிலிருக்கும் தேனீர்க் கடைகளில் இன்று காலை தேனீர்க்கடைப் பிரவேசம் என்றும், அதற்காக வாலிபர்கள் தயாராகின்றனர் என்றும் குமாரவேலன் கூறினான். “என்ன கிட்டுணு, நாங்களும் இந்த நல்ல கருமத்திலே கலந்து கொள்ளுவமே?” என்று ஐயாண்ணன் கிட்டுணுவையும் மாணிக்கனையும் கேட்டார். கிட்டிணனும், மாணிக்கனும் மிகவும் விருப்பத்துடன் தலையசைத்தனர்.

சந்தியிலிருந்த ஐந்து தேனீர்க் கடைகளில் இரண்டு கடைகள் மூடப்பட்டிருந்தன. அவைகள் இன்னும் திறக்கவில்லை. ஏனைய மூன்று கடைகளுக்குள்ளேயும் வாலிபர்கள் புகுந்து கொண்டனர்.

“எல்லாருக்கும் சூடாகத் தேத்தண்ணீர் போடும்!”

உள்ளே சென்று உட்கார்ந்து கொண்டவர்களில் ஒருவன் சொன்னான்.

கடைக்கார வேலுப்பிள்ளையருக்கு என்ன சொல்ல தென்றே தெரியவில்லை. கண்கள் பிதுங்க, பற்களை நற நறத்துக்கொண்டே “தண்ணி இன்னும் சுடேஸ்லை” என்று வெடுக்கென்று சொன்னார்.

“தண்ணீர் சுடாட்டா, கெதியாச் சுடவைச்சுத் தேத்தண்ணியைப் போடும்!”

வேறொருவன் இப்படிக் கேட்டான்:

“தேத்தண்ணி தரேலாது; போங்கோடா!”

வேலுப்பிள்ளையர் இப்படி அதட்டினார்.

“போகேலாது, தேத்தண்ணி இல்லாட்டி சோடா வெண்டாலும் குடிக்க வேணும்” என்று கூறிக் கொண்டே ஒருவன் எழுந்து சென்று கிளாசுகளை எடுத்துத் தண்ணீரில் கழுவினான். வேறொருவன் விரைக்கையிலிருந்த சோடாவை எடுத்துப் பல்லால் கடித்துத் திறந்தான். உள்ளே இருந்த சுமார் பதினைந்து பேர்களுக்கும் அவன் பரிமாறிய பின் சோடாக் கணக்கைப் பார்த்து வேலுப்பிள்ளையருக்கு முன்னால் பணத்தை வைத்தான்.

நடக்கும் காரியங்களையெல்லாம் கண்கொட்டாது, மீசை துடிக்கப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த வேலுப்பிள்ளையர், மேசை மீது வைக்கப்பட்டிருந்த பணத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்;

இடது கோடியிலிருந்த மறு கடைக்குள் ஏதோ ஆரவாரம் கேட்கவே எல்லோரும் அந்தப்புறமாக ஓடிச் சென்றனர். அங்கே ஏகக் கலவரமாக இருந்தது. கிட்டிணனின் மண்டையிலிருந்து இரத்தம் கசிந்துகொண்டிருந்தது. ஐயாண்ணன் அவனின் இரத்தத்தைத் துடைத்து முதற் சிகிச்சை செய்து கொண்டிருந்தார்.

கிட்டிணனும், ஐயாண்ணனும் பத்து இளைஞர்களுடன் அந்தக் கடைக்குள் பிரவேசித்தபோது முதலாளியைத் தவிர கடையில் யாருமே இருக்கவில்லை. கடை முதலாளியான சுப்பையாவை கிட்டிணன் கண்டுவிட்டான்.

கிட்டிணன் சுப்பையனுக்கு நெருங்கிய இரத்த உறவு. இதனால் கிட்டிணனது மனதில் ஒரு சிநேகித உணர்வு தோன்றவே சுப்பையனைக் கடைப் பின்புறம் அழைத்துச் சென்று அவனுடன் உறவுமுறையுடன் பேசினான்.

“நீ ஏன் கிட்டிணண்ணை இந்த நளம் பள்ளோடை சேர்ந்து வந்தனீ!” என்று சுப்பையன் கிட்டிணனை வெறுப்புடன் வினாவினான்.

“தம்பி சுப்பையா! அப்பியெல்லாம் நாக்குத் தெறிக்கப் பேசாதை எங்கடை ஊரிலே ஒரு வில்லங்கம் நடக்குது தெரியுமோ?” என்று தொடங்கி, சவம் காறிற தொழிலைச் செய்யும்படி வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் வற்புறுத்தினதிலிருந்து, பொலிசாருக்கு ஒளித்துத் தீரீவது வரை விளங்க வைத்தான்.

சகலதையும் நிதானமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுப்பையனுக்கு என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை.

“தம்பி சுப்பையா! நான் சொல்லுறன், நாங்களும் வெள்ளாளன்ரை சிறைக் குட்டியாளாத்தான் இருக்கிறம். நாட்டுப்புறத்திலே எங்களெல்லாரையும் அவங்கள் அடிமையளாய்த்தான் நடத்திறுங்கள்.”

“ஏன் நீ கேள்விப்படேல்லையே! கைதடிக்கை எங்கடை பெண்டுகள் தாவணி போடக்கூடாதெண்டு பெரிய சண்டை நடந்து கொலையும் விழுந்தது! இது நடந்தென்ன கன காலமை? பத்து வருடம்கூட இருக்காது? இப்பவும் வீட்டுத் தொண்டு துரவு செய்யாட்டி நாட்டுப்புறத்திலை கொஞ்ச ஆய்க்கினையே? சுப்பையா நல்லா யோசிச்சுப் பார்! எங்கடை ஊருக்காக நளவன், பள்ளன் எங்க ளோடை சேந்து நிக்காது போனால் இதுவரையிலை நயினார் மார் திண்டெல்லே போடுவாங்கள்!”

கிட்டிணன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது பின்புறமாய் வந்த ஒருத்தன் கிட்டிணன் தலையில் தடியால் தாக்கி விட்டு ஓடினான். இந்தத் தாக்குதலை யாருமே காணவில்லை. கிட்டிணனுமே எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் தரையில் சரிந்தபோது சுப்பையன் அவனைத் தாங்கிப் பிடித்தான். ஆரவாரம் கேட்டு கடைக்குள் குழுமியிருந்த வர்கள் உட்புறம் ஓடிவந்தனர். சுப்பையன்தான் கிட்டிணனை அடித்துவிட்டதாக நினைத்துக் கொண்டு, எல்லோரும் சுப்பையனை மொய்த்துவிட்டனர். ஐயாண்ணன் அவர்களைத் தடுத்து, நடந்ததை விசாரித்து உண்மையை அறிந்து கொண்டார்.

தேனீர் குடிப்பதற்காக வந்திருந்த பழைய விதானையார் சின்னத்தம்பியின் மகன் அருணாசலம், கிட்டிணனின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டு மெதுவாகப் பின்பக்கமாக வந்து, கிட்டிணனைத் தாக்கிவிட்டு ஓடியதை அறிந்தபோது எல்லோருமே கொதித்தனர்.

சுப்பையன் எல்லோருக்கும் மிகவும் அன்புடன் தேனீர் பரிமாறினான். சிறுகாயத்தினால் இரத்தம் வடிந்து கொண்டிருந்த கிட்டிணனுக்கு ஓட்டறை எடுத்து வைத்து ஐயாண்ணன் கட்டினார். இது நடந்து முடிந்தபோது அடுத்த கடைக்குள் இருந்து குமாரவேலனும், மாணிக்கனும் முன்னே வர அவர்களைத் தொடர்ந்து, ஆரவாரத்தோடு வாலிபர்கள் திரண்டு வந்தனர்: கிட்டிணனின் தலையில் துணி கட்டப்பட்டிருந்தது கண்டு கணவேளை எல்லோரும்

கொந்தளித்தனர். ஐயாண்ணன் விபரத்தைக் கூறி எல்லோரையும் அமைதிப்படுத்தினார்.

குமாரவேலன் கிட்டிணனைக் கட்டி அணைத்து ‘‘தோழா இது போராட்டத்தின் அழியாத சின்னம். இரத்தத்திற்கு அஞ்சவேண்டியதில்லை’’ என்று கிட்டிணனை திடப்படுத்தினான்.

கிட்டிணனுக்கு மகிழ்ச்சியால் உடலெல்லாம் பூரித்து விம்மியது. அவன் கண்களில் கண்ணீர் மல்கியது. இத்தனை வருட வாழ்க்கையில் இப்படியொரு சொந்தப் பூரிப்பை அவன் அடைந்ததில்லை. குமாரவேலனை அவன் இறுகத் தழுவினார். இந்தக் காட்சியைக் கண்டு எல்லோருமே புளகாங்கிதமடைந்தனர்.

## 21

கிட்டிணனுக்கு சற்றுக் களைப்பாக இருந்தது. தலையில் பட்ட காயம் சிறிதாயினும் அது மண்டையின் ஓட்டில் பளுவான நோவை உண்டாக்கி விட்டது. மாணிக்கனின் அண்ணன் சண்முகத்தின் வீட்டு விற்றந்தையில் கிட்டிணன் படுத்திருந்தான். அவனைச் சுற்றி குமாரவேலன், சண்முகம், மாணிக்கம் ஆகியோர் உட்பட குமரேசன் என்ற இளைஞனும் இருந்தான்.

‘‘கிட்டிணனை எங்காவது ஒரு வைத்திய விடுதிக்குக் கொண்டு சென்று இழைப்பிடித்தால் என்ன?’’ என்று அபிப்பிராயத்தை மாணிக்கன் வெளியிட்டான்.

‘‘கம்மா பேய்த்தனமாக யோசியாதையடா மாணிக்கம்! ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக, டாக்டருத்தன் பொலிசைக் கூப்பிடுவான், பொலிஸ் வந்து கிட்டிணனை அப்படியே கொண்டு போய் விடுவாங்கள். வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன்ரை வளவுக்கை கூட்டம் வச்சதெண்டும்,

பொலிசுக்காரரை அடிச்சதென்றும் வில்லங்கத்திலே மாட்டிடுவாங்கள்” என்று சண்முகம் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தான்.

“அதுக்கென்ன கொண்டு போகட்டுக்கன், கொண்டு போய் என்ன பிச்சே பிடுங்கப் போகினம்? வசாரிச்சுப் போட்டு விடுவினம்தானே!” குமரேசன் இப்படிக்கூறினான்.

சண்முகத்திற்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“எட தம்பி குமரேசு, என்ன சொன்னீ? பொலிசுக்காரர் விசாரிச்சுப்போட்டு விடிவினமோ? என்ன உன்றை ஆளே அவனவை? வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் போலே ஆக்களின் காவல் நாய்களெல்லே அவை! கிட்டிணரைக் கொண்டுபோய், பன்னீராலை குளிப்பாட்டி, சந்தனம் தடவி, சறுவத்தும் குடிக்கக் குடுத்து, பஞ்சமெத்தையிலே தான் படுக்க வைப்பினம்! மடப் பயலே! நீ குழந்தைப் பொடியன், உனக்கென்ன தெரியும். முத்தத்திலே கூட்டம் வச்சதும்ல்லாமல், பொலிஸ்காறற்றை ஜீப்புக்கு எறிஞ்சு உடைச்சதென்றும் குற்றஞ்சாட்டி கிட்டிணரை ஆடாய்க் கட்டி தோலாய் உரிப்பாங்கள். அதோடு விடுவாங்களை? கிட்டிணருக்குக் குடுக்கிற குடுவையிலே, கூட்டம் வச்சவன், பேசினவன், எறிஞ்சவன் எல்லாற்றை பேரையுமெல்லே கிட்டிணரைக் கொண்டு சொல்ல வைப்பாங்கள். கடைசியிலே தோழர் குமாரவேலனையும் பொலிஸ் ஜீப்போடை வந்து காட்டிக் குடுக்குமளவுக்கு சாப்பாடு குடுப்பாங்கள்”

மூச்சைப் பிடிச்சுக் கொண்டு சண்முகம் பேசி ஓய்வதற்கிடையில், கிட்டிணன் முழங்கையை ஊன்றிக்கொண்டே எழுந்து நிமிர்ந்தான்.

“இஞ்சை சண்முகம் உந்தப் பேய்க் கதை கதையா தையும்! இந்தக் கிட்டிணனே? அடிக்குப் பயந்து சொல்லிக் குடுக்கிறதோ? என்னை இரண்டு துண்டாக்கினாலும் என்றை வாய் திறக்குமெண்டோ நினைக்கிறியன்?” என்று சீறி விழுந்தான்.

“என்ன கிட்டிணு, ஆக்களைக் கடிக்கிறாய்? என்னது?” என்று கேட்டுக் கொண்டே ஐயாண்ணன் வந்து சேர்ந்தார். ஐயாண்ணனுக்குப் பின்னால் கார்த்திகேசுவும் வந்தான்.

“இல்லை ஐயாண்ணே, கிட்டிணரை ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோய்க் காட்டோணுமெண்டு குமரேசன் சொல்லுறான். ஆசுப்பத்திரிக்குக் கொண்டு போன பொலிஸ் வந்து வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனுக்காசு, அவனை அள்ளிக் கொண்டு போடுவாங்களெண்டு சொன்னான்; அதுதான் கிட்டிணருக்கு கோபம் வந்துட்டுது!” என்று சண்முகம் தனது முறைப்பாட்டை ஐயாண்ணனுக்குக் கூறினான்.

“இல்லை ஐயாண்ணே பொலிசுக்காறர் அடிக்கிற அடியிலே எல்லாற்றை பேரையும் சுக்கிப் போடுவெண்டு சண்முகம் சொல்லுது.” என்று தனது வாதத்தைக் கிட்டிணன் கூறினான்,

சண்முகம் சொல்லுறதும் சரிதான் கிட்டிணு! பொலிசுக்காறரை இதுகளுக்காகத்தான் கோயில் மாடுகளாட்டம் அரசாங்கம் வளக்குது. ஏன்? போன கிழமைப் பேப்பரிலே படிக்கேல்லை போல கிடக்கு! என்னத்துக்கோ புடிச்சுக் கொண்டு போய் மேல் வீட்டாலை தள்ளி விழுத்திச் சாக் கொண்டு போட்டாங்களெல்லே! ஏன் போன வருசத்திலே பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கை ஒருதனை சாகக்கொண்டது தெரியாதை! அதுக்காகத்தான் சண்முகம் சொன்னதிலேயும் பிழையில்லை என்கிறன்!” என்று ஐயாண்ணன் மெதுவாகச் சமரசப் பேச்சுப் பேசினார்:

இதைக்கிட்டிணன் ஒத்துக்கொள்ளவேயில்லை. என்னதான் அடி அடித்து உதை உதைத்தாலும் தான் யாரையும் காட்டிக் கொடுக்கப் போவதில்லை என்று அவன் தான் முன் கூறியதை மீண்டும் மீண்டும் கூறினான்.

“நீ சொல்லுறதும் சரிதான் கிட்டிணு! ஒரு வர்க்கத்தைத் துலைக்கிறதுக்காக கீழே கிடந்த, இல்லாதவர்களின் வர்க்கம் சண்டை பிடிக்கத்தான் வேணும்! என்ற அரசியலை

உணர்ந்தால் நீ எண்டாலும் சரி, அல்லது வேறு ஆரெண்டாலுஞ் சரி, காட்டிக் குடுக்காயினம்; அதுக்காகத்தான் அரசியலைச் சரியாக உணரவேணுமெண்டு நாங்கள் சொல்லுறம்!" என்று ஐயாண்ணன் பேசி வாய் மூடுவதற்குள் கிட்டிணன் குறுக்கிட்டான்.

"அரசியல் என்ன பிறக்கேக்கை சேர்ந்து பிறக்கிறதோ? அல்லது தேங்காயடிச்சு நாள் பார்த்துப் படிக்கிறதோ!" என்று அவன் இடை மறித்துப் பேசினான்.

குமாரவேலன் உற்சாகத்துடன் அவனுடைய தோள்ப் பட்டையில் தட்டினான். எல்லோரும் சபாஷ் போட்டு எக்களித்தனர். ஐயாண்ணனும் அசடு வழியச் சிரிக்கவேண்டியதாயிற்று. சண்முகத்தின் மனைவி பொன்னம்மாள் சண்முகத்தைக் குசினிக்கொட்டிலுக்குள் அழைத்து இரகசியம் பேசினாள்.

"பொன்னம்மாள் மனிசனோடை என்ன கதைக்கிறு ளெண்டு விளங்குது. கிட்டிணு கோவியப் பொடியன், எங்க வீட்டிலை வாய் நனைக்குமோண்டு கேக்கிறுள்! கண்டறியாத இந்த அரசியல்லை காலவைச்சு, சொல்லப்பட்ட வட்டுக்கோட்டை நயினாற்றை பரம்பரையிலை வந்த ஐயாண்ணையைக் கண்டவிடெல்லாம் தின்னப் பழக்கிப் போட்டியள்! இனி என்ன கிட்டிணனுக்காகப் பக்கிறி யுள்! என்ன கிட்டிணு! நான் சொல்லுற சரியே?" என்று கேலியும் கிண்டலுமாக ஐயாண்ணன் பேச, எல்லோருமே கொல்லென்று சிரித்தனர்.

கிட்டிணு எல்லோரையும் முந்திக்கொண்டு சாப்பிடத் தயாரானான். மாணிக்கன் எல்லோருக்கும் உணவு பரிமாறினான். கார்த்திகேசுவும், குமரேசுவும் தங்கள் வீட்டில் போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு வருவதாகக் கூறிச் சென்றனர். மாணிக்கனும், ஐயாண்ணனும் உடையார் ஊர்ப் பக்கம் போய் விட்டு வருவதாகச் கூறி வெளியேறினர். சந்தையடிப் பக்கம் போய்த் தேனீர்க்கடை நிலைமைகளை அறிந்து வருவதாகக் கூறிப் புறப்பட்டான் சண்முகம்.

## 22

ஊரில் கட்டு வைத்தியத்தில் சற்றுத் தேர்ச்சியுள்ள பொன்னன், கிட்டிணனுக்குப் பச்சிலை மருந்து வைத்துக் கட்டிவிட்டுச் சென்றான். குமாரவேலனும், குமரேசனும் மட்டும் கிட்டிணனுக்குப் பக்கமாக இருந்து உலக விவகாரங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

இந்தியப் பத்திரிகை ஒன்றில் நக்சல்பாரி இயக்கத் தைப் பற்றி வரைபடத்துடன் வந்திருக்கும் கட்டுரை ஒன்றைக் குமாரவேலன் படிக்க, இடையிடையே குமரேசன் கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவன் கேட்ட கேள்விகளும், அதற்குக் குமாரவேலன் தந்த பதில்களும் கிட்டிணனுக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரக்கூடியதாக இருந்தன. இப்படி ஒரு இளைஞனின் மண்டைக்குள் இத்தனை தாக்கமான உலக விவகாரங்கள் இருப்பதைக் கண்டு அவன் ஆச்சரியத்தில் புதைந்து போனான்.

கிட்டிணன் நான்கு முறை பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கு வாக்களித்திருக்கிறான். இந்தத் தேர்தல் காலங்களிலெல்லாம் நூற்றுக்கணக்கான அரசியல் கூட்டங்களைக் கண்டிருக்கிறான். பல கொடிகளைத் தூக்கியிருக்கிறான்; பல கொடிகளை இறக்கியிருக்கிறான்; இத்தனை கூட்டங்களிலும் அவன் காதாரக் கேட்டு, மனமாரக் கைதட்டிய தெல்லாம் அரசியல் என்றுதான் நினைத்திருந்தான். ஆனால் இப்போது, அவன் குமாரவேலனுடன் கூடிக் கேட்ட அரசியலோ இதுவரை அவன் கேட்டிருக்காதது. இப்படி ஒரு அரசியல் இருப்பதை, இப்போதுதான் அவன் அறிகிறான். அவன் மனதில் ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்கள் சிதறின.

உரையாடல் முடிவில், குமரேசனிடம் சில வேலைகளைக் குமாரவேலன் பொறுப்பித்தான். நாளை இரவு, இதே இடத்தில் தேனீர்க்கடைப் பிரச்சினைகளை ஆராய்வதற்காக

நாலா பக்கத்தவர்களையும் அழைத்துவரும் பொறுப்பை குமரேசன் மேல் சுமத்தினான். வேலைகளைப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு குமரேசன் போய்விட்டான்.

பின் விராந்தையின் தெற்குப் புறத்தில் குப்பி விளக்கு மங்கலாக எரிந்து கொண்டிருந்தது.

பொன்னம்மாள் குழந்தைகளோடு உள்ளுக்குள் உறங்கிப் போய்விட்டாள்.

ஊர் அடங்கிப் போயிருந்தது.

குமாரவேலன் கிட்டிணனுக்குப் பக்கமாக இருந்த கன்வல் கட்டிலில் சாய்ந்தபடி இருந்தான்.

“தம்பி!”

கிட்டிணனின் அழைப்புக் குரல் கேட்டு குமாரவேலன் கட்டிலை அவனுக்குப் பக்கமாக மிக நெருக்கமாகப் போட்டுக் கொண்டான்.

“தம்பி, உமக்கு இப்ப எத்தனை வயது?”

“சரியாய் வயது தெரியேல்லை; ஒரு இருவத்தைஞ்சு இரு வத்தாறு இருக்குமெண்டு நினைக்கிறன்.”

“தம்பி, எத்தனையாந்தரம் படிச்சிருக்கிறீர்?”

“மூண்டாம் வகுப்பு!”

கிட்டிணன் திடுக்குற்றுப் போனான். ‘மூன்றாம் வகுப்பு’ என்பதை அவனால் ஒப்ப முடியவில்லை. கிட்டிணன் நான்காம் வகுப்புவரை படித்திருக்கிறான். அப்படியிருந்தும் குமாரவேலன் மூன்றாம் வகுப்பென்று சொன்னதும் திடுக்குறாமல் என்ன செய்வான்!

## பஞ்சமர்

உலகம் மிகவும் அமைதியாகக் கிடந்தது. தொலைவில் எங்கோ நாய்கள் குரைத்துக் கொண்டும் ஊனையிட்டுக் கொண்டுமிருந்தன.

“கேக்கிறனெண்டு குறை இனையாதை தம்பி; உம்முடைய ஊர் எது?”

மீண்டும் அமைதிதான் நிலவியது.

சற்று வேளைக்குப் பின் குமாரவேலன் நிதானமாகப் பேசினான்.

“அண்டைக்கு உங்கடை பெண்சாதி சின்னாச்சி அக்காவும் இதை விசாரிச்சவ, நான் ஒண்டும் சொல்லேல்லே. ஏன் நான் ஒழிப்பான்! இதிலென்ன இருக்கு? எனக்கு பெத்த அம்மா எண்டு ஒருத்தருமில்லை. அப்பனும் ஆரெண்டு தெரியாது. என்னை வளத்த ஆச்சி குடத்தனைக்கை இருந்தவ, அவவும் நான் சின்னாயிருக்கேக்கை செத்துப்போனா; நான் ஆற்றை மோன் எண்டுகூடச் சொல்லாமலுக்குச் செத்துப்போனா! என்னை ‘வம்பிலை பிறந்த பிள்ளை; வம்பிலை பிறந்த பிள்ளை’ எண்டு எல்லோரும் பகிடி பண்ண, நான் ஊர் தேசத்தைவிட்டுச் சின்ன வயசிலை வெளிக்கிட்டிட்டன்.....”

குமாரவேலன் தன் கதையை மொட்டையாக..... ஆனால் நிதானமாகச் சொல்லி விட்டுக் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டான்.

கிட்டிணனுக்குப் பேசுவதற்கு நாவரவில்லை. நேற்று சின்னாச்சி கேட்டதை அவன் நினைத்துப் பார்த்தான். “சிலவேளை இருக்கும்” என்று ஐயாண்ணன் சொன்னதையும் சேர்த்துப் பார்த்தான். பல வருடங்களுக்குமுன் இரவிரவாக குடத்தனைவரை வில்லு வண்டி ஓட்டிச் சென்றதையும், சின்னாச்சியின் சிந்யதாயான மருத்து விச்சி பச்சைக் குழந்தையை கம்பளியால் மூடிக்கொண்டு பத்திரமாக வைத்திருந்ததையும் எண்ணிப் பார்த்தபோது நேற்று நடந்தது போலத்தான் அவன் கண்களுக்குத்

தோன்றியது. உடனடியாகவே எழுந்து ஓடோடிச் சென்று சின்னாச்சிக்கு இந்த மகிழ்ச்சியான காரியத்தைச் சொல்லி விடவே அவன் மனது துடித்தது.

வேலுப்பிள்ளைச் சமக்காரனின் செல்ல மகள் கமலாம் பிகை அம்மாள் பத்து மாதம் சுமந்து பெற்று, சின்னாச்சியின் சிறியதாயால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, பள்ளி ஒருத்தியின் வளர்ப்புக்கு உரிமையாகியவன்தான் குமாரவேலன் என்ற வீரன் என்பதை, ஒருதடவை ஒரே ஒரு தடவை வாய்திறந்து சொல்ல வேண்டுமென்று அவன் துடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மாம்பழத்தியையும், குமாரவேலனையும் அவன் மனக்கண்களில் நிறுத்தி மாறிமாறி ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். மாம்பழத்தி குமாரவேலனின் தங்கை என்பதை நினைக்கும்போது மாம்பழத்திமேல் அவனுக்கு அனுதாபமே வந்தது. இப்படி ஒரு அற்புதமானவனுக்குத் தங்கையாகப் பிறந்த மாம்பழத்திக்கு ஏற்பட்டு விட்ட கறையை அவன் நினைத்துப் பார்க்கவே கூறினான். “தம்பி குமாரவேல்! உனக்கு ஒரு தங்கைச்சி இருக்கிறாள். உன் தாயும் இருக்கிறாள்” என்று ஒருதடவை கூறிவிட அவன் துடித்தபோது சண்முகமும், கார்த்திகேசுவும் வந்து சேர்ந்தனர்.

“குமாரவேல் தோழர்!” என்று சண்முகம் அழைத்த போதுதான், குமாரவேலன் நிதானமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக் கண் திறந்தான். இந்தப் பெருமூச்சு கிட்டிணனின் நெஞ்சிலே நெருப்பாகச் சுட்டிருக்க வேண்டும். அவன் திடுக்குற்றான்.

## 23

சந்தியைச் சுற்றி ஆயுதந்தாங்கிய பொலிசார் காலுக்கு நிற்பதாகவும், வீதியால் போவோர் வருவோரை

யெல்லாம் அவர்கள் சோதனை போடுவதாகவும் சண்முகம் தகவல் கொண்டு வந்தான்.

பொலிசாரை காவலுக்கு நிறுத்தியிருப்பதன் நோக்கம் எதுவாக இருக்க வேண்டுமென்பதை, குமாரவேலனுடன் சேர்ந்துகொண்டு சண்முகமும், கார்த்திகேசனும் ஆராய்ந்தனர்.

புதிதாகச் செய்யப்பட்ட சமூகக் குறைபாடுகள் ஒழிப்புச் சட்டத்தை அமுல் நடத்தவே பொலிஸார் வந்திருப்பதாகவும், மீறும் கடைக்காரர்களைக் கைது செய்வார்கள் என்றும் கார்த்திகேசு கூறினான். இதை சண்முகம் மறுத்தான். தேனீர்க் கடைக்காரர்களுக்கு நேரடியான ஆதரவு தரவே அவர்கள் நிற்பதாக அவன் வாதிட்டான். குமாரவேலனும் இதையே கூறினான்.

இந்த இரண்டு விதத் தர்க்கத்துக்கிடையில்தான் கிட்டிணன் இருந்தான்.

“செய்யப்பட்ட சட்டத்தை அமுல் நடத்துவதுதான் பொலிசாரின் வேலை” என்று கிட்டிணன் நம்பினான். ஆனால் குமாரவேலனின் முடிவு பிழையாக இருக்க மாட்டாது என்று குருட்டுத்தனமான விசுவாசமும் கொண்டான். இதனால் எந்தவித தீர்வுக்கும் அவனால் வர முடியவில்லை.

“எல்லாத்துக்கும் நாளை இரவு கூட்டத்துக்கு ஒழுங்கு செய்திருக்கிறோம். அதிலே முடிவுகளை எடுக்கலாம்” என்று குமாரவேலன் முத்தாய்ப்பு வைக்கவே சண்முகம் சாப்பிடுவதற்கு தயாரானான். கார்த்திகேசு காலை சந்திப்பதாகக் கூறிவிட்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான்.

எல்லோரும் உறங்கப் போன பின்பும் கிட்டிணனுக்கு உறக்கம் வரவேயில்லை. தன்னுடைய வாழ்க்கையில் இப்படிப் புதுமாதிரியான அனுபவங்களைக் காண்பேன் என்று அவன் நினைத்திருக்கவில்லை.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் வீட்டுக்கும், ஏனைய கமக்காரர் வீட்டுக்கும் அடிமை குடிமை வேலைகள் செய்து வாழ்க்கை நடத்திவிட்ட அந்த நினைப்புகளெல்லாம் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தன. தன்னைப்போன்ற நிலையில் இருந்த செல்லப்பனையும் சின்னனையும் வல்லியையும்விட தனக்கு நயினார் வீடுகளில் பெருமை இருப்பதாக, தான் எண்ணிய நினைவுகள் எல்லாம் வெறும் போலியானவை என்ற தீர்வுக்கு அவன் வந்தான். தனது சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் கமக்காரர்களின் ஏவல் நாய்களாகித் தாங்களும் மேல்தட்டுக்கு வந்துவிடலாம் என்ற நப்பாசையால் காட்டுமிராண்டித்தனமான செயல்களைச் செய்வதை எண்ணி எண்ணி அவன் மனது புளுங்கியது. தனது சாதியினர் சிறுப்பர் வீட்டுக்கும், அவர்கள் சந்ததியினருக்கும் வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் வீட்டுக்கும் அவர்களின் உறவு முறையினருக்கும் இதுகாலவரை அடிமைகளாக உழைத்தும் பஞ்சம் பசியிலிருந்து விடுபட முடியவில்லையே என்று அவன் மனதார ஏங்கினான். செய்வதற்கு நிரந்தரமான தொழில், உடுப்பதற்கு ஆமான உடை, குந்திக்கொள்ளச் சொந்தமான நிலம், படுத்துக்கொள்ள ஆன வீடு இதில் எதையும் சம்பாதிக்க முடியாமல் நயினார் வீட்டு எடுப்பார்கைப்பிள்ளைகளாக தனது சாதியினர் இருப்பதையிட்டு அவன் மிகவும் வெட்கப்பட்டான். அடிபட்ட வருத்தத்தில் இருந்து எழும்பியதும், தனது சாதியினர் இருக்கும் பகுதிகள் தோறும் சென்று இவைகளுக்கெல்லாம் ஒரு தீர்வுகாண வேண்டுமென அவன் துடித்தான். பிரேதங்களைச் சுட்டெரித்தும், கோவில்களில் ஆடு கோழி வெட்டியும் பண்ணை அடிமைகளாய் கூலிகளாய் இருந்து பெரும் மனிதர்களின் கையாட்களாக சீவிப்பதைவிட மரமேறிப் பிழைப்பது பெருமையானது என்று அவன் முடிவுக்கு வந்தான். சந்தைகள் தோறும் நின்று ஏழை எளியதுகளை வெருட்டி தரகு வேலை செய்வது அயோக்கியத்தனமானது என்று அவன் அருவருத்தான்.

இத்தனை சமைகளையும் சுமந்து கொண்டிருந்ததினால் அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. விடியும் வரை அவன்

புரண்டு புரண்டு படுத்தான். காயம்பட்ட இடம் வலிப் பெடுத்தது.

## 24

ஐயாண்ணனும் மாணிக்கனும் கிட்டிணன் வீட்டுக்கு வந்து சேர நேரம் பன்னிரண்டுக்கு மேலாகிவிட்டது. படலையை அவிழ்த்துக் கொண்டு உள்ளே போக, வீமன் நாய் உறுமியது. விரலைச் சுண்டி ஐயாண்ணன் வீமனுக்கு அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டே இருவரும் உள்ளே சென்றனர். வீடு வெறிச்சென்றிருந்தது. “சின்னாச்சி” என்று ஐயாண்ணன் இரண்டு தடவை அழைத்துப் பார்த்தார். பதிலைக் காணவில்லை. நெருப்புப் பெட்டியைத் தட்டி குச்சை உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டே பார்த்தார். யாருமே யில்லை. அவருக்கு நெஞ்சு திடுக்குற்றது. ஏதாவது நடந்திருக்க வேண்டுமென்றுதான் ஐயாண்ணன் நினைத்தார். சற்று வேளை குந்தில் இருந்து கொண்டு இருவரும் யோசித்தனர். தனது வீட்டிற்குப் போனால் எல்லாம் அறியலாம் என்று மாணிக்கன் ஆலோசனை கூறவே இருவருமாக வெளியேறி பனங்கூடலைத் தாண்டி, வெளியைக் கடந்து மாணிக்கன் வீட்டுக்கு வந்தனர்.

மாணிக்கன் மெதுவாக உள்ளே சென்று மனைவியை எழுப்பி வந்தான். அவளிடம் விசாரித்ததில் அப்பட்ட ஊரில் எந்தவித அசம்பாவிதமும் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை. மத்தியானம் ஒரு தடவை பொலிஸ் வான் வந்து ஊரை வட்டமிட்டுச் சென்றதாக மட்டும் தகவல் தெரிவித்தான். அத்துடன் புதிதாக ஒரு விஷயத்தையும் அவள் சேர்த்துச் சொன்னாள். சாயுங்காலமாக கமலாம்பிகை அம்மாள் வந்து சின்னாச்சியைத் தேடிவிட்டுப் போனதாக அவள் கூறினாள். இத்தகவலைக் கேட்ட ஐயாண்ணனுக்கு மனதுக்கு ஒரு விதமாக இருந்தது. ஊரில் இத்தனையும்

நடந்து கொண்டிருந்தபோது சமலாம்பிகை அம்மாள் மட்டும் சின்னாச்சியைத் தேடி ஏன் வர வேண்டும்? என்ற கேள்வி முன்னெழுந்து நின்றது.

மாணிக்கனின் மனைவி இருவருக்கும் தண்ணியூற்றிய சோற்றைப் பிழிந்து பரிமாறினாள். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் மாணிக்கனை வீட்டில் விட்டு விட்டு, ஐயாண்ணன் கிட்டிணன் வீட்டை நோக்கி மறுபடியும் சென்றார்.

அவர் அங்கே போனபோது விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. சின்னாச்சியும் இருந்தாள்.

“சின்னாச்சி, கொஞ்சம் முன்னமாக மாணிக்கனும் நானும் வந்தனாங்கள். உன்னைக் காணேன்லை. எங்க போனாள்?” என்று ஐயாண்ணன் தொடங்கினார்.

அதற்குப் பதில் சொல்லாமலேயே, “உந்தாள் எங்கே? வரல்லையே?” என்று பதட்டத்துடன் சின்னாச்சி கேட்டாள். சின்னாச்சியின் இக்கேள்வி ஐயாண்ணனுக்கு சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. கிட்டிணனுக்கு நடந்ததை உடனடியாக சின்னாச்சிக்குச் சொல்லக்கூடாது என்று முன்பே திட்டமிட்டபடி நடந்து கொள்ள முடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டது. ஆனாலும் சமாளித்துக் கொண்டு “கிட்டிணுவை சங்கானையிலே ஒரு அலுவலாய் விட்டிட்டு வாறன்” என்று மட்டுப் மொட்டையாகக் கூறினார். சின்னாச்சி இதற்கு மேல் கிட்டிணனைப்பற்றி விசாரிக்கவேயில்லை. ஐயாண்ணனின் முந்தின கேள்விக்கு பதில் கூறும் முகமாக ஒரு சதையையே கூறினாள்.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனின் சம்பந்திவிட்டார் மாம்பழத்தியின் கல்யாணத்தை நாளைக்கே எழுதவேண்டுமென்று வந்து விட்டார்கள் இதுவரையில் கல்யாணம் சம்பந்தமாக எதையுமே அறியாமல் இருந்த மாம்பழத்தி தனக்கு இப்போது கல்யாணமே வேண்டாமென்று மறுத்து விட்டாள். கமலாம்பிகை அம்மாள் எவ்வளவோ முயன்

றும் மாம்பழத்தி மறுத்தேவிட்டாள். நாளைக் காலை எட்டுமணிக்கு மாப்பிள்ளையோடு வருவதாகச் சென்ற சம்பந்தி வீட்டாருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாத கமலாம்பிகை அம்மாள் சின்னாச்சியிடம் வந்து மன்றாடி அவளை அழைத்துச் சென்றாள்.

மாம்பழத்தியின் மனதைச் சின்னாச்சி ஒருத்திதான் நன்றாக அறிந்தவள். சின்னாச்சி அவளுக்குத் தாய்போல ஆயினும் வாழ்க்கைப் பின்னலில் தோழியாகவும் இருந்திருக்கிறாள். அத்தோடு வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனின் குடும்பத்தைப்பற்றி அவளுக்கு தெரியாதது எதுவுமில்லை.

வீட்டுக்குள் நடக்கும் எதையும் அறியச் சக்தியில்லாத அறிய இயலாத வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் சின்னாச்சியைக் கண்டதும் வெருண்டெழுந்தார்.

“சின்னாச்சி, உன்னை புருஷன் கிட்டிணன் எனக்கு இவ்வளவு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தாப்பிறகு நீ ஏனடி உன்னை முத்தத்திலை மிதிக்கிறாய்; உனக்கு வெக்க மில்லையேடி!” என்று சீறிப்பாய்ந்தபோது, கமலாம்பிகை அம்மாள் அவருக்கு மேலாகவே சீறிப்பாய்ந்து அவரை மடக்கினாள்.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனின் இந்தச் சிற்றத்தையும் சகித்துக் கொண்டு, சின்னாச்சி உள்ளேபோனபோது மாம்பழத்தி கொல்லைப்புறத்தாழ்வாரத்தில் முகம் குப்புறப் படுத்திருந்தாள். சின்னாச்சியைக் கட்டதும் உண்மையான ஒரு தாயைக் கண்ட குழந்தையின் தவிப்போடு விம்மினாள்.

சின்னாச்சியை விட்டு விட்டு கமலாம்பிகை அம்மாள் அடுக்களைப் பக்கம் போய்விட்டாள்.

“சின்னாச்சி ஆச்சி! என்னைக் கல்யாணம் கட்டச் சொல்லிக் கேக்கினம்!”

“.....”

“சின்னாச்சி ஆச்சி, நான் கல்யாணம் கட்டிற்றதைவிடச் செத்துப் போவன்!”

“.....!”

“சின்னாச்சி ஆச்சி நான் கற்கண்டுவுக்கு சத்தியம் பண்ணிக் குடுத்திருக்கிறன், கற்கண்டு இருந்தாலென்ன இல்லாட்டாலென்ன நான் சத்தியம் பண்ணினது போலை என்றை கழுத்திலை ஆரும் தாலி கட்ட விடமாட்டன்!”

“.....!”

“சின்னாச்சி ஆச்சி, நீயும் பேசிறுயில்லை; என்னைச் சாகச் சொல்லிறியே?”

மாம்பழத்தி விம்மிக் கொண்டிருந்தாள்.

சின்னாச்சியும் அப்படியே அசந்து போய் இருந்து விட்டாள்.

கமலாம்பிகை அம்மாள் சின்னாச்சிக்கு வெற்றிலைப் பெட்டியும், மூக்குப் பேணியில் பாலும் கொடுத்துவிட்டுப் போனாள்.

மீண்டும் அமைதிதான் நிலவியது.

“எடி பிள்ளை! உவள் சின்னாச்சியை உள்ளுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் அவளுக்குச் சரியான புத்தி சொல்லித் திருத்தப் பார்! பள்ளர் நளவரோடை கிட்டிணைச் சேராமைப்பண்ணு!” என்று வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் இரைந்தார்.

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியுமீணை நீ சும்மா அலட்டாதை!” என்று கமலாம்பிகை அம்மாள் அடுக்களைக்குள் இருந்து பதிலுக்கு இரைந்தாள்.

“உன்னோடை கதைக்கேலாது, நான் உதிலை விதானைப் பொடியன் வீட்டை போட்டாறன். நீ பாக்கிறதைப் பார்; விடிய சம்மந்தி வீட்டார் வரப்போகினம். அதாலை பதிவுகாறனெட்டையும் போட்டு வாறன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே, டோசலைற்றையும், கைத்தடியையும்

எடுத்துக் கொண்டு வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் வெளியே போய் ஐந்து நிமிஷங்கூட ஆகவில்லை. படலை வாசலுக்குள் பொலிஸ் வான் வந்து நின்றது. கமலாம்பிகை அம்மாள் விரூந்தைக்கு வந்து "ஐயா வெளியிலே போட்டார்" என்று கூறினாள்.

இதற்கிடையில் இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் விரூந்தைக்கு வந்துவிட்டனர்.

"தம்பியவை! உவன் கிட்டிணைப் பிடிச்சா அவனுக்கு அடிச்சுக் கிடிச்சுப் போடாதையுங்கோ! எப்படியெண்டாலும் அவன் எங்கடை குடிமோன்; பாவம்! உந்தப் பள்ளர் நளவற்றை சொல்லைக் கேட்டுக் கொண்டு அவன் பழுதாப்போனான். நாங்கள் அவனைத் திருத்திறம்" என்று இரப்பாரைப்போல கமலாம்பிகை அம்மாள் பொலிசாரிடம் கூறினாள்.

இந்த வார்த்தைகள் சின்னாச்சியின் காதுகளில் விழ வேண்டுமென்பதற்காக அவள் சற்றுப் பலமாகவே பேசினாள். சற்றுவேளை இருந்து விட்டு பொலிசார் போய் விட்டனர்.

கமலாம்பிகை அம்மாள் பின் விரூந்தைக்கு வந்தாள். மாம்பழத்தி அமைதியாகக் கிடந்தாள்.

"சின்னாச்சி! கிட்டிணை ஒண்டுஞ் செய்யவேண்டா மெண்டு நான் பொலிஸ்காரருக்குச் சொல்லியிருக்கிறன். நீ பயப்படாதை!" என்று 'முகமன்' வைத்தாள்.

சின்னாச்சி எதுவுமே பேசவில்லை.

கமலாம்பிகை அம்மாள் மறுபடியும் அடுக்களைக்குள் போய் விட்டாள்.

"பிள்ளை தங்கச்சி, மாம்பழம்!"

சின்னாச்சி இதமாக அழைத்தாள்.

மாம்பழத்தி அடம்பிடித்தவளாகக் குப்புறவே கிடந்தாள்.

“நாச்சியார் ”

அவள் காதுக்குள் சின்னாச்சி இரகசியமாக அழைத்தாள்.

மாம்பழத்தி நிமிர்ந்து படுத்தாள்.

தணித்து வைத்திருந்த லாம்பை சின்னாச்சி தூண்டி விட்டாள்.

மாம்பழத்தியின் முகம் உப்பிப்போயிருந்தது. கண்கள் சிவந்து இமைகள் தடித்திருந்தன.

குலைந்து கிடந்த கூந்தலை சின்னாச்சி பரிவுடன் கோதினாள். அந்த ஸ்பரிசத்தினால் கிரர்ந்த மாம்பழத்தி அவள் மடிக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டே விம்மினாள்.

சின்னாச்சி அவள் கூந்தலைக் கோதிக் கொண்டே இருந்தாள். நேரந்தான் கழிந்தது. ஆனால் சின்னாச்சியால் பேச்சைத் தொடக்கவே முடியவில்லை.

சுவர்க்கடிகாரம் பத்தடித்தது.

அடுக்களைப் படியில் நாடிக்கு முண்டு கொடுத்துக் கொண்டு கமலாம்பிகை ஏங்கிப் போயிருந்தாள். பெருமூச்சுககள் அவள் நெஞ்சைப் பிய்த்துக் கொண்டு வந்தன.

‘பிள்ளை’ நாச்சியார்! வீனாய்ப் பிடிவாதம் பிடிக்காதையணை! கற்கண்டன் இனி வரமாட்டான். அவன் செத்துப் போனான். இந்த மாப்பிளை படிச்ச பொடியன்.

சின்னாச்சி மிகவும் இதமாகவும் மெதுவாகவும் பேசினாள்.

“மாட்டன்; நான் மாட்டன், எல்லாருமாச் சேர்ந்து என்றை கற்கண்டுவைக் கொண்டு போட்டியள்! இப்ப என்னைப் பாண் கிணத்துக்கை தள்ளப் பாக்கிறியள். நான் மாட்டன்; செத்தாலும் நான் மாட்டன். எனக் கொரு அண்ணன் தம்பி இருந்தால் இப்படிச் செய்யமாட்டியள் ... ..”

மாம் பழத்தி அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசினாள்; அவள் பேசிய கடைசி வார்த்தை சின்னாச்சியை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கியது. “எனக்கொரு அண்ணன் தம்பி இருந்தால்...”

கணவேளை சின்னாச்சியின் மனக்கண்ணிலே குமார வேலன் வந்து நின்றான்.

அவன் சிவந்த மேனியும், சுருக்கம் படர்ந்த கழுத்தும், கீழ் மடிந்து விரிந்த செந்நிற இதழும் நீலக் கண்களும்...

மாம் பழத்தியை அப்படியே விட்டுவிட்டு, சின்னாச்சி கமலாம்பிகை அம்மாளிடம் வந்தாள்.

“நானேய நாளுக்கு எழுத்தை நிப்பாட்டி அடுத்த நாளுக்கு எழுத்தை வைச்சால் என்ன பிள்ளை?” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள்.

கமலாம்பிகைக்கு மேலும் பேரிடியாக இருந்தது.

“ஏன் சின்னாச்சி?” என்று அழாக் குறையாகக் கேட்டாள்.

“அப்படிச் செய்யிறதுதான் நல்லதெண்டு நினைக்கிறன்” என்று தனது அபிப்பிராயத்தை மேலும் வலுப்படுத்தினாள் சின்னாச்சி.

“சம்பந்தி வீட்டாருக்கு என்ன சொல்லுறது?” | சம்பந்தி வீட்டாரிடமிருந்து தப்புவதற்கான மார்க்கத்தை எதிர்பார்க்கும் தோரணையில் கமலாம்பிகை அம்மாள் வினவினாள்.

“பிள்ளைக்கு வீட்டு விலக்கு, நல்ல காரியம் செய்யப்படாதெண்டால் என்ன?” என்று வழியையும் கூறிவிட்டு அவள் சம்மதத்தையும் கோரினாள் சின்னாச்சி. கமலாம்பிகை அம்மாள் சற்றுவேளை பேசாது இருந்தாள்.

வெளியே கமக்காரன் வரும் ஓசை கேட்டது.

அவர் விருந்தைக்குள் வந்தார்.

“பிள்ளை, தங்கச்சி நாளைக்கு கல்யாண நாளாம். பதிவுகாரன் எட்டு மணிக்கு வர ஏலாதாம்; பத்து மணிக்கு வாறாராம்!” என்று அலுத்துக் கொண்டே கூறி விட்டு கிணற்றடிப் பக்கம் சென்றார் அவர்.

சின்னாச்சி மாம்பழத்திக்குப் பக்கத்தில் வந்து விட்டாள். ஒரு மரண கண்டத்திலிருந்து விடுபட்ட நன்றி விசாரத்தோடு சின்னாச்சியின் கைகளை எடுத்து அணைத்துக் கொண்டாள் மாம்பழத்தி.

தந்தையான வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனுக்கு உணவு பரிமாலும்போது, மாம்பழத்திக்கு வீட்டு விலக்கென்றும் நாளைய நாளுக்கு எழுத்து எழுதுவது சரியில்லையென்றும் சம்பந்தி வீட்டாருக்கு விடியவே அறிவித்து விடும்படியும் கமலரம்பிகை அம்மாள் கூறினாள்.

மிகவும் மன அதிருப்தியுடன் கமக்காரன் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

சுவர்க்கடிகாரம் பன்னிரண்டு அடித்தபின்தான் மாம்பழத்திக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு சின்னாச்சி தன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டாள்.

## 25

ஆனாலிலிருந்து அஃகன்னாவரை என்பார்கள். அதே போன்று சின்னாச்சி அசைவுகள், சுழிவுகள் சகலத்தையும் உள்ளடக்கி, சில மணி நேரத்திற்குள் நடந்து விட்டவைகளைச் சாங்கோ பாங்கமாகக் கூறினாள். வேண்டிய இடங்களில் அனுதாபச் ‘சூ’ கொட்டிக் கொண்டும், ஏனைய விடுதுறைகளில் ‘ஊம்’ போட்டுக் கொண்டும் ஐயாண்ணன் முற்றுகக் கேட்டு முடித்தார்.

முடிவில் “ஐயாண்ணை அந்தக் குமாரவேலுப் பொடியன் எங்கை? ‘அந்தா’ளெட்டையும் போகேக்கை சொல்லி

விட்டான் பொடியனைக் கூட்டிக் கொண்டு வரச்சொல்லி. இப்ப அந்தப் பொடியன் எங்கையண்ணை?" என்ற கேள்வியைக் கேட்டு பதிலுக்கு அவசரப்படுத்தினான் சின்னாச்சி.

சின்னாச்சியின் அவசரத்தையும் அவள் அவசரப்படுத்துவதன் காரண காரியத்தையும் ஐயாண்ணன் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு சின்னாச்சியின் வாயாலேயே அதைச் சொல்ல வைப்பதற்காகப் பேசினார்.

"என்ன சின்னாச்சி, பெரிய அவசரப் படுகிறாய்? அந்தப் பொடியனை உனக்கு இப்ப என்னத்துக்கு?" என்று கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டே கேட்டார்.

"என்ன ஐயாண்ணை! தெரியாதது போலே என்னட்டைப் புடுங்கப் பாக்கிறியள், ராத்திரிப் போகேக்கை 'உந்தான்' ஒண்டும் சொல்லேல்லையே? நல்லாத்தான் உனக்குச் சொல்லாமல் விட்டுது!" என்று ஐயாண்ணனுக்கு மேலாகவே பேசினார்.

இதற்குமேல் ஐயாண்ணரால் 'தட்டுமறிக்க' முடியவில்லை. அவர் நேராகவே விஷயத்திற்கு வந்துவிட்டார். "அப்ப குமாரவேலன் வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காறன்றை பேரனெண்டுதான் நீ சொல்லுறாய், என்ன சின்னாச்சி!" என்று நேராகவும் கேட்டுவிட்டார்.

"ஐயாண்ணை நீ மாம்பழத்தியைக் கண்டிருக்கிறாயெல்லே! சின்னக் கமக்காறிச்சியையும் தெரியுமெல்லே, அந்தப் பொடியனுக்கும் அவைக்கும் ஏதேனும் வித்தியாசம் தெரியுதே?" என்று சின்னாச்சி பதில் கேள்வி போட்டாள். இதற்கு ஐயாண்ணன் பதில் கூறவில்லை. "நான் எனக்குத் தெரிஞ்ச குறிப்பிலே இருந்து சொல்லுறன். ஐயாண்ணை, சின்னக் கமக்காறிச்சின்ரை மோந்தான் அந்தப் பொடியன்!" என்று சின்னாச்சியே மீண்டும் அறுதியிட்டுக் கூறினார்.

"சரிசரி: இப்ப அப்படித்தான் இருக்கட்டன். அதுக்கிப்ப என்ன?" என்று ஐயாண்ணன் சேட்டார்.

“அதுக்கொண்டுமில்லை! மாம்பழத்தி தனக்கொரு அண்ணன் தம்பியிருந்தா இப்பிடி நடக்குமோவெண்டு கேக்கேக்கை எனக்கு நெஞ்செரிஞ்சுது! அதுதான் சொன்னன்! உனக்கொரு கொண்ணன் இருக்கிறுனெண்டு மாம்பழத்தியிட்டைச் சொல்லட்டே?” என்று சின்னாச்சி கேள்வியையும் கேட்டாள்.

ஐயாண்ணனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“இஞ்சை சின்னாச்சி, உதை நீ அவளுக்குச் சொல்ல, அவள் அதைத் தாய்க்குச் சொல்ல, இரண்டு பேருமாய்ச் சேர்ந்து உன்னை குடும்பியை அறுப்பாளவை!” என்று சிரித்துக்கொண்டே கூறினார் ஐயாண்ணன்.

“ஆருக்கு, எனக்கோ? இந்தச் சின்னாச்சிக்கோ? பிள்ளைப் பெறுவிச்ச நான் இருக்கிறன் கண்டியோ!” என்று சபதமெடுத்தாள் சின்னாச்சி.

“ஓ! தெரியாமல் சொல்லிப் போட்டன், நீயெல்லை நடுச்சாமத்திலை பிள்ளைப் பெறுவிச்சனி, சரி சரி; என்னெண்டாலுஞ் செய்!” என்று ஐயாண்ணன் அலுத்துக் கொண்டார்.

“ஐயாண்ணை, பசிபோலை கிடக்கு; தண்ணியூத்தின சோறு கிடக்கு. எப்பன் போட்ட்டை?”

“ஓ, எனக்குப் பசிக்கேல்லை. இப்பான் எனக்கும் மாணிக்கனுக்கும், மாணிக்கன் பெண்சாதி சோறு குழைச்சுத் தந்தவள். சாப்பிட்டிட்டு வாறன்!”

“என்ன? மாணிக்கன் பெண்டில் சோறு குழைச்சுத் தந்தவளே? ஆக்களறிஞ்சா என்ன சொல்லுவினம்?”

“சின்னாச்சி, ஆக்கள் என்ன சொல்லுவினமோ? ஏன் அவளும் உலையிலைதானே சோறு காச்சினவள்! அந்தக் காலம் போட்டுது! இப்ப எல்லாம் ஒண்டுதான்! பெரிய நயிரைவை உதுகளை வைச்சுத்தான் தாங்கள் சுகமாகக் காலம் போக்காட்டினம்! உவையின்றை புலுடாக்களை இனியெண்டாலும் நாங்கள் நம்பப்படாது.”

“எண்டாலும் ஐயாண்ணை?”

“என்ன எண்டாலும்?”

சின்னாச்சி இதற்குமேல் பேசவில்லை.

“சின்னாச்சி! காணிபூமி பொருள் பண்டம் இல்லாத வையெல்லாம் வித்தியாசங்களை விட்டுப்போட்டு ஒண்டாச் சேருற காலம் வந்திருக்கு; சேரத்தான் டேனும்! அப் பிடிச் சேர்ந்தாத்தான் நயிரார்மாருக்கும், பெரிய மனிச ருக்கும் பாடம் படிப்பிக்கலாம்; உவையை இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்யலாம்! உவையனை அழிச்சாத்தான் எல்லாரும் மனிசன் மாதிரிச் சீவிக்கலாம் கண்டியோ?” என்று ஐயாண்ணன் இதமாகவும் முடிவாகவும் உபதேசம் செய்தார்.

வீமன் நாய் குரைத்தது.

ஐயாண்ணன் முற்றத்திற்கு வந்தார்.

மாணிக்கன் படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே வந்தான்.

## 26

நிலந் தெரிவதற்கிடையில் ஐயாண்ணனும், மாணிக்கனும் கண்விழித்துப் பார்த்தபோது சின்னாச்சியைக் காணவில்லை.

“சின்னாச்சி எங்கை போயிருப்பாள்?” என்று தனக்குள்ளேயே கேள்வி கேட்டபடி ஐயாண்ணன் வெளியே வந்து சுற்று முற்றும் பார்த்தார். சின்னாச்சியைக் காணவேயில்லை.

“மாணிக்கம்! நீ உதிலை இரு வாறன்!” என்று மாணிக்கனை பின் தாழ்வாரக் குந்தில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, ஐயாண்ணன் பனை வெளியைத் தாண்டி ‘கசவார வடலி’ப் பக்கம் வந்தார்.

வடலிக் கரையோரம் அங்குமிங்குமாகக் காலைக் கடனுக்காக வந்தவர்கள் ஐயாண்ணனைக் கண்டதும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து விட்டனர்.

தங்களுடைய நியாயங்களைச் சொல்லும்படி ஐயாண்ணன் எல்லோரையும் அவசரப்படுத்தினார். பலரும் பல விதமான நியாயங்களைச் சொல்லவே, இன்று இரவு கிட்டிணன் வீட்டுப் பின்பக்கம் உள்ள வேப்பமரத்துக்குக்கீழ் இரண்டு நாட்களுக்கு முன் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களை ஒன்றாகக் கூடும்படி ஐயாண்ணன் கூறினார். கண்டிப்பாகச் செல்லப்பனையும், கணபதியையும், சின்னானையும் அழைத்துக்கொண்டுவரும்படி ஐயாண்ணன் விஷேசமாகக் கூறினார். இந்தப் பணியை ஒருவன் பொறுப்பெடுக்கவே எல்லோரும் கலைந்து சென்றனர்.

ஐயாண்ணன் வடலிப் பகுதிகளை ஊடறுத்துக்கொண்டு செல்லப்பன் வீட்டை நோக்கிப் போனார். அவர் உள்ளே போனபோது செல்லப்பன் துறைக்குப் போவதற்காக வெள்ளாவியிலிந்து துணிகளை எடுத்துப் பொட்டணி கட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

மகள் முத்து வெள்ளாவிக் கொட்டிலுக்குள் வந்து ஐயாண்ணன் வந்திருக்கும் தகவலைக் கூறவே, அவள் ஓடிச் சென்று ஐயாண்ணனை வெள்ளாவிக் கொட்டிலுக்குள்ளேயே அழைத்து வந்தான்.

“என்ன செல்லப்பு வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காறன் வீட்டை என்ன நடக்குது? என்ன செய்யப் போறார்?”

“நான் நேத்துப் பின்னேரந்தான் சின்னக் கமக்காற்ச்சியெட்டைப் போனன். ‘பேக்கியின்ரை கலியாணம் முடியட்டுக்கும், எல்லாஞ் செய்து காட்டிறன்’ என்று கமக்காரன் சபதம் போட்டுக்கொண்டுதான் நிக்கிறார். மாம்பழத்தியின்ரை கலியாணத் தடல் புடலுக்கை இப்ப கொஞ்சம் ஓயப்போட்டிருக்கினம்!”

“கமக்காறற்றை வாலுகள் இப்ப என்ன செய்யினம் செல்லப்பு? ஓடித்தான் திரியினமே?”

“அவை கமக்காறற்றை சாராயம் முடியுமட்டும் ஓடித் திரிவினந்தானே! நேத்து உரும்பிராய்க்குப் போனான், கமக்காறற்றை ஆள் வந்து ஐஞ்சாறு கொண்டு போனவையெண்டு தேத்தண்ணிக் கடைச் சைவம் சொல்லிச்சுது!”

“ஓகோ! இப்ப சைவமே உதுக்கு ஏஜண்டு? நல்ல காரியம்!”

“சைவத்துக்கும் போத்திலுக்கு ஒரு சுவா கிடைக்குமெல்லே!”

“நேத்து மத்தியானம் பிரக்கிராசியார் வீட்டுக்குத் துடக்குக்கழிவெண்டு போனான். அப்பகோயில் முதலாளியும், வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காறனும், வேறையுமாரோவும் இருந்து ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தினம், என்னைக் கண்டோண்ணை கொஞ்ச நேரம் கதையை நிப்பாட்டிப்போட்டினம்!”

“ஓகோ! கோவில் முதலாளியையும் சேத்துக்கொண்டு தான் நடத்தப்போகினம்போலை கிடக்கு!”

“இண்டைக்கு மாம்பழத்தியின்ரை கலியாண எழுத்துண்டு கேள்வியாயிருந்துது! விடிய சும்மந்தி வீட்டார் வருகினமாம்!”

“அது கிடக்கட்டுக்குச் செல்லப்பு, நான் இஞ்சை இருக்கிறன்; நீ போய் வல்லியை ஒருக்கா இஞ்சை கூட்டிக்கொண்டு வாரியே?”

“ஓமாம், இப்ப போய்க் கூட்டிக்கொண்டாறா!”

செல்லப்பன் கையை அலம்பிக்கொண்டு புறப்பட்ட போது, முத்து செல்லப்பனுக்குத் தேனீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள்.

“என்ன முத்து! கொப்பருக்கு மட்டும் கொண்டந்து குடுக்கிராய், நான் வாய் பாக்கட்டே?” என்று முத்துவைப் பார்த்துக் கிண்டலாகக் கூறினார் ஐயாண்ணன்.

“ஐயாண்ணே, நீங்கள் இப்ப கண்ட சாதிக்காறரெட்டையும் வாய் நனைக்க வெளிக்கிட்டியள். எங்களட்டைக் குடிக்கிறெண்டு உங்கடை ஆக்கள் அறிஞ்சா சபை சந்தியில வைப்பினமே?” என்று முத்து வேடிக்கையாய்க் கேட்டாள்.

“அவை என்னைச் சபையிலை வைக்காட்டியும் சந்தியிலையாவது வைப்பினம்! இருக்கக் குடிநிலமில்லை, ஆன தொழிலில்லை, நிலத்தை வாரத்துக்குச் செய்யிறது. மாணிக்கன் வீட்டையும் உங்கடை வீட்டையும் போல்தான் இம்மிசைப்பட்டுச் சிவிக்கிறது. அதுக்கிடையிலை எங்கடை ஆக்கள் நயினார் குணத்தை மட்டும் விடுகினமில்லை. நிலம் வைச்சிருக்கிறவன், கோறணமேந்திலை பெரிய உத்தியோகம் பாக்கிறவன் எல்லோரும் சேந்து ஏழை எளியவங்களைக் குண்டிக்கை போட்டுக் கஞ்சி வடிக்க உந்தச் சாதி முறையை வைச்சிருக்கிறாங்கள். எங்கடையளும் உதுகளை நம்பிக்கொண்டு அவைபோலை நடக்கப் பார்க்கினம். முத்து! ஊரையெல்லாம் விழுங்கிறவங்களுக்கு மாறாகப் பஞ்சப்பட்டதுகளெல்லாம் ஒண்டாச் சேராட்டிப்போன ஒண்டுஞ் செய்யேலாது!”

ஐயாண்ணன் பேசிமுடித்துவிட்டு முத்துவின் முகத் தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். முத்து ஐயாண்ண றின் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“முத்து, எப்பன் சீனி போட்டு நிறையத் தண்ணி விட்டுத் தேத்தண்ணியைக் கொண்டுவா! வயித்தைப் புகை யிது!” என்று முத்துவைப் பணிக்கவே அவள் அடுக் களைப் பக்கமாகப்போய் தேனீர்ப்பேணியுடன் திரும்பினாள்.

சற்று வேளைக்குப்பின் செல்லப்பன் வல்லியுடனும் சின் னனுடனும் வந்து சேர்ந்தான்.

ஐயாண்ணன் சொல்லிவிடாதபோதும், செல்லப்ப னுக்குத் தன்னாலேயே ஒரு எண்ணம் ஏற்படவே அவன் மூப்பனையும் அழைத்து வந்தான்.

“வல்லி, வாவா! என்ன சின்னான் நல்லாக் கேட்டுப் போச்சு? மாணிக்கனும் இரண்டொரு நாள் ஊரிலே இல்லை. அதனாலே மாணிக்கன்ரை பெடியன் செய்கைக்களைத் தாரான் போலை கிடக்கு?” என்று கேலி செய்தார் ஐயாண் ணன்.

ஐயாண்ணனுக்கு நெடுகப்பகிடிதான்!” என்று சின் னான் கூறிக்கொண்டே தாழ்வாரத்தோடு உட்கார்ந்தான்.

“செல்லப்பு, வல்லிக்கும் சின்னானுக்கும் தேத்தண்ணி கொண்டுவரச் சொல்லு!” என்று ஐயாண்ணன் கூறவே செல்லப்பன் முத்துவை அழைத்துத் தேனீர் கொண்டுவரச் சொன்னான். முத்து வல்லியையும், சின்னனையும் பார்த்து விட்டு ஐயாண்ணனின் முகத்தை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

“என்ன முத்து நிக்கிறாய்? நான் வெள்ளாளன், நான் தேத்தண்ணி கொண்டரச் சொன்னதும், நீ நயினார் கட டாடி வீட்டிலே தேத்தண்ணி குடிக்கப்போறார் என்ட புழு கத்திலே உடனை கொண்டந்திட்டாய் இப்ப பரியாரி வல் லிக்கும் சாம்பான் சின்னானுக்கும் எப்பிடிக் குடுக்கிறேண்டு தானே யோசிக்கிறாய்?” என்று கண்ணைச் சிமிட்டிக்கொண்டே ஐயாண்ணன் கேட்டார்.

“இல்லை ஐயாண்ணை, இல்லை!” என்று தடுமாறிச் சமாளித்துக் கொண்டே அடுக்களைக்குள் ஓடிய முத்து இரண்டு பித்தளைப்பேணிகளில் தேனீருடல் திரும்பினான்.

“உந்த நயினார்மார் ஒருத்தருக்கொருதன் சாதி பாக்க வைச்சுப் பிரிச்சு, தங்கடை காரியத்தைக் கொண்டு போகினம். அவை கட்டி வைச்ச கட்டுக்கை நிண்டு நாங்க தான் வில்லங்கப்படுகிறம்!”

ஐயாண்ணன் சினந்து கொண்டே எல்லோரையும் பார்த்துக் கூறினார்.

வல்லியும் சின்னனும் சங்கோஷத்துடன் தேநீரைக் குடித்தனர். பக்கத்தேயிருந்த பொட்டளி ஒன்றையும் இழுத்துக் கொண்டே செல்லப்பனும் உட்கார்ந்து சாய்ந்து கொண்டான்.

“சரி, இப்ப இந்தக் காணி விஷயத்துக்கு என்ன செய்வம்? நீங்கள் என்ன நினைக்கிறியள்?”

என்று ஐயாண்ணன் பூர்வாங்கமாகப் பேச முற்பட்டார்.

“எல்லாருமாக கையெழுத்துப் போட்டு உந்தக் கவுண்மேந்தேசண்டுவுக்கு ஒரு பெட்டிசம் போட்டா என்ன?” என்று வல்லி கூறினான்.

“போடிறத்திலை ஒண்டுமில்லை வல்லியர், போடலாம்! ஆனால் கவுண்மேந்து ஏஜண்டர் உடனே உங்களட்டை ஓடியந்து, சரி சரி, நீங்கள் காணியிக்கை நெடுக இருக்கலா மெண்டு சொல்லமாட்டார்” என்று ஐயாண்ணன் கூறவே, “காணி மந்திரிக்கு ஒரு மண்டாட்டக் கடதாசி எழுதினாச் சரிவருமெண்டு நான் நம்பிறன்” என்று சின்னன் அவதிப்பட்டுக்கொண்டே கூறினான்.

“இஞ்சை சின்னன், மந்திரி உம்மடை மாமன் மச்சானே அல்லாட்டி உம்மோடை சேர்ந்து கள்ளுச் சாராயம் குடிப்பவரோ? அவர் உடனே வந்து சின்னார் வாரும் எண்டு உம்மைக் கண்டு கதைக்கப் போறார், என்ன? உம்மடை மன்

டாட்டக் கடதாசியை அவர் பார்க்கார் காணும்: அவற்றை சிண்தான் பார்த்துப் போட்டு பக்கத்திலே இருக்கிற தன்ரை சிண்ணெட்டைக் குடுக்கும். பேந்தென்ன 'உம் மடை விஷயம் கவனிக்கப்படுகிறது' என்று அந்தச் சிண்ணின்ரை சிண் உமக்கொரு துண்டனுப்பும்! நீர் துண்டை வைச்சுக் கற்பூரம் கொளுத்தி, சாம்பிரூணியுங் காட்ட வேண்டியதான். இஞ்சை! சும்மா பேய்க் கதையைக் கதையாதையுங்கோ. பெட்டிசத்தையும் எழுதுவம், அதோடை நாங்க செய்ய வேண்டியதையும் செய்யோணும். பஞ்சப்பட்டதுகளின்ரை ஒற்றுமையைக் காட்டி வைக்கோணும், அதைப்பார்த்து அவங்க பயப்பட்டாத்தான் எங்கடை காரியங்கள் வெல்லும்'' என்று ஐயாண்ணன் பேசி முடித்தார்.

“அப்ப என்ன செய்யவேணும். சும்மா விட்டிட்டு இருக்கிறதோ?” என்ற கேள்வியை தட்டியோடு நின்ற முத்து கேட்டாள்.

“அவங்கள் வைக்கிற வழக்குகளை வைக்கட்டுக்கும், அனுப்புற கட்டளைகளை அனுப்பட்டும். கடைசியிலே ஒரு நாளைக்கு குடிகளை ஒழுப்பிறதுக்கு கோடும் கச்சேரியும் கமக்காரனும் வருவினம்தானே! இந்த ஊரிலே திரட்டிப் பிடிச்சா ஆயிரம் குடிவரை நயினார்மாற்றை காணிக்கையும் சிறுப்பர்மாற்றை காணிக்கையும் குடிஇருக்கிறவை இருக்கினம். இவ்வளவு பேரும் ஒருமிக்க நின்டா அவை காணியளுக்கை காலடி எடுத்து வைப்பினமோ?”

ஐயாண்ணன் கேள்விக் குறியில் நிறுத்திவிட்டு, முதலில் முத்துவின் முகத்தையும், பின்பு எல்லோர் முகங்களையும் ஊடுருவிப் பார்த்தார். இதற்குமேல் யாருமே பேச நினைக்கவில்லை. சந்தேகத்திற்கிடமான கேள்விகள் எதுவுமே எழவில்லை.

27

எல்லோரையும் இரவு கிட்டிணன் வீட்டு வேப்ப மரத் தடிக்கு வரச்சொல்லிவிட்டு, ஐயாண்ணன் வடலிகளுக் கூடாக அவ்வீட்டுக்கு வந்து சேர மணீ ஒன்பதுக்கு மேலாகிவிட்டது. மாணிக்கனும் சின்னாச்சியும் வாய் நிறைய வெற்றிலையைக் குதப்பிக் கொண்டும் பேசிக்கொண்டுமிருந்தனர்.

“இஞ்சை தா, சின்னாச்சியக்கா வெத்திலையை?” என்று கேட்டுக்கொண்டே ஐயாண்ணன் வந்து சேர்ந்தார்.

சின்னாச்சி, ஐயாண்ணனுக்கு வெற்றிலையைக் கொடுத்துக்கொண்டே, மாம்பழத்தியின் மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து ஆத்திரத்துடன் திரும்பிப்போன விபரத்தைக் கூறினாள்.

“இது தெரிஞ்ச விஷயங்கள்தானே, ஏதாலும் புதிசா இருந்தாச் சொல்லுறதுக்கு...” என்று ஐயாண்ணன் குறைப்பட்டார்.

“புதிசா என்ன கிடக்கு? சண்முகச் சட்டம்பியாருக்கு விடியக்காத்தாலை கமக்காறன் தந்தி அடிச்சிருக்கிறார். தந்தி போறதுக்கிடையிலே சண்முகச் சட்டம்பியார் மோனோடையும் ஆக்கனோடையும் வெளிக்கிட்டிட்டார். வந்தோண்ணை, இங்கத்தை முடிவை அறிஞ்சதும் அவை ஆத்திரப்பட்டுக்கொண்டு கலியாணத்தைக் குழப்பிப் போட்டுப் போகினம். சின்னக் கமக்காறிச்சி இடிவிழுந்து போயிருக்கிறா” என்று சின்னாச்சி சின்னக் கமக்காறிச்சிக் காகப் பச்சாத்தாப்பிட்டாள்.

“நீர் பெரிய கவலைப்படுகிறீர்? மாம்பழத்தியைச் சரிப் படுத்திக் காரியத்தை முடிச்சக் குடுத்து சின்னக் கமக்கா றிச்சியையும் பெரிய கமக்காறனையும் சந்தோஷப்படுத்தா

தேயுமேன்?" என்று ஐயாண்ணன் கிண்டலாகப் பேசிக் கண்சிமிட்டிவிட்டு "கேளன் மாணிக்கம், சின்னாச்சி அக் கைக்கு நயினார் வீட்டு விஷயத்திலே பெரிய அக்கறையா யிருக்குக் கண்டியோ!" என்று மாணிக்கனுக்கும் சொல்லி வைத்தார்.

"ஓமோப்! ஐயாண்ணை, தெரியாதை நயினார் வீட்டு நெளிவு சுழிவெல்லாம் நெடுகப் பாத்து மேச்சு வந்தவ வெவ்வை? அதுதான் மனம் கேக்குதில்லை!" என்று மாணிக்க னும் பச்சாத்தாபக் கிண்டலடித்தான். சின்னாச்சிக்குச் சிறிது கோபமாக இருந்தது. "சும்மா கண்டறியாத கதை கதைக்கிறியள்!" என்று அவள் எரிந்து விழுந்தாள்.

இந்தச் சம்பாஷணை முடிந்தபோது மாணிக்கனின் கொட்டில் பொடியன் சுப்புறு, இளைக்க களைக்க ஓடிவந் தான். யாரோ ஐந்து பத்துப்பேர் கள்ளுக்கொட்டிலுக் குள் வந்து கள்ளுக்கேட்டுவிட்டுக் கள்ளுப் பாளைகளை அடித்துடைத்துக் கலாட்டா செய்வதாகக் கூறினான். பக் கத்தில் இருந்த தடி ஒன்றைத் தூக்கிக்கொண்டே மாணிக் கன் கள்ளுக்கொட்டிலை நோக்கி ஓடினான். ஐயாண்ணன் வேம்படிப் பக்கமாகச் சென்று வடலியைத்தாண்டி ஓடி னார்.

கசவார வடலிப்பக்கமாக கிட்டிணனின் மருமகனும் வேறு சில இளைஞர்களும் தோட்டம் கொத்திக் கொண் டிருந்தனர். ஐயாண்ணன் அவசரமாக ஓடிவந்ததைப் பார்த்து அவர்கள் அவரை நோக்கி ஓடி வந்தனர்.

"என்ன ஐயாண்ணை என்று அங்கலாய்த்துக்கொண்டு அவர்கள் கேட்கவே ஐயாண்ணன் அவசரமாக விஷயத்தை விளங்க வைத்தார். சற்று வேளைக்குள் அத்தனை பேரும் மணவெட்டிப் பிடி களைக் கழற்றிக் கையில் பிடித்துக் கொண்டே மாணிக்கனின் கள்ளுக்கொட்டிலை நோக்கிப் பறந்து சென்றனர். அவர்களுடன் ஐயாண்ணனால் ஓடிச்

செல்ல முடியவில்லை. தோளில் சால்வை வேறு தடுக்கவே சால்வையை அரையில் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு அவர் ஓடினார். ஓடிச் சென்றவர்கள் கள்ளுக்கொட்டிலை அடைந்த போது கள்ளுக்கொட்டில் சுவாலையாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் முதலில் அந்த நெருப்பை அணைக்க முயன்றனர். ஆனாலும் அது எரிந்து தீர்ந்து கொண்டிருந்தது.

“மாணிக்கனைக் காணேல்லை எங்கே?” என்று ஐயாண்ணன் கேட்டபோதுதான் எல்லோருக்கும் நினைப்பு வந்தது. சுப்புறுவை அவர்கள் கேட்டபோது, மாணிக்கன் தனது வீட்டுப்பக்கம் ஓடியதாக அவன் சொன்னான். ஐயாண்ணன் அவன் வீட்டுப்பக்கம் போகக் காலடி வைத்த போது, தொலைவில் மாணிக்கன் ஓடாடி வருவது தெரிந்தது.

அவன் கையில் துப்பாக்கி இருந்தது. மாணிக்கனுக்கு துப்பாக்கிக்கான லைசன்சும் உண்டு என்பது ஐயாண்ணனுக்குத் தெரியும்.

ஆவேசம் பிடித்தவனைப்போல அவன் ஓடிவந்தான்.

“மாணிக்கம், அவசரப்படாதே. அவங்கள் போட்டாங்கள்” என்று ஐயாண்ணன் கையமர்த்தினார்.

“அவங்கள் போனால் போகட்டுக்கும், இண்டைக்கு வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காறனைச் சரிப்பண்ணிப் போட்டுத் தான் வேறே வேலை பாப்பன்!” என்று சபதமெடுத்துக் கொள்வதுபோல மாணிக்கன் பேசினான்.

“மாணிக்கம், அது நீ தனியச் செய்யிற காரியமில்லை; எல்லாருமாச் செந்து செய்யிற காரியம்! இப்பவல்ல; கமக்காறன், தன்ரை காணியெய்கிற இறுமாப்பிலை உதைச் செய்யிறான். எல்லாருக்கும் அவன் உதைச் செய்யமாட்டான். நளவன்றை கள்ளுக்கொட்டிலைக் கொளுத்தினால் கோவியரும் மற்றவையும் வரமாட்டாங்கள் எண்ட பழைய பிடியிலை செய்யிறான். உனக்காக நீ ஒண்டையும் செய்யப்

படாது! உனக்காக மற்றவை உதைச் செய்யவேணும்!" என்று ஐயாண்ணன் கூறவே, கிட்டிணனின் மருமகன் கணேசன் ஓடிச்சென்று மாணிக்கனிடம் துப்பாக்கியை வாங்க முயன்றான். மாணிக்கனுக்கு எது செய்வதென்று தெரியவில்லை. அவன் அப்படியே கல்லாகச் சமைந்து நிற்க கணேசன் துவக்கை வாங்கி காட்டிறைஜச் சரிபார்த்துக் கொண்டான்.

கணேசன் இளைஞனாக இருந்தாலும் துவக்கு வெடியில் நல்ல நிதானமுள்ளவன். பலர் அவனை வெடிகாறென்று வேட்டைக்குக் கூட்டிச் செல்வர். கமக்காரனின் துவக்கில்தான் அவன் வெடி பழகினான். கமக்காறனும் அவனை வெடிகாறனாக வைத்துக்கொண்ட காலமும் இருந்தது.

ஐயாண்ணனுக்கு உடம்பெல்லாம் புல்லரித்துக்கொண்டது. அவர் கண்களில் கண்ணீர் முட்டிப்போயிற்று. குறைந்த சாதி என்று கருதப்படும் மாணிக்கனுக்காக மற்றச் சாதி போர் செய்யும் ஓர் உயர்ந்த நிலையை எதிர்பார்த்துத்தான் அவர் இப்படியெல்லாம் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டு வாழ்கிறார். தனது வாழ்வுக்கிடையில் இப்படி ஒரு நிலை வருமென்று அவர் நினைத்திருக்கவில்லை. ஆவேசம் வந்தவரைப்போல அவர் "எல்லாருமாக எரிஞ்சு கொட்டிலை உடனே கட்டவேணும். நயினார் நினைச்சபடி நடக்காமல் மாணிக்கன் கொட்டில் இருந்த இடத்திலே தான் இருக்கவேணும்." என்று உரக்கப் பேசினார்.

அவர் பேசி முடிந்ததுதான் தாமதம்; சில நிமிட வேளைக்குள் எரிந்து அரையும் குறையுமாக இருந்த கப்புகள் நிறுத்தப்பட்டன. தடிகள் ஏற்றப்பட்டன. புத்தம் புதிய கிடுகுகளால் கொட்டில் வேயப்பட்டது. இந்தக் கோலாகலக் காட்சியை மாணிக்கனும் மனைவியும் கண்குளிரப்பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். ஆனால் ஐயாண்ணனோ உயர்த்திப் பிடித்த துப்பாக்கியுடன் புதிய தலைமுறையின் போர் வீரனாக நாலா பக்கமும் பார்வையை வீசியபடி

நின்ற கணேசனையே கண்குளிரப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

சின்னெச்சி ஒரு பெரிய கள்ளுமுட்டியில் தண்ணீர் எடுத்து வந்து களைத்தவர்களுக்கெல்லாம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

## 28

பகலெல்லாம் ஊரில் எந்தவிதமான அசம்பாவிதமும் நடக்கவில்லை. இலைகள் கருகிப்போன நாவல் மரத்தின் கீழ் மாணிக்கனின் புதிய கள்ளுக்கொட்டிலில் வியாபாரம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

வியாபாரம் மந்தமாகவே இருந்தது.

கமக்காரனின் ஏவல் பிசாசுகள் ஒன்றும் கள்ளுக் கொட்டில் பக்கம் வரவேயில்லை!

இரவு ஒன்பது மணிக்குமேல் முன்பு போடப்பட்டிருந்த திட்டத்தின்படி கிட்டிணன் வீட்டுப் பின்புற வேப்ப மரத்தின் கீழ் பலர் கூடினர். ஒவ்வொருத்தரும் தங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயத்தைப் பரிமாறினர்.

“நாங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டியதில்லை. மாணிக்கன்ரை கள்ளுக்கொட்டிலைக் கொளுத்திப்போட்டு ஓடினவங்கள், பேந்தென்ன செய்தாங்கள்? அவை கமக்காரனின் கூலிப்பட்டாளங்கள். உரோசத்தோடை நிக்கமாட்டாளங்கள். இப்ப நாங்க செய்யவேண்டியிருக்கிறது என்னண்டா, இருக்க நிலமில்லாதவையையும் இரவலுக்கை கமஞ் செய்யிறவையையும், சுடலேக்குள்ளே தேத்தண்ணிக்கடையளுக்குள்ளே போகேலாமல் சீவிக்கிறவையையும் ஒருதரும் விடாமை ஒண்டாச் சேர்க்கவேணும். அப்பிடி எல்லாரையும் ஒண்டாச் சேர்த்துப்போட்டமெண்டால் நயினரும் நயினற்றை வாலுகளும் ஒண்டும் புடுங்காயினம். ஆளுக்கொரு தடி எடுத்தா அவையைத் துலைச்சுப் போட.

லாம். எல்லாரும் என்ன சொல்லிறியள்?" என்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான் கணேசன்.

"எல்லாம் சொல்லிப்போட்டுச் செய்யிற காரியமில்லைத் தம்பி! அவையவை தங்களுக்குப் பாதுகாப்புக் தேடிக் கொள்ளவேணும். கமக்காறனும் சும்மர் விடார். வாலு களை அனுப்பி எல்லாடமும் பாப்பிப்பார். அதுக்கேற்ற மாதிரி அவரவர் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும்" என்று ஐயாண்ணன் கூறினார்.

"தம்பி கணேசு, உதுசளை மட்டுமில்லை, உலகத்தின்ரை கொடுமைகளையெல்லாம் தீர்க்கிற வழியனைப் பற்றியெல்லாம் புத்தகம் ஒன்றிருக்கு. நான் உனக்குக் கொண்டந்து தாறன் படிச்சுப் பார்!" என்று ஐயாண்ணன் மறுபடியும் சொன்னார்.

என்ன ஐயாண்ணன், கணேசன் மட்டும் படிச்சாப் போதுமோ? மற்றவை அதைப் படிக்கப்படாதோ?" என்று கூட்டத்தில் வேறொருவன் கேட்டான்.

இந்தக் கேள்விக்கு ஐயாண்ணன் பதில் சொல்வதற்கிடையில் இன்னொருவன் பதில் சொன்னான்.

"எங்களுக்கை எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவைதான் கனக்க இருக்கினம். அவை எல்லாம் எப்பிடிப்படிக்கிறது?"

இப்போது ஐயாண்ணனுக்கு மிகவும் இலகுவாகிவிட்டது. "அந்தப் பொடியன் சொல்லுறதுஞ் சரிதான். எழுதப் படிச்சத் தெரியாதவையெல்லாம் இப்ப அதைப் படிக்கேலாது. நான் ஒரு சரியான வழி சொல்லுறன். கிழமையிலே எல்லாரும் ஒருக்கா ஒரு இடத்திலே கூடுங்கோ. இந்தப் புத்தகத்தை நல்லாய் கரைச்சுக் குடிச்ச ஒரு ஆள் இருக்கிறார். அவர் கிழமைக் கொருக்கா வந்து அந்தப் புத்தகத்திலே இருக்கிற விஷயங்களைப் படிச்சு விளங்கப் படுத்துவார். ஒரு பத்து நாளைக்கு விளங்கப்படுத்தினைப் போதும். அதுக்குப் பிறகு படிக்கக்கூடியவை அதைப் படிச்ச வேறே ஆக்களுக்குஞ் சொல்லிக் குடுக்கட்டன்"

என்று ஐயாண்ணன் கூறியபோது எல்லோரும் அதை ஒப்புக் கொண்டனர்.

இதன் பின்னர் சின்னாச்சி எல்லோருக்கும் தேவீர் கொடுத்தாள். தேவீர் கொடுத்தபோது, “ஏன் ஐயாண்ணை, அண்டைக்கு வந்த குமரவேலன் பொடியன் சொல்லிக்குடானே? என்று தன் ஆசையை வெளியிட்டாள்.

“அந்தப் பொடியனும் சொல்லிக் குடுப்பான்தான், ஆனால் அவனுக்கு நேரம் வராது. எத்தனை இடங்களுக்கு அந்தப் பொடியன் ஓடித் திரியுது. பாப்பம்; கேட்டுப் பாப்பம்!” என்று ஐயாண்ணன் அவனை ஆறுதல்படுத்தும் பாவனையில் கூறலாம்.

எல்லாரும் கலைந்து செல்ல முற்பட்டபோது மணி பன்னிரண்டுக்கு மேலாகிவிட்டது. ஐயாண்ணன் மாணிக்கனுடன் கணைசனையும் நான்கைந்து பேரையும் சேர்த்து, மாணிக்கனின் கொட்டிலில் காவல் காத்தவர்களை வீட்டுக்கனுப்பிவிட்டு, காவல் பொறுப்பை புதியவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி பணிக்கவே அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

ஐயாண்ணன் கிட்டிணன் வீட்டுத் திண்ணையில் படுத்துக் கொண்டார். படுக்கும்போது “உந்தாள் இன்னும் வரேல்லை, எப்ப வரும்” என்று சின்னாச்சி கேட்டாள்.

“மனிசனிலை சின்னாச்சிக்கு இந்த வயது செண்டும் அக்கறைதான்!” என்று கிண்டலாகக் கூறிவிட்டு ஐயாண்ணன் அயர்ந்தார்.

## 29

பொழுது விடிந்து வந்தபோது ஐயாண்ணை மாணிக்கன் தட்டி எழுப்பினான். அவசரப்பட்டுக்கொண்டே எழுந்த ஐயாண்ணனுக்கு மாணிக்கன் திடுக்கிடும் தகவல் ஒன்றைக் கூறினான்.

பக்கத்து ஊரில் சாதி வெறியர்கள் நான்கு வீடுகளைத் தீயிட்டதாகவும், எதிர் த்து நின்ற கார்த்திகேசனைச் சுட்டுவிட்டதாகவும் கிடைத்த தகவலைக் கேட்டதும் ஐயாண்ணன் மாணிக்கனுடம் அவனுடைய வீட்டுக்குச் சென்றான். அங்கே இழவு சொல்லி வந்தவர்கள் துக்கம் தோய்ந்த முகங்களுடன் குந்தி இருந்தனர்.

ஐயாண்ணன் கவலையுடன் நிதானமாக நடந்தவற்றை விசாரித்தார்.

நேற்றைய தேனீர்க் கடைச் சம்பவத்தை ஒட்டி, சாதி வெறியர்கள் கிராமத்துள் புகுந்து குடிசைகளை நெருப்பிட்டதாகவும், கையில் அகப்பட்ட தடியுடன் பாய்ந்தோடி எதிர்த்தாக்குத் தாக்கியவர்கள் மீது வெடிகள் வைக்கப்பட்டதாகவும், அந்த வெடியில் கார்த்திகேசன் இறந்துவிட்டதாகவும் வந்தவர்கள் பதட்டத்துடன் தொடர்புகள் இன்றிச் சொல்லி முடித்தனர்.

“சரி சரி! மாணிக்கம் வெளிக்கிடு போவம்!” என்று அவசரப்படுத்தவே மாணிக்கன் வேட்டியை உடுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது கணேசன் கேட்டான்: “ஐயாண்ணே, நான்களும் ஒரு கார் பிடிச்சுக் கொண்டு கொஞ்சம் செல்ல வாறம்; இடத்தைச் சரியாச் சொல்லுங்கோ”.

“உங்கை, மாணிக்கத்தின்ரை ஆக்கள் வருவினம் தானே! அவையளோடை வாருங்கோவன், சிலவேளை நீங்கள் முந்தி வாறதெண்டா சந்தைக்கு நேரை வடக்காலை போற கல்லு ரோட்டாலை வர, ஒரு வயல்வெளி வருகுது. வயல் வெளிக்கு அங்காலை வாற பனக்கூடலுக்குப் பக்கத்தாலை வந்தா, அதிலே ஒரு ஆலமரமும் கோயிலுமிருக்கு, அந்தக் கோயிலுக்கு வடக்காலை வாற ஒழுங்கையாலை திரும்பினா, ஒரு பெரிய புளிய மரத்தடியும் வாசிகசாலையுங்கிடக்கு, அதிலே வந்தாச் சரி!” என்று ஐயாண்ணன் சொல்லி முடிக்கவும் கார் கிளம்பவும் சரியாக இருந்தது. இழவு சொல்ல வந்த காரிலேயே ஐயாண்ணனும் மாணிக்கனும் புறப்பட்டனர்.

ஐயாண்ணனும் மாணிக்கனும் போய்ச் சேர்ந்தபோது பெண்கள் ஆண்கள் எல்லோருமே பெருங்குரல் வைத்து ஐயாண்ணன்மேல் தங்கள் மனச்சுமையை இறக்கினர்.

இறந்து கிடக்கும் கார்த்திகேசுவைச் சூழப் பொலிசார் காவல் நின்றனர். அவர்களை விலத்திக்கொண்டே ஐயாண்ணன் கார்த்திகேசுவின் முகத்தைப் பார்க்கக் குனிந்தார். தங்களுக்குமுன்னால் இதுவரையும் கார்த்திகேசுவுக்குக்கிட்ட எவரும் வரத் துணியவில்லை. இப்போது துணிவுடன் வந்த இந்த மனிதனைப் பொலிசார் முறைத்துப் பார்த்தனர்.

“தொடர்ப்படாது; கிட்டப் போகப்படாது!” என்று பொலிஸ் ஒருவன் சிங்களத்தில் கூறினான்.

“போனா என்ன? தொட்டால் என்ன?” என்று ஐயாண்ணனும் சிங்களத்திலேயே பதில் கேள்வி கேட்டார். பொலிஸ் தன் வாயை அத்துடன் அடக்கிக்கொண்டது.

பிணமாகக் கிடக்கும் கார்த்திகேசுவின் நெஞ்சிலிருந்து இன்னும் இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. அலை அலையான அவனின் தலைமயிரை வருடி அழகுபடுத்திக்கொண்டே “கார்த்திகேசு, நீ சும்மா சாகேல்லை! வீரனாய்ச் செத்திட்டாய், உன்ரை நெஞ்சிலிருந்து வழியிற இரத்தம் வீணப் போகாது!” என்று கூறிக்கொண்டே எழுந்து நின்று, வயதேறிச் சுருங்கிய தனது முஷ்டியை உயர்த்தி ஐயாண்ணன் வீரவணக்கம் செலுத்தினார்.

சுற்றி நின்ற இளைஞர்கள் விம்பி வெடித்தனர்.

வணக்கத்தை முடித்துக்கொண்டு ஐயாண்ணன் வெளிபே வந்தபோது சண்முகமும், குமரேசனும் ஐயாண்ணனைக் கட்டிக் கொண்டு கதறினர்.

ஐயாண்ணன் அப்படியே நிலைகுத்தி நின்றார். அவரது இரு கரங்களும் சண்முகத்தையும் குமரேசனையும் ஆசுவாசப்படுத்தின.

“ஐயாண்ணை, ஆறிலுஞ்சாவு நூறிலுஞ்சாவு. என் உயிரைக் கொடுத்தாலும், சாதி வெறியர்களைப் பழி வாங்குவேன்” என்று குமரேசன் ஒங்கிய குரலில் முழக்க மிட்டான்.

“தம்பி அவசரப்படாதை” என்று அவனைப் பரிவுடன் அணைத்துத் தோளில் கிடந்த சால்வையால் அவனுடைய முகத்தை ஐயாண்ணன் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார். உணர்ச்சி வழிந்த அக்காட்சியை வளவு நிறைந்து நின்ற எல்லோரும் பார்த்து விம்மிப் பொருமினர்.

### 30

நான்கைந்து நாட்கள் ஐயாண்ணனால் அவ்விடத்தை விட்டு நகர முடியவில்லை. குமாரவேலனோடு சேர்ந்து கொண்டு உடனுக்குடன் நடக்க வேண்டிய காரியங்களையும் கவனித்து அதேவேளை, வெளியே உள்ள விஷயங்கள் பற்றியும் கண்காணித்துக் கொண்டார்.

பொலிசார் ஊருக்குள் வந்து ரோந்து சுற்றினர். ஒழுங்கையில், வீட்டு வாயிலில், சந்தியில், வாசிகசாலைபில் கூட்டமாக யாரும் நிற்க முடியாது. சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி, அவர்கள் தங்கள் கரங்களை அகல விரிப்பதுபோல கிராமத்துக்கு மேல் விரித்துக்கொண்டு வந்தனர்.

இதன்பின் நான்கு நாட்கள் கழித்து, வீதியால் வந்து கொண்டிருந்த ஐயாண்ணை யாரோ தூக்கிச் சென்று வயல்வெளியில் வைத்து நொறுக்கி விட்டார்கள்.

“உன்னுடைய தாய் வேசை! அவள் உன்னை எளிய சாதிக்குப் பெற்றாள்!” என்று ஐயாண்ணனின் முகத்தில் காறி உமிழ்ந்தான் ஒருவன்.

“நீ எளிய சாதிப்பக்கம் நிக்கிராய்; உனக்கு அங்கே எத்தனை பொம்பிளை இருக்கு?” என்று நையாண்டி செய்தான் வேறொருவன்.

“கிழட்டுப் பயலே உனக்கு பெண்ணை சை விட்டுப் போகல்லையோ? உனக்கு ஒரு நொண்டிச்சி கிடைக்கல்லையோ?” என்று கேட்டு உதைத்தான் மற்றொருவன்.

ஐயாண்ணனுக்கு மயக்கமாக வந்தது.

வியட்னாமில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை அவர் சித்திர விளக்கங்களோடு படித்திருக்கிறார். அவைகளைவிட இது என்ன அதிசயம்? என்ற கேள்விதான் அவர் மயக்கத்தினூடேயும் வந்தது. இறுதியாக ஒருவன் குண்டாந்தடியினால் அவரின் குதிக்கால்களில் மாறி மாறி அடித்தபோது முற்றாகவே அவர் அறிவு மயங்கிப் போய்விட்டது. இதன் பின் நடந்தவைகள் அவர் நினைவிலில்லை! ஒரு ஒழுங்கை முகப்பில் புழுதிமீது வீசப்படுகிறார். அப்புறம் ..... அப்புறம் .. .... ?

நாகலிங்கத்தின் வீட்டு விரூந்தையில் ஐயாண்ணனைச் சுற்றி எல்லோரும் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஐயாண்ணனின் முகம், நான்கு நாட்களுக்கு முன் செத்துப்போன ஒருவனின் முகம்போல ஊதிப் பொருமியிருந்தது.

மூக்குத் துவாரத்தில் இரத்தக் கசிவு தெரிந்தது. விரல்களின் நகக் கண்கள் சிவத்துக் கண்டிப்போயிருந்தன.

அவர் உடம்பிலே சிறுநீர் நாற்றமடித்தது. யாருக்கும் எதுவுமே தெரியவில்லை.

பொழுது கருகிக்கொண்டிருந்தபோது வெளியே போய் விட்டு வருவதாகச் சென்றவரை, மறுபடியும் இரவு பத்து மணிக்கு மேல் வயிரவர் கோவில் ஆலமரத்தின் பக்கத்தே கிடக்கக் கண்டுதான் எடுத்து வந்தனர். என்ன நடந்தது? ஏது நடந்தது? என்பது பற்றி யாருக்கும் எதுவுமே தெரியாது. குமரவேலனும் இல்லை. அவன் இன்று அடுத்த கிராமத்தில் நிற்கிறான். வாலிபர்கள் துடித்தனர். கும

ரேசனும் கணபதியுமாக அங்குமிங்குமாக நடந்தனர். சண்முகத்துக்கு மட்டும் நடந்தவைகளை ஓரளவுக்கு ஊகிக்க முடிந்தது, அவர் கண்டெடுக்கப்படுவதற்குச் சிறிது முன்பு, கார் ஒன்று இரைந்துபோன உணர்வு வரவே, அவன் அந்த ஊகத்துக்கு வந்து விட்டான். கூர்மையான உணர்வு உடையவன் அவன். எதையும் பலகோணத்திலிருந்தும் ஊகித்துப் பார்க்கும் பழக்கமுடையவன். எதிராளி பற்றியும் - பலத்தைப் பற்றியும் சரியானபடி எடை போடுபவன். இதனால் அவனைப் பலர் தவறுதலாக “பயந்தாங்கொள்ளி” என்று கிண்டல் செய்வதும் உண்டு.

கட்டு வைத்தியன் பொன்னு உடனே அழைத்து வரப் பட்டான். அவன் ஐயாண்ணனைப் பார்த்துவிட்டு, உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போவதுதான் நல்லதென்று அபிப்பிராயம் சொன்னான். உடனே ஐயாண்ணனைக் கைத்தாங்களில் தூக்கிக்கொண்டே பக்கத்து ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றனர்.

## 31

கிராமத்திற்கென சமீபத்தில் தான் இந்த ஆஸ்பத்திரி கட்டப்பட்டிருந்தது. ஒரு அப்போதிக்கரியும் இரண்டு பணிப்பெண்களும் தான் அந்த விடுதியில் பணியாற்றினர். அப்போதிக்கரி வயதில் சிறியவராயினும் நிறைந்த புத்தியும், கிராம மக்கள் மேல் மிகவும் பரிவும் உடையவர். இரண்டு நாட்களுக்கு முந்தான் அந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தார். ஊரில் உயர்சாதியினர் அவர் வரவை எதிர்த்து நடவடிக்கைகள் எடுத்தனர். இப்படித் தங்களுக்கெதிராக நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும் போதெல்லாம் தங்களாகவே ஒதுங்கிக் கொண்டு வேறிடங்களுக்குப் போய் விடுவதுதான் வழக்கம். ஆனால் இந்த இளைஞரோ மிகவும் மனத்திடத்துடன் இங்கேயே நிலைத்து விடுவதற்கான முயற்சிகளை எடுத்து வந்து சேர்ந்துவிட்டார்.

ஐயாண்ணனை அவர் மிகவும் பக்குவமாக பார்வையிட்டு ஆவன செய்தார்: ஐயாண்ணனால் பேச முடிந்த போது நடந்த காரியங்களைத் தனக்குச் சொல்லும்படியும் தன்னால் முடிந்த நடவடிக்கை எடுத்து ஆவன செய்வதாகவும் அவர் சொன்னார். ஆனால் ஐயாண்ணனுக்கு அவர் சொன்ன உறுதிப்பாட்டைக் கேட்டபோது சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“தம்பி, உம்மைப் பார்த்தா நல்ல பிள்ளை - வஞ்சக மில்லாத பிறவிபோலை கிடக்கு. நீர் உந்தப் படிப்பை மட்டும்தான் படிச்சிருக்கிறீர். உதையும் மேலுக்குப் படிக்க முடியாமல் இம்மிசைப்பட்டுத்தான் உத்தியோகத்திலே இறங்கியிருக்கிறீர். தம்பி, நான் இந்தப் பஞ்சப்பட்ட சனங்களுக்காகப் பேசுறதுக்காக பெரிய மனுசற்றை சார் பிலை எனக்கு நல்ல பழக்கம் பழக்க என்னைப் பிடிச்சுக் கொண்டு போய் அடிச்சுப் போட்டு தெருவிலே எறிஞ்சு போட்டாங்கள். அவங்கள் எனக்கு அடிச்சதுக்கு நான் வழக்குக்குப் போனா, சாட்சி இருக்கோ என்று கேட்பாங்கள். ஆக்களை எனக்கே தெரியேல்லை. எனக்கு சாட்சிக்கு ஆரும் வருவாங்களை? எனக்குச் சரியான சிரியசான அடிகாயமெண்டு றிப்போட் நீர் தாறீர் என்று வையும்; கோட்டிலே உம்மையும் பிச்சுப் புடுங்குவாங்கள். இப்படி சிரியஸ் எண்டால் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு ஏன் உடனே அனுப் பேல்லை என்று உம்மையும் திருப்பிப் பிடிப்பாங்கள்! தம்பி, உம்மடை நல்ல மனசு எனக்குத் தெரியுது: ஆனா என்ன செய்யிறது? அவங்கடை ஆதிக்கம். அவங்கடை டாக்குத் தன்; அவங்கடை அப்புக்காத்துப் பிரக்கிராசி”

களைப்புடன் ஐயாண்ணை பேசி முடித்தபோது, பதில் எதுவும் பேச முடியாமல் அப்போதிக்கரி கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். அப்போதிக்கரியின் கண்கள் அகல விரிந்து ஆயிரம் கேள்விகளை நெஞ்சுக்குள்ளே கேட்க வைத்தன: “இந்த எளிய ரூஸ்கலுகளின் அட்டகாசத்தை இப்படியே விட்டுவிடுவதா?” என்று உணர்ச்சியுடன் கேட்டார்.

“தம்பி, அதுக்கெல்லாம் காலம் வரும்! உவையை நடுச்சந்தியிலே விட்டுத் தோலுரிக்கிற காலம் வரும். சனங்கள், ஊருக்குள்ளே கோடுகள் வைச்ச உவையை அழிச்சொழிக்கிற காலம் வரும். உவையின்ரை கழுத்திலே மட்டை கட்டி, அதிலே உவையைப் பற்றி எழுதி ஊர்வலமாய்ச் கொண்டுவாற காலம் வரும்” இதை ஐயாண்ணன் பேசி முடிக்குமுன்,

“இப்ப கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி சீன தேசத்திலேயும் இப்படித்தான் நடந்ததெண்டு பேப்பருகளிலே வந்தது!”

தன்னையறியாமலே அப்போதிக்கரி இடைமறித்துக் கூறினார்.

“ஓம் தம்பி, சரியாய்ச் சொன்னீர்! அந்த நாட்டிலே கஷ்டப்பட்ட மக்கள் தலையெடுத்து உதைத்தான் செய்கினம் சனங்களுக்குக் கொடுமைக்கு மேலே கொடுமை செய்தவையை இப்பிடித்தான் படிப்பிச்சினம்! பழைய முறையனைக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டு சனங்களைக் காலுச்சை போட்டு மிரிச்சுச் சித்திரவதை செய்தவையை காணி பூமி எல்லாததையும் வைச்சுக்கொண்டு மனிசரைப் பிடிச்சு ஏரிலே கட்டி உழுதவையை, சனத்துக்கு மேலே சனடித்தனம் விட்டு சுகவாழ்வு வாழ்ந்தவையையெல்லாம் சீனாவிலே பக்குவமாய்ப் படிப்பிச்சினம். கஷ்டப்பட்ட மக்களை சையிலே அதிகாரம் வந்ததாலே அங்கை அது நடந்தது. இது இந்தத் தேசத்திலேயும் ஒரு நாளைக்கு நடக்கத்தான் போகுது. நான் சாகிறத்துக்கு முந்தி அதைப் பாக்கத்தான் போறன். எண்டாலும், மனிசன்ரை சாவு சொல்லிக்கொண்டே? உவங்கள் அடிச்ச அடியிலே செத்துப் போயிருந்தா என்னத்தைப் பாக்கிறது? நீர் இளம்பிள்ளை. உம்மடை வயசுக்குள்ளே இது நடக்காட்டிப் பாரும்!”

இந்தப் பேச்சுக்குப்பின் அந்த வேளை அமைதிதான் நிலவியது. மீண்டும் ஐயாண்ணன் பேசினார்:

“தம்பி, உம்மடை பேர் எனக்குத் தெரியேல்லை. ஆளு உம்மடை சொந்தக்காரர் எல்லாரையும் எனக்குத் தெரியும். அவை மீன் பிடிக்கிறவை எண்டதுக்காக இஞ்சை இருக்கிற சாதிமார்கள் உம்மை இஞ்சை வரவிடாமெ எத்தினை வில்லங்கம் குடுத்தினம்! ஏனிப் பிடிச் செய்தினம்? யோசிச்சுப் பாரும்? பரம்பரை பரம்பரையாய் மற்றவைக்குப் பின்செல்லாமச் சீவிச்சவை இப்ப உமக்கு முன்னால வந்து மருந்துக்கு நிக்கிறதோ எண்ட செருக்கெல்லை! இந்தச் செருக்கை என்னெண்டு இல்லாமச் செய்யிறது? சொல்லித் திருத்தலாமெண்டு நினைக்கிறீரோ? உங்கடையேசநாதர் வந்து எத்தினை வருஷம்? இரண்டாயிரமாகப் போகுது. அவர் சொன்ன புத்திமதியை இந்த இரண்டாயிரம் வருஷமாய் ஊரிலே பத்துப்பேரெண்டாலும் கேட்டு நடக்கினமோ? வள்ளுவர் சொன்னார், காந்தி சொன்னார் எண்டு எல்லாரும் சொல்லுவாங்கள், செய்யமாட்டாங்கள்! படம் வைச்சுக் கற்பூரம் கொளுத்துவினம்; சாம்பிராணி காட்டுவினம்; மெழுகுதிரி கொளுத்துவினம். ஆனால் அவை சொன்னபடி செய்யமாட்டினம். அவையும் ஏதோ கணக்கச் சொல்வேல்லை. ஏதோ உள்ளதுக்கு வள்ளிசாய்சொன்னவை எண்டாலும் அதிலே, எதையும் ஒருதனும் செய்யேல்லை! இனியும் செய்யமாட்டாங்கள்!”

ஐயாண்ணன் பேசிமுடித்தபோது பணியாள் ஒருவன் விளக்கை ஏற்றிவிட்டுச் சென்றான். அந்த விளக்கின் புதிய ஒளியில் அந்த அப்போதிக்கரியின் முகம் மாறுபாடடைந்துள்ளதை ஐயாண்ணனால் அவதானிக்க முடிந்தது.

ஐயாண்ணன் தண்ணீர் தரும்படி கேட்டார்.

மிகவும் பரிவோடும் அடக்கத்தோடும் அவர் ஐயாண்ணனுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்துவிட்டுத் தன்னுடைய பெயரை “யேக்கப்” என்றும், தான் பிறந்த குடும்பத்தின் துன்பமான கதையையும் மிகவும் சுருக்கமாக சொல்லி முடித்தார்.

## 32

இரண்டு நாட்களாக விடுதிக்கு ஐயாண்ணைப்பார்க்க வந்தவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்துபோயிற்று. கமக்காரன் கிராமத்திலிருந்து கிட்டிணன், மாணிக்கன், கணேசன் செல்லப்பன் வல்லி ஆகியோர் இரண்டுதடவை வந்து போயினர். அவர்களுடன் ஒருதடவை சின்னாச்சியும் வந்து போனார்.

சின்னாச்சியிடம் ஐயாண்ணன் மாம்பழத்தியின் கலியாணப்புதினங்களை மிகவும் அக்கறையோடு விசாரித்தார். இதை விசாரித்தபோது குமாரவேலனும் நின்றான். கமக்காரனுடைய வீட்டுக்காரியங்கள் சகலதும் தோற்றுக் கொண்டுவரும் சங்கதியை அவள் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு சொல்லிவைத்தாள். இறுதியில் “உவை சந்ததி சந்ததியாய் ஊருக்குச் செய்த அநியாயத்தை இப்ப அனுபவிக் கினம்” என்ற வார்த்தை, அபளது வைராக்கிய உணர்ச்சியின் உச்சவரம்பாக இருந்தது.

புதினங்களை மாணிக்கனிடம் ஐயாண்ணன் விசாரித்தார். மாணிக்கனின் பாட்டிமுறையான ஒரு கிழவி அடுத்த ஊரில் மரணப் படுக்கையில் கிடப்பதாகவும், அவளின் பிரேதத்தை எல்லோருக்கும் பொதுவான கொத்தி ஆவடிச் சுடலையில் பெரியபுட்டியில்வைத்துத் தகனம்செய்ய இருப்பதாகவும் மாணிக்கன் சொன்னான். இப்போது நிலமில்லாதவர்களுக்கும், வீடில்லாதவர்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள ஒற்றுமையை மேலும் கொள்கையடிப்படையில் வலுப்படுத்த இந்தத் தகனம் அவசியம் என்பதை ஐயாண்ணன் வற்புறுத்தியதுடன், கிட்டிணனையும், கணேசனையும் பார்த்து கோவியர், பள்ளர், நளவர், வண்ணார், அம்பட்டர், பறையர் எல்லோரும் — பஞ்சப்பட்ட சகலரும் சேர்ந்து இப்படியான காரியங்களை ஒற்றுமையாகச் செய்துமுடிக்கவேண்டிய அவசியத்தையும், பல வழிகளில் விளங்கப்படுத்தினார்.

சின்னனும் செல்லப்பனும் உள்ளே வந்தனர். அவர்களுக்குப் பின்னால் சந்தியாவும் கணபதியும் வந்தனர். “இப்பான் சின்னற்றை கதை கதைச்சனங்கள்” என்று கூறிக்கொண்டே ஐயாண்ணன் வரவேற்றார்.

பின்பும் பலவிதங்களில் ஊர்ப்புதினங்கள் கழன்றன. அதன்பின் எல்லோரும் புறப்பட்டனர். சின்னச்சி போகும் போது குமாரவேலனைப் பார்த்து, “தம்பி, கட்டாயம் சனிக்கிழமை வரவேணும்” என்று வற்புறுத்திவிட்டுப் போனான்.

பொழுதானபின் ஆஸ்பத்திரிப்பணியாள் விளக்கேற்றி விட்டுப் போனான்.

குமாரவேலனும், குமரேசனும், சண்முகமும் இருந்தனர். மாணிக்கன், அடுத்த ஊரில் நடத்தப்போகும் பிரேத தகனம் பற்றிய தகவலை ஐயாண்ணன் கூறினார். அந்தக் கிராமத்தில் இதுதான் முதலாவது தகனம் என்றும், அதற்கேற்ப அதை வழிநடத்த வேண்டியதன் அவசியத்தையும் ஐயாண்ணனும் மற்றவர்களும் கலந்து பேசினர். அப்போது ஐயாண்ணன் இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னர் நடந்த வில்லூன்றித் துப்பாக்கிப் பிரயோக சம்பவத்தை நினைவுபடுத்தினார். இளம் வாலிபனாக, அந்தச் சம்பவத்தில் தானும் கலந்திருந்ததையும் சேர்த்து மிகவும் விபரமாகக் கூறினார்.

அப்போது ஐயாண்ணனுக்கு வயது நாற்பதுக்கு முன்பின்கூடு இருக்கும், குடும்பம், கட்டுப்பாடு போன்ற அவஸ்தைகள் என்றவிதத்தில் எதுவுமே இல்லை.

சின்னவயதில் மிகவும் அட்டாதுட்டிக்காரனாயிருந்து, வாலிபப் பருவத்தில் மிகவும் துல்லியமான உணர்வுகளுக்கு தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு முப்பதாவது வயது வரை வாழ்ந்துவிட்ட ஐயாண்ணன், உலகானுபவங்களில் பெரும் பாலானவற்றைப் பெற்றுவிட்டதினமேல் “சாதியாவது,

சமயமாவது" என்ற கேள்விக்குள் தன்னைப் புனைந்துக் கொண்டு வாழ்ந்த காஸத்தில் நடந்தவைகளையெல்லாம் நினைவுபடுத்திக் கூறியபோது அவருடைய அனுபவங்களைக் கேட்பதற்காக, அப்போதிக்கரி ஜேக்கப்புவும் சேர்ந்து கொண்டார்.

"சாதி கெட்ட பயல். எளிய சாதி வீடு தூங்கி" என்று ஐயாண்ணனின் உறவினர்கள் யாருமே அவருக்குப் பெண் கொடுக்க முன்வரவில்லை. முன்வராதது மாத்திரமல்ல, அவரைச் சாதிப்பிரஷ்டமே செய்து விட்டனர். இதன்பின் ஐயாண்ணன் காந்தி என்ற ஒருவருடன் தன்னை முழுதாகவே இணைத்துக்கொண்டார். காந்தி என்ற அந்த மனிதன் மிகவும் குள்ளமான ஆனால் சற்று நெஞ்சமுத்தமுள்ள தாடிக்காரப் பேர்வழி. சாதி ஒடுக்குமுறைகளுக்கெல்லாம் மாறாக என்னவோ எல்லாம் செய்துகொண்டிருந்தார். அந்தவேளை தான், யாழ் நகரில் வில்லூன்றி மயானத்தில் ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு மூதாட்டியின் பிணத்தைச் சுடுவதற்காக எடுத்துச் சென்றனர். அப்போது காந்தியோடு சேர்ந்து ஐயாண்ணனும் சென்றிருந்தார். அந்தஇரவு, சுட்டபிணத்தின் சாம்பலை எடுப்பதற்காகச் சென்றபோதுதான் கிழக்குப்புறத் தென்னந் தோப்புக்குள்ளிருந்து துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீர்ந்தன. முதலி சின்னத்தம்பி என்ற ஒரு இளைஞன் ஸ்தலத்திலேயே மாண்டுபோனான். வெலிச்சோர் என்ற ஒருவனுக்கும் காந்திக்கும் பக்கவாட்டுச்சூடுகள் பாய்ந்திருந்தன. கடற்கரை ஓரத்தில் காரிருளுக்குள் நடந்துமுடிந்த இந்தச் சம்பவத்தைச் சொல்லிமுடித்தபோது ஐயாண்ணனின் கண்களிலே கண்ணீர் முட்டிநின்றது. "அன்று சுடலைக்குச் சமத்துவம் கேட்டு நடந்த சண்டையைப்போல, இருபது வருஷத்துக்குப்பிறகு இண்டைக்குச் செய்யவேண்டியிருக்கு. இதுக்கிடையிலே இந்தச் சனங்களை வழிநடத்திக்கொண்டு போனவை அந்த ரோசத்தோடை வழிநடத்திக்கொண்டு போயிருந்தால், இப்ப கார்த்திகேசு சாகவேண்டியிருக்காது!" என்று வழமையான ஒரு உபதேசத்துடன் ஐயாண்ணன் பேசி முடித்தார்.

33

சனிக்கிழமை இரவு ஏழு மணிக்குக் குமாரவேலன் கிட்டிணன் வீட்டிற்கு வந்துசேர்ந்தான். அவன் வந்தபோது கிட்டிணன் வெளியே போயிருந்தான். இரவு ஒன்பது மணிக்குக் கிட்டிணன் வீட்டில் குமாரவேலன் முதலாவது முதியோர் பாடசாலையை ஆரம்பிப்பதற்கான ஏற்பாட்டை மீண்டும் நினைவுபடுத்தி வருவதற்காக கிட்டிணன் தோழர்களிடம் போயிருந்தான்.

சின்னாச்சி குமாரவேலனுக்குச் சுடச்சுடத் தேநீர் கொடுத்தாள். அவன் தேநீர் குடித்துக்கொண்டிருந்த போது அவனிடம் ஏதோ சொல்லத் துடித்து, முடிவில் அடக்கிக் கொண்டாள்.

வீமன்நாய் மிகவும் அவசர அவசரமாகக் குரல்கொடுத்தது. சின்னாச்சி எழுந்து போகுமுன் படலையைத் திறந்து கொண்டு கமலாம்பிகை அம்மாள் வந்தாள். அவளைச் சரியாகத் தெரிந்துகொள்வதற்கிடையில், அவள் குனிந்து விழுந்ததை என்றழைக்கப்படும் முன் தாழ்வாரத்தைப் பார்த்தாள். அப்போது எரிந்துகொண்டிருக்கும் விளக்கொளியில், கேசப்பையில் தேனீரை உறிஞ்சிக் குடித்து விட்டு நேராக நிமிர்ந்து வெளியே நோக்கினான் குமாரவேலன். இருட்டுக்குள் குனிந்தபடி நின்றுகொண்டிருந்த கமலாம்பிகை அம்மாளை அவனால் சரியாகப் பார்க்கமுடியவில்லை. ஆனால் கமலாம்பிகை அம்மாளோ அவனைப் பார்த்ததும் அசந்துபோனாள்.

சிவந்த நிறம், நீண்டு கருக்குப் படிந்த கழுத்து, கிழமடிந்து சிவந்த இதழ்கள்...

“சின்னாச்சி...” என்று வாய் குளற ஏதோ பேச உன்னிய அவளுடைய குரல் அடைத்துப்போயிற்று. சற்றுவேளை அப்படியே அசந்துபோய்விட்ட அவள் சின்னாச்சியைப்

படலைவரை அழைத்துச் சென்று, தான் வந்த காரியத்தையும் மறந்து “ஆர் சின்னாச்சி உந்தப் பொடியன்?” என்று அங்கலாய்த்தாள்.

சின்னாச்சிக்கு இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பமாகத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். “கமக்காரன்ரை பேரன்! சின்னக் கமக்காறிச்சி இருட்டிலை பெத்த பிள்ளை. குடத்தனைப்பள்ளி வளர்த்தமகன்” எனப் பட்டக்கென்று கூறினாள். இர்தவார்த்தையைச் சின்னாச்சி கூறிமுடிக்குமுன், கமலாம்பிகை அம்மாள் சின்னாச்சியின் வாயை இறுகப் பொத்தினாள்.

சின்னாச்சியின் வாயைப் பொத்திக்கொண்டிருக்கும் போது சின்னாச்சியையும் சேர்த்துக்கொண்டு அவள் உடம்பெல்லாம் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

எவ்வளவு நேரந்தான் இருவரும் அப்படியே நின்றார்களோ தெரியவில்லை.

“கமக்காரன்ரை பேரன்” “சின்னக் கமக்காறிச்சி இருட்டுக்கை பெத்த பிள்ளை” “குடத்தனைப் பள்ளி வளர்த்த மகன்” — சின்னாச்சியின் இந்த வார்த்தைகள் குமாரவேலனின் காதுகளுக்கு நன்கு கேட்டன. ஆனாலும் உடனேயே அதன் அர்த்தத்தைக் காண அவன் முயலவில்லை. கடைசியாகக் ‘குடத்தனைப் பள்ளி வளர்த்த மகன்’ என்ற வார்த்தை அவனைச் சற்றுவேளைக்குப் பின்போசிக்க வைத்தது.

“கமக்காரன்ரை பேரன்; சின்னக் கமக்காறிச்சி இருட்டுக்கைபெத்தபிள்ளை; குடத்தனைப்பள்ளி வளர்த்தமகன்!”

இவைகளையெல்லாம் அவன் தொடர்புபடுத்திப் பார்த்தான். தனது மனதைச் சிக்கல்ப்படுத்திக்கொண்டும், எங்கே ஒரு மூலையில் சுருண்டுகொண்டும் விளையாட்டுக் காட்டிய புதிருக்கு விடை கிடைத்ததுபோலவும் அவன் மனதுக்குப்பட்டது. அவன் எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்தான். சின்னாச்சியையும் வந்தவளையும் கண்களால் துளாவினான். படலைக்குப் பக்கத்தே இருவரும் சிலையாக நிற்கும் நிலை

அவன் கண்களுக்குள் சிக்கின. அவர்கள் ஏதோ ரகசியம் பேசிக்கொண்டிருப்பதாக மனதுக்குப் பட்டது. பக்கத்தே செல்ல நினைத்தான். 'அது மரியாதையல்ல' என்று மறுமனம் தடுத்து நிறுத்தியது.

கமலாம்பிகை அம்மாள் விம்மிக்கொண்டிருந்தாள்.

"சின்னாச்சி..... என்ரை சின்னாச்சி.....  
என்ரை மாவத்தை .... .."

கமலாம்பிகை அம்மாள் அரைகுறையாகப் பேசுவது அரைகுறையாகக் கேட்டது.

சற்று வேளைக்குப் பின் சின்னாச்சி வந்தாள்.

"தம்பி உதிலையை நின்டநீர்?" என்று எந்தவித உணர்ச்சியுமின்றிக் கேட்டாள்.

குமாரவேலன் பேசவில்லை. படையோரமாக கமலாம்பிகை அம்மாள் நின்ற பக்கமே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

"தம்பி திண்ணையிலேயிரும்! இப்ப எல்லாரும் வருவினம். நான் உதிலை போட்டு வாறன்....." என்று கூறிவிட்டுக் கமலாம்பிகை அம்மாளை நோக்கி நடந்து அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு வெளியேறி இருட்டோடு மறைந்து போனாள்.

குமாரவேலன் திண்ணையில் இருந்துகொண்டு சிந்தனையை எங்கெல்லாமோ சுழலவிட்டான். தனது பிறப்பைப் பற்றிய நினைவொன்றைச் சுற்றிச் சுற்றித்தான் அது வட்டமிட்டு வட்டமிட்டு வந்தது. சின்னாச்சி அடிக்கடி தன்னைக் கேட்டு வந்த கேள்விகளையெல்லாம் அவன் நிரைப்படுத்திப் பார்த்தான். சகலதையும் ஒன்றிணைத்துப் பார்த்த போதும், ஐயாண்ணன் சமீபத்தில் கதைத்த கதையிலிருந்தும் தன் பிறப்பைப்பற்றிய இருள் விலகி வெளிச்சநிலை பரவி வந்தது. தனது பிறப்பைப் பற்றிய மர்மக் காட்சிகளை யெல்லாம் மனத் திரைக்குள் தானாக நிரைப்படுத்திக்

கொண்டு, அதைச் 'சீ' என்று ஒதுக்கிவிடாமல் சம நிலையில் கவனித்துக்கொண்டான்.

மனதில் இருந்த இரக்க உணர்வு வெறும் போலி உணர்வுதான் என்பதனை நிரூபித்து விட்டான். சகலத்தையும் வென்ற "வர்க்க உணர்வு" சர்வ உலகெங்கும் விரியாபித்து பல்கிப் பெருகி சகல மக்களையும் ஆட்கொண்டு விட்ட வல்லமை குமாரவேலனையும் ஆட்கொண்டு நின்றது. கணவேளை ஏற்பட்ட சபலத்தை மறுபடியும் நினைக்கவில்லை. அதற்காக வெட்கப்பட்டுச் சுருண்டான்.

இப்போது அவன் கண்கள் அந்தச் சிறு வெளிச்சத்தில் பிரகாசமாக மின்னின.

வீமன் நாய் மறுபடியும் மறுபடியும் ஓலமிட்டு சிறு ஊளையிட்டு அத்துடன் கிட்டிணனையும், அவனுடன் கூட வந்தவர்களையும் வரவேற்றது.

## 34

முதியோர் பாடசாலை முடிந்தது. எல்லோரும் கலைந்து சென்றபோது நேரம் ஒன்று பாதிக்கு மேலாகிவிட்டது. அப்போதுதான் சின்னாச்சியும் வந்து சேர்ந்தாள்.

"என்னடியப்பா, கமக்காறன் வீட்டு அலுவல் இன்னும் பாக்கிறதெண்டுதான் நிக்கிராய்"? என்று கிட்டிணன் சற்றுக் கடுமையாகக் கேட்டான். இதற்குச் சின்னாச்சி ஒன்றும் பேசவில்லை.

"ஊரெல்லாம் திருந்தினாலும் என்றை சின்னாச்சியை திருத்தேலாது தம்பி!" என்று குமாரவேலனைப் பார்த்துக் கிட்டிணன் சொன்னான்.

குமாரவேலனும் பேசவில்லை.

சின்னாச்சி இருவருக்கும் உணவு பரிமாறினாள். அதன்பின் இருவருக்கும் சின்னாச்சி படுக்கை போட்டுக் கொடுத்தாள்.

இரவெல்லாம் சின்னாச்சியாஸ் தூங்க முடியவில்லை. அவள் படுப்பதும் எழுந்து சுங்காணைப் பற்ற வைத்துக் கொள்வதும் கறள் தட்டுவதுமாக இருந்தாள்.

குமாரவேலன் நிம்மதியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்க்க அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“இவள்தான் தன்ரை தாய் என்று தெரிஞ்ச பிறகும் ஒருவித மனவில்லங்கமுமில்லாமல் இந்தப் பொடியன் நீத்திரை கொள்ளுது” என்ற குறைபாடு அவள் மனதுக்குள்ளாகக் குமைந்தது.

நன்றாக விடிவதற்கிடையில் கிட்டிணன் எழுந்து வெளியே போய்விட்டான். குமாரவேலன் வேட்டியால் மூடிப் போர்த்திக்கொண்டு தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். சின்னாச்சி அவன் கண்விழிக்கும்வரை காத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

குமாரவேலன் கண்விழித்தபோது சின்னாச்சி தேனீரைத் தயாராக வைத்திருந்தாள். அவன் எழுந்ததும் வாய்கொப்பளிக்கத் தண்ணீர் கொடுத்துவிட்டு, அவனைத் தேனீர் குடிக்கவைத்தாள். அவன் தேனீர் அருந்திக்கொண்டிருந்தபோது “தம்பி, ராத்திரி வந்து என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போனது ஆர் தெரியுமோ?” என்று லேசாகக் கேட்டாள்.

“தெரியுமாச்சி! அவதான் சின்னக் கமக்காறிச்சி. காணிபூமி பொருள் பண்டங்களை வைச்சு, இல்லாத பொல்லாததுகளைச் சிறைக்குட்டியாக்கிக்கொண்டு சீவிக் கிற பெரிய குடும்பத்து நயினாத்தி! கந்தசாமி கோயிலடியிலை கையாட்களை வைச்சு மருமோன் கற்கண்டனைக் கொல்லு விச்ச சாதிக்காறி. என்னைப் பெத்த பத்தினி!” என்று சொல்லி முடித்தான் குமாரவேலன். அவன் இதைச் சொன்னபோது அவனுடைய சிவந்த முகமெல்லாம் சுண்டிக் கறுத்துப்போயிற்று. அவன் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சின்னாச்சி மேலே பேசமுடியாமல்

அசந்துபோய் இருந்தாள். கற்கண்டனைப்பற்றிய சம்பவம் அவனுக்குத் தெரியுமென்பது அவள் எதிர்பார்க்காதது.

வெகுநேரம் யாரும் பேசவில்லை.

“என்ன, ரெண்டுபேரும் பேசாமல் இருக்கிறியள்?” என்று கேட்டுக்கொண்டேவந்த கிட்டிணன் “தம்பி, இராவு நீ எங்களுக்குச் சொன்ன பாடங்களை இவள்பாவிக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறாய்போலே கிடக்கு! அதுதான் அவள்பாவி யின்றை முகம் காய்ஞ்சுபோச்சு! நீ எப்பிடித்தான் சொல்லிக்கொடுத்தாலும் உவள் கமக்காரன்றை சிறைக்குட்டி வேலையை விடாள்! சின்னக் கமக்காறிச்சியும், மாம்பழக் கமக்காறிச்சியும் இவளில்லாட்டிச் சீவிக்காயினம் எண்டது இவளின்றை நினைப்பு. கமக்காரர் வீட்டிலே கடகம் கடகமாக வேண்டியந்து திண்டவையெல்லாம் இதெல்லாததையும் விடவேணுமெண்டு முடிவெடுத்திட்டினம். இவளுக்குத் தான் கண்டறியாத கமக்காறியாம்! தம்பி, நான் சொல்லிப்போட்டன். இவள் இனி அங்கை போகப்படாது! போன இவள் அப்படியே போகட்டும். பிறகிஞ்சை வரப்படாது. ராத்திரி இஞ்சை எல்லாரும் வந்திருக்க இவள் மடமடவெண்டு கமக்காறிச்சி வீட்டை போட்டாள். வந்தவங்கள் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பாங்கள்? நீ சொல்லு தம்பி பார்ப்பம்?”

கிட்டிணன் மிகவும் ஆவேசத்தோடு பேசி, குமாரவேலனிடம் கேள்வியும் கேட்டான்.

அவன் பேசியவைகளை அப்படியே ஆமோதிப்பதுபோல குமாரவேலனும் சின்னாச்சியின் முகத்தையே பார்த்தான். சின்னாச்சியோ, இருவர் முகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்து எதையோ யோசிப்பதுபோலக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“சரி, விடும்! இனி ஆச்சி அங்கை போகமாட்டா!” என்று சகலத்தையுமே வென்றுவிட்ட தோரணையில் குமாரவேலன் சொல்லிவிட்டு “சொன்னது சரிதானே!” என்று கேட்கும் பாவனையில் சின்னாச்சியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

வெளியே கிட்டிணனைத் தேடி யாரோ வந்துநின்றனர். கிட்டிணன் வெளியே போனான்.

“தம்பி, மாம்பழத்தி பாவம். அது உம்மடை இரத்தம். நானில்லாட்டா அது செத்துப்போயிடும்! கமக்காரன் வீணா அதைக் கொண்டுபோடுவன்!” என்று ஆழ்ந்த மன ஒச்சலோடு அவசரத்துடன் கூறினான்.

“ஆச்சி! வீணா மனதைப்போட்டு வில்லங்கப்படுத்தாதையுங்களோ! அவள் எனக்குச் சகோதரி என்று நீங்கள் தான் சொல்லுறியள். என்னைப் பெத்தவளும் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டாள். மாம்பழத்தியும் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டாள். வீணா நாங்க வில்லங்கப்படுறதிலை என்ன இருக்கு? அவை ஒருபக்கம்! இப்ப நாங்களெல்லாம் ஒரு பக்கம். அவங்களுக்கு எல்லாச் சந்தோஷமுமிருக்கு. இப்ப இருக்கிற மனக்கஷ்டத்தை மாம்பழத்தி மாத்திக்கொள்ளு வாள்! அவங்கள் சீவிக்கிற சூழல் அவளை மாத்திப்போடும்! நாங்கள் ஆருக்கும் கொடுமை செய்யேல்லை! நாங்கள் ஆரையும் கெடுக்கேல்லை. பணக்கார வீட்டு இன்ப துன்பங்களுக்கு நாங்கள் ஏன் வீணாச் சண்டை போடவேணும்? கற்கண்டன் செத்துப்போய் ஒருவருஷம்கூட ஆகல்லை. ஏதோ தொட்ட குறை, விட்ட குறையிலை அவள் மனசு அவனுக்காக ஏங்குது! எத்தனை நாளைக்கு அது ஏங்கப்போகுது. ஆரோ ஒரு டாக்குத்தனோ. இஞ்சினியரோ, பிரக்கிரா சியோ அவளின்ரை சொத்தோடை, அவளை எடுக்கவர அவள் தானாகவே மாறிவிடுவாள்! நீங்கள் இருந்துபாருங்கோவன்!” என்று எவ்வித பந்தபாசமும் இரத்தஉணர்வும் இன்றி குமாரவேலன் அப்பட்டமாகப் பேசினான்.

இதற்குமேல் சின்னாச்சியால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு அவள் அடுக்களைக்குப் போனாள்.

## 35

குமாரவேலன் கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளின் வெளிப்பாட்டு உணர்வை சின்னாச்சி ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

“உசன் பகுதியிலிருந்து ஒரு அப்புக்காத்தரைக் கலியாணம் பேசுகின்றார்கள். திடீரென வந்த கல்யாணம். அதை மாம்பழத்தி ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்ய சின்னாச்சியை அழைத்துப்போகவே கமலாம்பிகை அம்மாள் வந்திருந்தாள். வந்தபோதுதான் அவளுடைய வயிற்றில் பிறந்தவனை சின்னாச்சி அறிமுகப்படுத்தினாள். இந்த அறிமுகத்தோடு கமலாம்பிகை அம்மாளின் ஐம்பொறிகளும் கலங்கிப்போய் விட்டன. இருபத்தி மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ... .. தந்தையான வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் ... .. கண்ணுக்கு ஒப்பிறேசன் செய்ய கொழும்புக்குப் போயிருந்தபோது ... சின்னாச்சி கூடவே இருந்து ... வில்லுவண்டியில் அர்த்த ஜாமத்தில் குடத்தனையை நோக்கிப் பயணஞ்செய்து ... இந்த நினைவுகளெல்லாம் மனதும் உடம்பும் நடுங்கிப்போக ... ..

இதன்பின், சின்னாச்சி கமலாம்பிகை அம்மாளோடு போய்விட்டாள். மாம்பழத்திக்கு ஒன்றென்றால் அது சின்னாச்சியையே நடுங்கவைத்துவிடும். இதன்காரணமாகவே அவள் கமலாம்பிகை அம்மாளோடு புறப்பட்டுப்போனாள். இத்தனை மன அவஸ்தைக்கு ஊடாகவும், உசன் அப்புக்காத்தரைப்பற்றியும் அவர் சமீபத்தில்தால் இங்கிலாந்திலிருந்து பாரிஸ்டர் சோதனையில் பாஸ்பண்ணி வந்ததைப் பற்றியும் கமலாம்பிகை அம்மாள் சின்னாச்சியிடம் சொல்லி வைக்கத் தவறவில்லை.

சின்னாச்சியும், கமலாம்பிகை அம்மாளும் கொல்லைப் பக்கத்துவழியால் வீட்டுக்குப்போனபோது, முன்விரந்தையில் ஆரவாரமாக இருந்தது. பழையவிதானையார் சின்னத்

தம்பியின் குரலோடு வேறு யாரோ புதியவர்களினதும் குரல்கள் கேட்டன.

“இங்கிலண்டாலை அவர் வந்து இப்ப மூண்டு கிழமை தான் ஆகுது. வாற பத்தொன்பதாந் திகதிக்கிடையிலே கலியாணத்தை முடிச்சுக்கொண்டு பொம்பிளையோடை அவர் பேந்தும் இங்கிலண்டுக்குப் போய் அங்கேயே கொஞ்சக்காலம் இருக்கப் போறாராம். நீங்க குடுக்கிற ஒரு லட்சத்தோடை, இங்கிலாந்துக்குப் போற சிலவையும் நீங்கள் தான் பொறுக்கவேணும்; நிலம்புலத்தைப்பற்றி வேறை என்ன பசவேணும்? அதெல்லாம் பொம்பிளைக்குத்தானே! வேறை ஆர் இருக்கினம்?” என்று பழைய விதானையார் பேசிய பேச்சு துண்டுதுண்டாக காதில் விழுந்தது.

சின்னாச்சி பின்புற அறைக்குள் சென்றபோது மாம்பழத்தி யன்னலோரம் நின்று ஈந்தக் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது வெளிச்சத்தில் தெரிந்தது.

‘மாம்பழத்தி முகம்குப்புறக் கிடந்துகொண்டு விம்மிய படி இருப்பாள்’ என்றுதான் சின்னாச்சி எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் அதற்குமாறாக மாம்பழத்தியே யன்னலோரம்நின்று நிதானமாக இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது சின்னாச்சியை என்னமோமாதிரி எண்ணவைத்துவிட்டது.

“நாச்சியார்!” என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டே உள்ளே வந்த சின்னாச்சியைக் கண்டதும், மாம்பழத்தி திடுக்குற்றப் போனாள். ஆனாலும் சமாளித்துக்கொண்டாள்.

இதற்குப்பின், சின்னாச்சி மாம்பழத்தியுடன் பின்புற விருந்தைக்கு வந்து கீழ்க்குரவில் பேசிக்கொண்டிருந்ததை கமலாம்பிகை அம்மாள் சமையற்கட்டுப் படிக்கட்டில் கன்னத்திற்கு முண்டுகொடுத்தபடி இருந்து கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

முன்புறத்தில் வேடிக்கையும் கேளிக்கைச் சிரிப்புமாக இருந்தது.

சின்னாச்சி பேசியவைகளையெல்லாம் மாம்பழத்தி கேட்டுக்கொண்டிருந்தாளே தவிர, அவளாக எதுவும் பேசவில்லை. “அப்புக்காத்தர் ஐயாவோடை, ஆகாயக்கப்பலிலை இங்கிலாந்துக்குப் போகலாம்” என்ற வார்த்தைகள் அடிக்கடி வந்துபோயின.

கற்கண்டனின் பெயர் சின்னாச்சியின் வாயிலிருந்து பல முறை உதிர்ந்தது. முன்போல இப்போது மாம்பழத்தி விம்மிப் பொருமி முனகவில்லை. ஆனாலும் அவள் சின்னாச்சியின் பேச்சுக்களை வெட்டிக்கொண்டதாகவோ அன்றி ஏற்றுக்கொண்டதாகவோ காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

சின்னாச்சிக்கு மாம்பழத்தியைப்பற்றிப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை: ‘இப்படிப் பேசாமல் இருந்துவிட்டு, திடீரென்று தற்கொலை செய்துவிடுவாளோ’ என்று அவள் பயந்துகொண்டிருந்தாள்.

ஆனால், இப்போது குமாரவேலன் சொன்ன வார்த்தைகள் உண்மையாகி வருவது போன்ற உணர்வு தட்டியது. பத்து நாட்களுக்குமுன் சண்முகச் சட்டம்பியார் வீட்டுச் சம்மந்தத்திற்குச் சம்மதிக்காமல் ‘உயிரை விடுவன்’ என்று அடம்பிடித்து நின்றவள் இப்போது ...?

இரவு வெகுநேரங் கழித்து சின்னாச்சி அவளை விட்டுப் பிரிந்தபோது, விதானையாரும் வந்தவர்களும் போய்விட்டபின் வீடு மிகவும் அமைதியாகக் கிடந்தது.

கடைசியாகச் சின்னாச்சி கேட்டாள்: “நாச்சியார், அப்ப அவைக்கு என்னபிள்ளை சொல்லுவம்?”

“.....”

“நாச்சியார், தலையாலை வாற சீதேவியைக் காலாலை தள்ளாதையணை!”

“.....”

“உலகத்திலை இப்பிடி எத்தினையணை நடக்குது? கதிரவேலுப் பிறக்கிறுசியாற்றை மேள் இப்ப கலியாணங்கட்டி.

நாலேஞ்சு பிள்ளையளும் பெறேல்லையே? அம்படச்சியைக் கட்டாட்டா நான் சாவன் விழுவனெண்டு பொலிடோலுங்கையுமாத் திரிஞ்சு மா முட்டையற்றை மேன் இப்பநிறைஞ்ச சீதனத்தோடை களிபோலை பொம்பிளையை எடுத்துப்போட்டாரெல்லே! உங்கை அருணாசலம் வாத்தியாற்றை மேளை கயித்திலை தூங்கினாப் பிறகெல்லை அறுத்து விழுத்தினவை; அவ, இப்ப உடுப்பிட்டியிலை கலியாணம் முடிச்சு போனகிழமைதானே முதல் பிள்ளையின்றை துடக்குக் கழிவும் நடந்தது. அந்தப்பொடிச்சிக்கு என்ன கனவயதே? நாச்சியாற்றை வயதுதானே! மடத்துக் கடவேத்தி ல்லையம்பலத்தாற்றை மேள், அந்தப் பள் சைவத்தின்றை மோனோடை ஓடிப்போட்டு ஒருமாதத்துக்குப் பிறகெல்லை கொண்டுவந்து ஆளக் கிணத்தடியிலை கட்டிவைச்சவை, அந்தப் பொடிச்சி செத்தே போட்டுது? தலைப்பிள்ளைக்கு இப்ப ஆறேழு வயசுமாச்சு! இதெல்லாம் சும்மா ஒரு வயசுக்கு நடக்கிறது, தலையெழுத்தும் அப்பிடி இருக்கேக்கை எல்லாம் அப்பிடித்தான் நாச்சியார்.....”

“.....”

இதற்குப்பின் சின்னாச்சி வந்துவிட்டாள். வரும்போது கமலாம்பிகை அம்மாள் அவளை அணுகி முடிவு கேட்க முயன்ற போது “எல்லாத்துக்கும் போட்டு நாளைக்கு வாறன் பிள்ளை” என்று பதில் கூறிவிட்டு வந்தாள்.

இப்போது இவையெல்லாவற்றையும் நிரைப்படுத்திப் பார்த்தபோது குமாரவேலன் சொல்வதுபோல மாம்பழத்தி தானாகவே சம்மதித்தாலும் சம்மதிக்கக்கூடும் என்ற முடிவுக்குத்தான் அவள் வந்தாள். “தன்னிடம் ஒருவார்த்தையேனும் பேசாமல் இருந்தது இந்த முடிவுக்குத் தானாகும்” என்ற சந்தேகம் மேலும் மேலும் வந்தது. ‘எதுவும் இரண்டொரு நாட்களில் தெரிந்துவிடும்’ என்று தீர்க்கமாக எண்ணிக்கொண்டாள்.

## 36

ஒரே இடத்தில் பத்து நாட்கள் செயலற்று அடைபட்டுக் கிடப்பதென்பது ஐயாண்ணன் வாழ்க்கையில் இப்போதுதான் வந்திருக்கிறது. இந்தப் பத்து நாட்களுக்கிடையில் ஐயாண்ணனைச் சந்தித்துச் செல்வதற்கு நாலா புறமுயிருந்தும் பலர் வந்து போயினர். அவர்களிடமிருந்தெல்லாம் ஊரில் புதினங்களை ஆறுதலாகக் கேட்க இந்தப் பத்து நாட்களும் நல்ல சந்தர்ப்பமாக அமைத்து விட்டதில் இப்போது ஐயாண்ணனுக்குத் திருப்தியாகவும் இருந்தது.

நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் இருக்கும் கோவில்களிலும் தேனீர்க் கடைகளிலும் விலக்கப்பட்டவர்கள் உள்புகுவதற்கான எழுச்சிகள் தோன்றியிருப்பதென்பதை அறிந்தபோது ஐயாண்ணன் மிகவும் பெருமைப்பட்டார். சில பகுதிகளில் உயர் ஜாதியினர் என்ற கௌரவத்திற்குட்பட்டவர்களே முன்னின்று கருமங்களை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தது ஐயாண்ணனின் உள்ளமெல்லாம் குளிரவைத்துவிட்ட செய்தியாக இருந்தது.

புதிதாக தேர்தலுக்கு நிற்கும் ஒரு பெரும் கட்சி “நிலவுடைமை ஒழித்து, குடியிருப்பாளருக்குப் பாதுகாப்புத் தருவது, மக்களுக்கு மேலுள்ள அடக்கு முறைகளை அழிக்கும் வகையில் நாட்டின் அதிகாரப் பகுதிகளைத் திருத்தி அமைப்பது, சகல அந்நிய ஆதிக்கங்களையும் அகற்றுவது, நாடெங்கிலுமுள்ள நில ஆதிக்கத்தால் எழுந்த சமூகக் குறைபாடுகளை நீக்க பழைய சட்டத்தைத் திருத்தி புதிய சட்டத்தை ஆக்குவது” என்ற ஐந்து கோட்பாடுகளை தனது தேர்தல் விஞ்ஞாபனமாக வைத்திருந்த செய்தியைத் தாங்கிய பத்திரிகையை அப்போதிக்கரி, ஐயாண்ணனிடம் கொடுத்தபோது ஐயாண்ணன் அதை அக்கு வேறு ஆணவோடு படித்துத் தீர்த்தார். ஒரு முறையல்ல, பல முறை அப்படிச் செய்தார். முடிவில் அவர் அடித் தொண்டைக்குள் சிரித்துக்கொண்டார்.

“என்ன ஐயாண்ணை, இந்தத் திட்டங்களைப்பற்றி நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்?” என்று அப்போதிக்கரி கேட்டார்.

“நல்ல திட்டங்கள்தான் தம்பி; அருமையான திட்டங்கள். ஆனால் இதை ஆர் நடைமுறைப்படுத்தப்போகினம் எண்டதிலைதான் விஷயமிருக்கு! இதைச் செய்து முடிக்கிறது லேசுப்பட்ட காரியமில்லைத்தம்பி. யுகக் கணக்காய் சனங்களுக்கு மேலை சவாரிவிட்டு, மனிசன்ரை தோலை உரிச்சுத் தங்கடை முதுகுக்கை போட்டுப் படுத்தவை உதைச் செய்து முடிக்க லேசிலை விடாயினம்!”

ஐயாண்ணன் இதைப் பேசி முடித்தபோது வெளியிலிருந்து யாரோ வீம்மியபடி வந்துகொண்டிருந்த ஓசை கேட்டது. ஐயாண்ணன் திரும்பிப்பார்த்தபோது விம்மிப் பொருமியபடி முத்து வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் ஐயாண்ணனைச் சமீபித்தபோது அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து அவர் சற்று வேளை அப்படியே அசந்துபோய் இருந்துவிட்டார்.

ஐயாண்ணன் மேல் முத்து வைத்திருந்த பேரபிமானத்தை இந்தக் கணவேளை சிகரத்திற்குக் கொண்டு சென்றுவிட்டது.

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே, “முத்து தனியவைபிள்ளை வந்தனீ?” என்று ஐயாண்ணன் கேட்டார்.

“தனியத்தான் வரறன் ஐயாண்ணை; ஐஞ்சாறு நாளாக் குஞ்சியாச்சி வீட்டையிருந்திட்டு இண்டைக்கு வீட்டை வந்தன். உங்களை அடிச்சு முறிச்சுப் போட்டாங்களெண்டு அப்பு அமுதுது. நாள் உடனை வசவைப்பிடிச்சுக் கொண்டு ஓடியாறன் ...”

முழுவதையும் முத்துவால் சொல்லி முடிக்க முடியவில்லை. முன்தானையால் அவள் தன் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

சற்றுவேளை அமைதி நிலவியது.

அப்போதிக்கரி கைக்குட்டையை எடுத்து தனது கண் களைத் துடைத்துக்கொண்டதை ஐயாண்ணன் கடைக்கண் கள் கண்டன. இதன்பின் அப்போதிக்கரி நகர்ந்து போய் விட்டார்.

“முத்து எப்பிடிப்பிள்ளை ஊருப் புதினங்கள் கிடக்கு?” என்று ஐயாண்ணன் கதையைத் தொடக்கினார்.

கண் களைத் துடைத்து தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டே முத்து ஊர்ப் புதினங்களைக் கூறத் தொடங்கினான்.

குமரவேலன் தான் கமக்காறிச்சி இருட்டோடு பெற்றெடுத்த மகள் என்று சின்னாச்சியிடம் கேள்விப்பட்டதிலிருந்து குமரவேலனின் தங்கை மாம்பழத்தியின் கலியாணப் புதினங்கள் வரை முத்து கூறினான். அத்தோடு கமக்காரர்களின் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களும் காணிகளிலிருந்து குடியெழும்புவதில்லை என்று கூட்டம் வைத்து முடிவெடுத்திருக்கும் தகவலையும் சேர்த்துச் சொன்னான்.

“ஆ, அப்பிடியோ சங்கதி, இப்பான் கமக்காறவைக்கு பேதி துவங்கியிருக்கு, மூஞ்சுறைப் பிடிச்ச சாரைப் பாம்பைப்போல விட்டாக் கண் போச்சு விழுங்கினு உயிர் போச்சு” என்று ஐயாண்ணன் முடிக்கமுன் “என்ன ஐயாண்ணை விட்டாக் கண் போச்சு, விழுங்கினு உயிர் போச்சு” என்று விடாமல் முத்து கேட்டான்.

“முத்து சாரைப்பாம்பு எலியெண்டு நினைச்சு மூஞ்சுறைப் பிடிக்குமாம், பிடிச்சது மூஞ்சுறெண்டு தெரிஞ்சாப் பிறகு சாரைக்கு ஒண்டுஞ் செய்யேலாமல் வந்து விடுமாம், மூஞ்சுறையை விட்டா, அது சாரையின்ரை கண்ணைக் கடிச்சுப் பிடுங்கிப் போடுமாம். மூஞ்சுறை விழுங்கினு அதிலை உள்ள நஞ்சு சாரையைக் கொண்டிடுமாம்” என்று ஐயாண்ணன் விளக்கம் கூறினார்.

“ஓமோம் ஐயாண்ணை, கமக்காறிச்சியும் இப்ப இப் பிடித்தான் இருக்கிறா! அண்டைக்கொருநாள் நானும் சின்னாச்சி அக்கையும் கதைச்சுக்கொண்டு நிக்கேக்கை நயினாத்தி வந்தா, வந்தோண்ணை எங்களைக் கண்டிட்டு அந்த மனிசியின் ரை முகம் கிடந்த கிடையை என்னெண்ணையாண்ணை சொல்ல? அப்பான் அப்பரும் துறைக்காலை வந்தார். ஐயோ நயினாத்தி செத்தமாதிரியெல்ல நிண்டுது. அப்பருக்கும் நடுக்கந்தான் வந்துது. பாவம், இளந்தாரி வயசிலை அது செய்த பிழை... ..”

முத்து வார்த்தையை முடிக்க முடியாமல் அவஸ்தைப்பட்டாள். அப்போது குமாரவேலன் உள்ளே வந்தான்.

முத்து கழுத்தை மடக்கி முறித்து குமாரவேலனைத் தலையிலிருந்து கால்வரை கணவேளைக்குள் அளந்தாள்.

அவள் கண்விழிகளை கண்ணீர் திரையிட்டு மறைத்தது. உடம்பெல்லாம் புல்லரித்து, மயிர்கள் குத்திட்டு நிற்க — கணுக்கால்களில் தசைநார்கள் சில்லிட — முதுகு நரம்புக் கூடாக சுரீரென்று இன்ப ஊற்றென்று பிரவகித்து ஓட...

முத்து மயக்கம்போட்டுக் கீழே சாய்ந்தாள்.

“புடி தம்பி புடி; முத்துவைப் புடி ..” என்று ஐயாண்ணன் கட்டிலிலிருந்தபடியே கத்தினார்.

கணவேளைக்குள் குமாரவேலன் முத்துவை நெஞ்சோடு தாங்கிப் பக்குவமாக மடிமீது வளர்த்திக்கொண்டான்.

## 37

“இரத்தினம் இறத்துபோனான்!?” என்ற செய்தி கேட்டபோது ஐயாண்ணனின் உடம்பெல்லாம் நெருப்பில் வெந்ததுபோல் இருந்தது.

இந்த இரத்தினத்தை ஐயாண்ணன் அறிமுகஞ் செய்து கொண்டது சிலநாட்களுக்கு முன்புதான். அகஸ்மாத்தாக ஒருநாள் கொடிகாமச் சந்தைக்குள் நின்றபோது அவனைக் கண்டார். ஒரு யுத்த களத்திற்ற்தான் இந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது.

வவுனியாவிற்குப் போய்விட்டு வந்தபோது கொடிகாமச் சந்தையில் பஸ் நின்றது. இருட்டி வெகுநேரமும் போய்விட்டது. பஸ்வந்து அதில் ஐந்தோ பத்தோ நிமிஷம் நின்றுதான் புறப்படுவது வழக்கம். பஸ்வந்து நின்றபோது ஐயாண்ணனுக்கு வயிற்றுக்குள் ஒருமாதிரியாக இருக்கவே பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கி பக்கத்தே இருந்த மலசல கூடத்துள் போனார். போனவர் திரும்புவதற்கிடையில் அவரை விட்டு விட்டு பஸ் ஓடிப்போய்விட்டது. ஐயாண்ணனுக்கு மிகவும் கோபமாக இருந்தது. மலசலகூடத்திலிருந்து ஆத்திரத்துடன் திரும்பிவந்ததும், இப்படி ஒரு நிமிஷம்கூடத் தரிக் காமல் பஸ் போய்விட்டதை முன்கடைக்காரனிடம் முறையிட்டுக்கொண்டிருந்தார். அப்போதுதான், பகல் நடந்து விட்ட சம்பவத்தினால்தான் பஸ் இப்படி அவதிப்பட்டுப் புறப்பட்டுப் போயிற்று என்பதை அவரால் உணர முடிந்தது.

அன்று மத்தியானம்போல அந்தச் சந்தையின் தேனீர்க்கடைகளில் அந்தப்பகுதி வாலிபர்கள் திரண்டு தேனீர்க்கடைப் பிரவேசம் செய்தனர். அந்தவேளை ஏற்பட்ட கலவரத்தை அடுத்து மிகவேளையோடு — பொழுதுபடுவதற்கு முன்பாகவே கடைகள் மூடப்பட்டுவிட்டன.

“இந்தத் தேனீர்க்கடைப் பிரவேசத்தை யார் செய்தார்கள்? யார் தலைமையில் இது நடைபெற்றது?” என்ற கேள்வி ஐயாண்ணனின் மனதில் எழுந்தபோது, “அது தன்னிச்சையாக எழுந்த எழுச்சி” என்ற முடிவுதான் அவருக்குக் கிடைத்தது.

அடுத்த பஸ்ஸுக்காக ஐயாண்ணன் காத்திருக்கவேண்டியதாயிற்று. அந்தப் பகுதியில் ஐயாண்ணனுக்குத் தெரிந்தவர்கள் பலர் இருந்தும் இந்தவேளை அவர்களைக் கண்டு கொள்ளமுடியாத நிலைதான்! இனி வரப்போகும் பஸ்ஸை விட யாழ்தேவி முந்திவந்துவிடும் என்று சிலர் சொன்னார்கள். ஆதலால் ஐயாண்ணன் ஸ்ரேசனுக்குமுன்னால் வீதிப் பக்கமாக யாழ்தேவிக்காகக் காத்திருந்தார். யாழ்தேவி வருவதற்குமுன் பெருவீதியில் அறிந்தவர்களுடைய காரோலொறியோ வந்தால் அதில் தொற்றிக்கொள்ளலாம் என்பதும் நினைப்பு.

அப்போது வெளிச்சத்தில் உயரமான தடித்த கறுத்த ஒரு உருவம் வருவதைக் கண்டுவிட்ட ஐயாண்ணன், “வேலையா எப்பிடி?” என்று கேட்டுக்கொண்டே அந்த உருவத்தை நெருங்கினார்.

“இதார் ஐயாண்ணையோ? என்ன இந்தப் பக்கத்தாலே?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வேலையன் முன்னே வந்தான்.

“சும்மா உதிலை வவுனியாவுக்குப் போட்டு வந்தான், உதிலை வசு நிண்டுது, கக்கூசுக்குப் போட்டு வாறதுக்கிடையிலை வசுக்காறர் விட்டிட்டுப் போட்டாங்கள்; உங்கடை வசுவும் நீங்களுப்!” என்று ஐயாண்ணன் குறைப்பட்டுக் கொண்டார்.

வேலையன் பஸ் சாரதியாக வேலைபார்ப்பவன்; இதனால் தான் அவர் இப்படிக் குறைப்பட்டார்!

“இஞ்சை இண்டைக்கொரு சின்னைக் குளப்படி. உந்தப் பக்கத்துப் பொடியள் இண்டைக்குத் தேத்தண்ணிக் கடுடக் கேயும், சலானுக்கையும் போட்டாங்கள், அதால்தான் உந்த வஸ்காரர் நிண்டதும் நிலலாததுமாக ஒருருங்கள்; வலு பயந்தவங்கள்!” என்று வேலையன் பதில் கூறிவிட்டு “எப்பிடி ஐயாண்ணை சுகம்?” என்று குசலம் விசாரித்தான்.

“சுகத்துக்கென்னடாம்பி, சும்மா போகுது!” என்று சம்பிரதாயத்துக்குக் கூறிவிட்டு அன்று நடந்த விபரங்களை விசாரித்தார்.

வேலையன் எத்தனையோ விபரங்களைக் கூறினான். அவன் கூறியவைகளில் இருந்து ஐயாண்ணன் தனக்கு வேண்டிய செய்திகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டார்.

“ஐயாண்ணை, நீர் கோவிச்சாலும் கோவியும், வெள்ளாம் வீடுவளிய எல்லாம் மரமேறுறவங்களுக்கு பிள்ளையள் பிறக்குது, மரமேறுறவங்கடை வீடுவளிய வெள்ளாளருக்கு பிள்ளையள் பிறக்குது. இதிலே ஒரு வித்தியாசமும் இல்லை; உந்தத் தேத்தண்ணிக்கடை வளியவும், கோயில்வளியவும், சலூன் வளியவுந்தான் வித்தியாசம் பாக்கினம்! உங்கடை வெள்ளாளர் எங்கடை கோவியாக்களை அடக்கி அடக்கி ஆண்டவை. இப்ப அவையைத்தான் சண்டித்தனம் பண்ணத் தூண்டிவிடுகினம். இந்தப் பரதேசியரும் கள்ளுக்கும் சாராயத்துக்கும், வால்கட்டுக்கும் எடுபட்டுத் தலையாலை நடக்குதுகள்; உதுகளுக்கும் சேத்துத்தான் வெளுவை நடக்கப்போகுது பாரன்!” என்று வேலையன் முத்தாய்ப்பு வைத்துக்கொண்டான்.

வேலையன் ஒரு அரசியல் இயக்கத்தில் மிகவும் ஈடுபாடு உடையவனென்பது ஐயாண்ணனுக்கு நன்கு தெரியும். ஆனாலும் அவன் மிகவும் தீவிரமான மன எழுச்சி உடையவன் என்பதும் தெரியும். இந்தத் தேநீர்க்கடை, கோவில் விவகாரங்களில் அவன் இந்த மக்களின் பக்கமாகவே நிற்கிறான் என்பதனை ஐயாண்ணன் சற்றுவேளைக்குள் ஊகித்துக் கொண்டார்.

“அப்பிடியெண்டால் வேலு, உங்கடை தலைவரவை சொல்லுகிறமாதிரி இந்தச் சனங்கள் சாத்விக வழியிலே தான் இதைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேணும் எண்டதை நீர் நம்புறீரோ?” என்ற ஒரு சிக்கலான கேள்வியை ஐயாண்ணன் கேட்டார்.

“அப்பிடி நான் நம்பேல்லை ஐயாண்ணை! இவ்வளவு காலமும் அப்பிடித்தான் இதுகள் நடந்து பாத்தினம்! இவையின்றை தலைவரவையும் சாத்வீகத்திலைதான் வழிகாட்டி வந்தினம்; இப்ப இளம் இரத்தங்கள் மீறி இந்த வழியிலை தாங்களாகவே வந்திருக்கினம்; ஒண்டில் அறுகுது, அல்லது கிழியுது; உதுதான் சரி!” என்று எந்தத் தயக்கமுமின்றி வேலையன் படக்கென்று தன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளியிட்டான்.

ஐயாண்ணன் சிறிதுவேளை அசந்துபோய் நின்றார்; பின்பு சேட்டார்: “அப்பிட்யெண்டால், உங்கடை கட்சித் தலைவரவை ஏன் இப்பிடிப் பழைய பாதையிலை இவையை நிக்கச் சொல்லிச் சொல்லுகினம்?”

“இந்த வழியிலைதான் உந்தச் சின்னத்தனங்களைத் தீர்க்கவேணுமெண்டு சனங்களுக்குச் சொன்னால், எலக்சனிலை மற்றவை துண்டுபோடாயினம்; பிறகு தமிழற்றை உரிமையளையும் உந்த வழியிலைதான் தீர்க்கவேணுமெண்டு வந்திட்டால்? அந்த வழிக்கு இவைக்குப் போக ஏலாது. காணி, பூமி, சொத்துச் சுதந்திரத்தோடை வாழுறவை தங்களை அழிச்சுக்கொள்ள விரும்பாயினம்! அதனால்தான் உவை உப்பிடிப் பேசுகினம்; எனக்கும் இவைக்கும் நெடுக இந்த விஷயத்திலை தான் சண்டை!” என்று வேலையன் தனது அபிப்பிராயத்தை மிகவும் வெள்ளை மனதோடு கூறி முடித்தான்.

அந்தவேளை பொலீஸ் வான் ஒன்று இரைந்துகொண்டு வந்து சந்திக்கு அருகே நின்றது. அதிலிருந்து இறங்கிய இரு பொலீசார் சந்திப்பு வரை ஓடிச்சென்று அங்குநின்ற நான்கைந்துபேரைக் கைது செய்வதற்காக முயன்றனர். அவர்கள் பொலீசாரிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளப் போராடியவேளை வானுக்குள் இருந்து உயரமான ஒருத்தன் படக்கெனக் குதித்தான். அவன் தனியே வேட்டிமட்டும் உடுத்தி வெறும் மேனியோடு இருந்தான். குதித்தவன் அவ்விடத்தை நோக்கி ஓடி, இரண்டுபேரைத் தாக்கினான். பல

சாலிகள் என்று கருதப்படக்கூடிய இருவரை இரு கைகளாலும் மடியில் பிடித்து உலுக்கி, வான்வரை இழுத்து வந்து அலாக்காகத் தூக்கி வானுக்குள் வீசிவை. இந்த அதிசயத்தை ஐயாண்ணன் கண்டுகிரப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“என்ன வேலையா! ஆரது அந்தப்பொடியன்?” என்று ஐயாண்ணன் கேட்டபோது, “அவன் என்றை சிநேகிதன், நளப்பொடியன்- இரத்தினம்! உவனை அப்போதை இவங்கள் எல்லாருமாச் சேந்து அடிச்சுப்போட்டாங்கள்; அவன் இப்ப வந்து, பிடிக்கேலாதவங்களைப் பிடிச்சுப்போட்டான்; வலு விண்ணன்; பத்துப்பேருக்கு வகை சொல்லுவான்” என்று பெருமிதத்தோடு வேலையன் பதில்சொன்னான். அவன் உடம்பு பெருமையால் புடைத்தது.

இரத்தினத்தால் இழுத்துவந்து எறியப்பட்டவர்கள் உள்ளே விழுந்து அலங்கோலப்பட்டபோது, திரும்பிவந்த பொலீசாரில் ஒருவன் இரத்தினத்தின் பிடரியில் ஒரு அடி அடிச்சுவிட்டு “டோய், நாங்கள் அவங்களைப் பிடிக்கிறது தானே, நீ என்ன சண்டித்தனம் காட்டிற்று” என்று கடிந்து கொண்டான்.

இதன்பின் பொலீஸ்வான் உறுமிக்கொண்டு வீரத்துடன் ஓடி மறைந்துவிட்டது.

இதற்குப்பின் இரத்தினத்துடன் ஐயாண்ணனும், குமாரவேலனும் தொடர்புவைத்து கொண்டனர்.

கார்த்திகேசு கொல்லப்பட்டதற்கு மறுநாள்விட்டு மறுநாள் இரத்தினம் தனது கூட்டத்தினர் சிலரோடு ஒரு காரில் துக்கம் தெரிவிக்க வந்துபோனான். அப்போது கூடியிருந்த பலருக்கு முன்னால் “கார்த்திகேசண்ணரின் சாவு நல்ல சாவு, இப்பிடித்தான் நானும் சாவன்; என்னையும் கொல்லுவாங்கள், நான் வீரமாகத்தான் சாவன்; ஒரு அடியேனும் பின்னுக்கு வைக்காமல்தான் சாவன்!” என்று கூறிய வார்த்தைகள் ஐயாண்ணனின் காதுக்குள் இன்னும்

ஒலித்துக்கொண்டுதான் இருந்தது. உயர்ந்த நீள - இறுக்கமான அவயவங்களை உடைய - வயிரம் பாய்ந்து இறுகிய நாளங்களையுடைய - எதையும் ஊடுருவிப்பார்க்கும் ஆழ்ந்த கண்களையுடைய வீரத்தோற்றத்தை அவர் பலதடவைகள் மனத்திரையில் பதியவைத்துப் பார்த்துக்கொண்டார். அவர் கண்களிலே கண்ணீர் மல்கிநின்றது.

அப்போது உள்ளேவந்த அப்போதிக்காரி, ஐயாண்ணனின் நிலைமையைப் பார்த்து 'என்ன ஐயாண்ணர், என்ன?' என்று அங்கலாய்த்தபடி கேட்டார்.

சற்றுவேளை தாமதத்தின்பின் "ஒரு சுத்தவீரனைக் கொண்டுபோட்டான்கள் தம்பி; நான் ஒருக்கால் அவனைப் பார்க்கப்போகவேணும் தம்பி!" என்று உள்ளங்கையால் கடைக்கண்களை உரசி விட்டவாறே ஐயாண்ணன் கூறினார்.

## 38

ஐயாண்ணன், சண்முகம், குமரேசன் ஆகியோர்களுடன் செத்த வீட்டிற்கு வந்துசேர மத்தியானத்திற்கு மேலாகிவிட்டது. கற்களால் அரையுங்குறையுமாகக் கட்டப்பட்டிருந்த சிறு வீட்டுக்கு முன்னால் போடப்பட்ட தட்டுப் பந்தலுக்குக் கீழ் இரத்தினத்தின் சடலம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஐயாண்ணனைக் கண்டதும் இரத்தினத்தின் மனைவி தலையிலே கை வைத்துப் பெருங்குரல் எடுத்துக் கொண்டே அவரின் காலடியில் விழுந்து கதறினாள்.

ஐயாண்ணன் அந்த வீட்டிற்கு வந்துபோகத் தொடங்கி இரண்டொரு மாதங்கள்தான் இருக்கும். இந்த இரண்டொரு மாதங்களுக்கிடையில் அந்தவீட்டோடு அவர் இரண்டறவே கலந்துவிட்டார். இரத்தினத்தின் மனைவியை அவர் 'மகள்' என்று அழைக்கும்போது ஒரு தந்தையிடம் காணும் பரிவை அவள் கண்டு வந்தாள். இரண்டொரு தடவை இரத்தினம் இல்லாதபோது அவர் வந்திருக்கிறார். அப்போதெல்லாம் அவரின் விருப்பத்தின்பேரில், அரைப்

போத்தல் பனங் கள்ளைக் கொடுத்துவிட்டு, அவர் வாயால் சிதறும் உலகப் புதினங்களைக் கேட்பதற்காக அவர் வாயையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். ஐயாண்ணனின் உலகளாவிய கேள்வி ஞானத்தால் தரப்பட்ட எத்தனையோ கதைகளையெல்லாம் கேட்டிருக்கிறாள். இரத்தினம் கொடிகாமச் சந்தையில் காட்டிய வீரத்தை ஐயாண்ணன் வாயார - மனமரச்சொல்லும்போது அவள் அப்படியே பெருமையால் அசந்து போவாள். அவளுக்குக் குழந்தை குட்டிகளே இல்லை என்ற மனக்குறையைப் போக்க, சிலவேளை அவர் குழந்தையாகவும், அதேவேளை தந்தையாகவும், இரத்தினத்திற்கும் அவளுக்கும் தோழகைவும் ஆகிவிட்ட பேச்சுக்களையெல்லாம் அவள் தன் மனதோடு புதைத்து வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். அதனால் ஐயாண்ணனைக் கண்டதும் அவள் ஆற்றாமை எல்லாம் ஒரே வேளையில் உடைப்பெடுத்து அவளை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கி விட்டது.

கைகள் இரண்டையும் அகல நீட்டி "மகளே!" என்று ஆசுவாசப்படுத்துவதற்கிடையில் அவரின் புலன்கள் கலங்கிப்போய்விட்டன. பக்கத்தே வந்த குமரேசன் அவரைத் தாங்கிப் பிடிக்காது விட்டிருப்பின் அவர் நிலைதளர்ந்து சரிந்து போயிருப்பார்.

சூடி இருந்த எல்லோருமே சோகந் தாங்காமல் ஒரு தடவை விம்மிப் பொருமிக் கதறினர்.

இரத்தினத்தின் சடலம் நீட்டி நிமிர்ந்து அமைதி தழுவிக்கிடந்தது. அவன் கழுத்தைப் பிளந்திருந்த கோடரி வெட்டையும், பிரேத பரிசோதனையின் பிளவுகளையும் சரிப்படுத்த உச்சந்தலைக்கும் நாடிக்குமாக துணியால் கட்டி விட்டிருந்தனர். அவனின் இடக்கரத் தோள் மூட்டில் வெட்டிப் பிளந்த காயத்தால் இரத்தம் வடிந்து காய்ந்து போயிருந்தது. அவனின் அருமை மனைவியின் தாலி அவன் நெஞ்சின்மீது வைக்கப்பட்டிருந்தது.

மகா பராக்கிரமசாலியான அவனது உடல் முழுவதையும் ஒருமுறை தடவி ஓய்ந்ததும் "இரத்தினம் உனக்குக்

கிடைத்த வீரச்சாவு வெறுஞ் சாவல்ல; நீ சிந்திய இரத்தம் உலகத்தை வெல்லுமடா!" என்று மட்டும் தான் ஐயாண்ணால் பேச முடிந்தது.

தகனத்திற்கான ஒழுங்குகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. குமாரவேலனும், மாணிக்கனும், கிட்டிணனும், கணேசனும், கணபதியும், சின்னானும், செல்லப்பனும் கமக்காரன் ஊரிலிருந்து வந்து சேர்ந்தனர்.

இளம் மடுக்குடன் வளர்ந்து வந்த தென்னங்கன்றுக் குக்கீழ் ஐயாண்ணன் குந்தியிருக்க, இரத்தினத்தின் போராட்டத் தோழர்களான பொன்னுத்துரை, வேல்முருகன் ஆகியவர்களுடன் பல வாலிபர்கள் அவரைச் சூழ்ந்திருந்தனர்.

ஐயாண்ணன் எல்லோருக்கும் தேறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தார்.

இரத்தினம் தாக்கப்பட்ட சம்பவத்தைச் சற்றுத் தொலைவில் நின்று பார்த்தவர்களிடம் கேட்டதாகக் கூறிய ஒருவன் அதன் சாரத்தைக் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

இரத்தினம் தனது சைக்கிளில் வேறொருவனையும் ஏற்றிக்கொண்டு ஒரு குறுக்கு வீதியில் வந்து கொண்டிருந்த போது துவக்கு வெடி ஒன்று எங்கிருந்தோ வந்தது. ஆனாலும் அது யாரையும் தாக்கவில்லை. "ஆரடா சுட்டவன்?" என்று கேட்டுக்கொண்டு இரத்தினம் கீழேயிறங்கிடபோது தான் தன்னைச் சுற்றி வந்த வினையை இரத்தினத்தால் உணரமுடிந்தது. கணவேளைக்குள் தன்னை நோக்கி வந்தவர்களைக் கணக்கிட்டபோது அவன் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டான். கூட வந்தவன் தன் அற்ப உயிரைக் காப்பாற்ற ஒடியே விட்டான்.

சுமார் இருபது பேர்கள்!

ஒருவன் கையிலே கோடரி,

மற்றவன் கையிலே அலவாங்கு,

வேறொருவன் கையிலே காட்டுக் கத்தி!

இப்படி ஒவ்வொருவன் கைகளிலும் தடி, வாள், கல்லு  
இப்படி ஆயுதங்கள்!

இரத்தினம் தன் சயிக்கிளை உயரத் தூக்கிச் சுற்றி வீசி  
னான். அந்த வீச்சுக்கு முகம்கொடுக்கமுடியாத கோழைகள்  
சிதறினர்.

உயர்த்தப் பிடித்துச் சுற்றிச் சுழற்றிய சயிக்கினுடன்  
இரத்தினம் முன்னேறினான்.

எதிரிகள் பின்வாங்கினர்.

மறுபடியும் சுற்றி வளைத்தனர்:

சுமார் பத்து நிமிடங்கள்!

போர்க்களத்தில் தன்னந்தனியாக — தன்னேரில்லா  
வீரனாக இரத்தினம் சமர்புரிந்தான்.

அதன்பின்.....?

அதன்பின்.....?

அவனுக்குப் பின்பக்கமாக வந்த கோழை ஒருத்தனின்  
ஓங்கிய கோடரி இரத்தினத்தின் பிடரியில் பாய்ந்தது.  
அந்தப்பக்கமாக அவன் திரும்பியபோது முன்பக்கமாக  
நின்றவன் காட்டுக்கத்தியை வீசினான். முடிவு.....?

ஒரு நாயை அடிப்பதைப்போல இரத்தினம் சாகும்  
வரை அடிக்கப்பட்டான்.

'புறமுதுகுக்கிடான் கவசம்' என்று மறத்தமிழரின் வீரத்  
தைப் புகழ்பாரும் கோழைகளே! தூ! பயந்தாங்கொள்ளி  
களே.....!

எங்கோ சிந்தனையைப் புதைத்துக்கொண்டே ஐயான்  
ணன் இந்தச் சம்பவத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந் தார்.

பொன்னுத்துரையனும் வேல்முருகனும் விம்மி அழுவது  
கேட்டது.

“தம்பியவை, ஏன் அழுகிறியள்? இரத்தினம் நினைச் சிருந்தா முதல்லை ஓடிப்போன கோழையைப்போல ஓடியிருக்கலாம். ஆனால் அவன் ஓடியில்லை - ஒரு அடி தூரமேனும் பின்னுக்கு வராமல் செத்திருக்கிறான். அண்டைக்கொரு நாள் எனக்குச் சொன்னதை அப்படியே செய்திட்டுப் போட்டான்! ஏன் தம்பியவை அழுகிறியள்? அழாதையுங்கோ! அவனின் வீரச்சாவுக்காக நீங்க நெஞ்சை நிமித்திறதுக்குப் பதிலா அழுகிறதோ!” என்று அவர்கள் தோள்களைப் பிடித்து உலுப்பி, ஐயாண்ணன் உற்சாகப்படுத்தினார்.

“ஆறிலும்சா; நூறிலுஞ்சா!” என்று குமரேசன் உணர்ச்சியுடன் கூறினான்.

சுடலைக்குள் இரத்தினத்தின் கட்டைக்குத் தீ மூட்டிய போது தீ நாக்குகள் வானத்தை மூட்டித் தாவி எழுந்தன.

ஐயாண்ணன் அந்த அக்கினி நாக்குகளை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டே கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்தார். அவரின் சிவந்த மேனியில் சிலநாட்களுக்குமுன் தரப்பட்ட அடிகாயங்களின் கண்டல் நிறம் இப்போது செக்கச் சிவந்துகொண்டிருந்தது. குதிக் கால் களை உயர்த்தி நொண்டிக்கொண்டு சிறிதுவேளை அங்குமிங்குமாக நடந்தார்.

“இரத்தினண்ணை, நீ ஒரு அடிதன்னும் பின்வைக்காமல் செத்துப்போன இடத்திலே, எண்டைக்காவது ஒரு நாள் உன்னைக் கொண்டவன்ரை தலையை வெட்டிப் ‘படையல்’ வைக்காமல் நான் சாகமாட்டேன்” என்ற ஆத்திரமும் அழுகையும் கலந்த சத்தம் கேட்டு ஐயாண்ணன் திரும்பிய போது வேல்முருகன் தன் கண்களில் வழிந்தோடிய நீரைத் துடைத்துக்கொண்டு கையுயர்த்திச் சபதமேற்பது தெரிந்தது.

“தம்பியவை! சாதித்திமிர் பிடிச்சவை தனிமனிசரைக் கொல்லுவினம். ஆனால் நாம் இந்தத் திமிரை அழிக்க வழி

தேடவேணும். அப்ப இந்தக் திமிரிலை வாழுறவையும் அழிஞ்சுபோவினம்'' என்று கண்ணீருடன் நின்றவர்களைப் பார்த்து ஐயாண்ணன் கூறினார்.

## 39

ஐயாண்ணன், புத்தூருக்குள் யாரையோ பார்த்து விட்டுப் போகவேண்டுமென்று காரைக் கனகம்புளியடிச் சந்தியால் ஓட்டிச் செல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

கனகம்புளியடிச் சந்தியால் கார் திருப்பப்பட்டபோது சந்திக்குச் சற்று அப்பால் வீதியெங்கும் ஜனக்கூட்டமாக இருந்தது. காரை ஓட்டிச் சென்ற கந்தசாமி "என்ன ஐயாண்ணே, அங்கை ஒரே சனங்களாகக் கிடக்கு. காரை நிப்பாட்டவோ? போகவோ?" என்று கேட்டான். அப்போதுதான் ஐயாண்ணன் நிமிர்ந்து பார்த்தார். திரள் திரளாக ஜனங்கள் நின்றனர். "தம்பி கந்தசாமி, காரை கிட்டடியில் நிப்பாட்டாதை; கொஞ்சத்தூரம்போய் நிப்பாட்டு; என்னெண்டு பாத்துப்போவம். உந்தக் கமலாசனி பள்ளிக்கூடத்திலை ஏதோ சண்டை நடந்ததெண்டு கேள்விப்பட்டன். அதாத்தான் இருக்கவேணும்!" என்று கூறவே சனக்கூட்டத்துக்குச் சற்று அப்பால் கந்தசாமி காஷர நிறுத்தினான். "நீங்கள் இறங்காதேங்கோ; நான் பாத்து வாறன்" என்று கூறக்கொண்டே ஐயாண்ணன் இறங்கிக் கெந்திக் கெந்திக் கூட்டத்துக்குள் சென்றார்.

கமலாசனிப் பாடசாலை நீரூகிக்கிடந்தது. அங்குமிங்குமாக, எரிந்த குறைத்தடிகள், மரங்கள், கம்புகள் புகைந்து கொண்டிருந்தன. பள்ளிக்கூட வளவின் முன்புறமாக இரண்டு பொலிசார் காவலுக்கு நின்றனர். ஐயாண்ணன் காதுகளைக் கூர்மைப்படுத்திக்கொண்டு அங்குமிங்குமாக மெதுவாக உலவிக்கொண்டிருந்தார்.

“சரசுவதி குடியிருக்கிற இடம்; என்ன நடந்தாலும் உதை எரிச்சிருக்கப்படாது!” என்று அரைவயதைத் தாண்டிய ஒருவர் சொல்லிக் குறைப்பட்டுக்கொண்டார்.

“சும்மா கதை கதைக்கிறியள்! கண்டபடி நளம், பள், பறை கிணத்திலை தண்ணியள் ளவும், அவை நினைச்சபடி செய்யவும் இடம் குடுக்கிறதோ? சரஸ்வதியும் மண்ணாங்கட்டியும்! இவர் பெரிய சரஸ்வதியைக் கண்ணலை கண்டவர்!” என்று வேறொரு குடுமிக்காரன் நவீன நாத்திகம் பேசினான்.

“அதுக்குப் பள்ளிக்கூடத்தை ஏன் கொளுத்துவான்? உவன் தலைச்சட்டம்பி சுப்பையாவின்ரை காலைக் கையை அடிச்ச முறிச்சா மற்றவங்கள் பயந்து நடுங்கி விட்டிடுவாங்கள்! இப்ப எங்கடை பிள்ளையளுக்குத்தானே நடட்டம்!” என்று வேலிப்பக்கமாக பூசிப்புணர்த்திக் குந்தியிருந்த கிழம் ஒன்று வியாக்கியானம் வைத்தது.

“இப்ப என்ன நடட்டம் வந்தது? அவங்கள் டி. ஆர். ஓ. வைப் பிடிச்சிருக்கிறாங்கள். இக்கணம் டி. ஆர். ஓ. கவுண்மேந்தோடை பேச, கல்லாலைகட்டி ஓடுமெல்லேபோடும்!” என்று வேறொருத்தி ஆறுதல்பட்டாள்.

“டி. ஆர். ஓ. கவுண்மேந்தின்ரை ஆளெல்லை, அவன் எக்கணம் உதுக்குச் சம்மதிக்கப்போராணை? கொளுத்தினவங்களைப் பொலிசைக்கொண்டு பிடிச்செல்லே நொறுக்கப்போராங்கள். தச்சேலா எரிஞ்சேண்டு அவன் நம்பப்போராணை.”

கூட்டத்திலிருந்த மற்றொருவன் மிகவும் பயந்துபோய் மெதுவாகப் பேசினான்.

“அதுக்கெல்லாஞ் சரியான வேலை நடக்குது. டி. ஆர். ஓ. ஆர் தெரியுமே? எங்கடை மிருசுவில் சொத்திச்சட்டம்பியாற்றை தமக்கையின்ரை மருமோனையல்லே அவர் முடிச்

சுவர். பொலிசிஞ்சுப்பற்றர் ஆரெண்டு நினைக்கிறியள்? எங்கடை காக்கொத்தற்றை பெஞ்சாதி வழி மருமோனும்..."

அவள் பேசி முடிக்குமுன் "பேந்தென்ன பயம்?" என்று அந்தக் குறைக் கருத்தை ஒருவன் கூறி முடித்தான்.

ஐயாண்ணன் இதன்பின்பு பக்கத்து வேம்புக்குக்கீழ் மிகவும் தாராளமாக சப்பாணி போட்டுக்கொண்டு அருகிலிருந்த பெரியவரிடம் வெற்றிலையும் வாங்கிப் போட்டுக்கொண்டே பேசிக்கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரம் கழித்து அவர் காரில் வந்து ஏறிக்கொண்டார்.

"என்னவாம் ஐயாண்ணை, இதுவும் எங்கடை சாதிக்காற்றற்றை வேலைதான் போலை கிடக்கு. என்ன அறிஞ்சியள்?" என்று சண்முகம் வழமையான இழுப்புடன் கேட்டான்.

"ஓம் சண்முகம், நல்லாய்சொன்னாய்" என்று பேசத் தொடங்கிய ஐயாண்ணன் அந்தக் கமலாசினிப் பள்ளிக் கூடம் சாம்பலாகிவிட்ட கதையைக் கூறத்தொடங்கினார்.

அரசாங்கம் பாடசாலைகளைக் கையேற்ற பின்புதான் அந்தப் பாடசாலையில் பஞ்சமர் என்பவர்களின் பிள்ளைகளைச் சிறிதளவு சேர்த்துக்கொண்டனர். ஆனாலும் காலாகாலங்களில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு இந்தப் பஞ்சமர் குழந்தைகள் தேசவழமையின்படியே நடத்தப்பட்டனர். இரண்டு மாதத்திற்கு முன் சரஸ்வதி பூசை நடந்தது. அப்போது மாணவிகள் தேங்காய் துருவினர். அவர்களுள் சின்னக்கிளி என்ற சிறுமியும் சேர்ந்து விட்டாள்.

இந்தச் சின்னக்கிளி வயதில் சிறிவயள் என்றாலும் மிகவும் துணிச்சல்காரி - யாருக்குமே அஞ்சாத சுபாவம்; நியாயத்தை நியாயமாகவே எப்பொழுதும் பேசிக்கொள்ளும் வல்லமை அவளுக்கு சிறிசிலீ இருந்தே இருந்தது. தேங்காய் துருவலில் வெள்ளாடிச்சி பிள்ளைகளான கமலாவும், சுவர்ணாவும், காந்தியம்மாவும் தான் முதலில் கலந்து கொண்டனர். தனது பக்கத்து வீட்டுக்காரியான செல்வ

மலரையும் உதவிக்குச் சேர்த்துக்கொண்டு சின்னக்கிளி தேங்காய் துருவத் தொடங்கி விட்டாள். இதை மற்ற வெள்ளாடிச்சிப் பிள்ளைகள் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டனர்.

“உதுளை ஏற்கிறதோ?” என்ற பாவனையில் வெள்ளாடிச்சிப் பிள்ளைகளில் ஒருத்தியாகிய சுமலா கண்களாலும் முக பாவத்தாலும் மற்றவர்களிடம் பேசினாள். காந்தியம்மாள் துருவுதலை அப்படியே விட்டுவிட்டு வெளியே போனாள்.

இவள் லெடுக்கென்று வெளியே போனதை அறிந்த சின்னக்கிளிக்கு மேலே நடக்கக்கூடியது எது என்பதை அறியவும் சக்தியிருந்தது. ஆனாலும் அவள் நிதானமாகவே துருவிக் கொண்டிருந்தாள்.

“சின்னக்கிளி, இங்கே வா!” என்று பண்டிதர் சின்னத்தம்பியின் குரல் கேட்டபோது சின்னக்கிளி நிமிர்ந்து பார்த்தாள். ஆனாலும் துருவுதலை நிறுத்தவில்லை; துருவிக் கொண்டே இருந்தாள்.

“சின்னக்கிளி, செல்வமலர், இருவரும் தேங்காய் துருவுவதை நிறுத்திவிட்டு உடனே வெளியே வாருங்கள்!” என்று தூய தமிழில் இரைந்தார் அவர்.

கழுத்தை ஒரு மடக்கு மடக்கி முன்னே வழிந்து நின்ற பின்னலை பின்னால் எறிந்துவிட்டு சின்னக்கிளி வெளியே வந்தாள். செல்வமலரும் அவளுடன் வந்தாள். பண்டிதர் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு மறுகோடிக்குப் போய்விட்டார். போகும்போது சின்னக்கிளி திரும்பிப் பார்த்தாள். அவளால் துருவப்பட்ட தேங்காய்த் துருவல் வேறொருத்தியால் வெளியே கொட்டப்படுவதை அவள் கண்கள் கண்டன.

இரவு சரஸ்வதி பூசையும், விழாவும் இனிது நடந்தேறியது. அந்தப் பூசையில் சின்னக்கிளியும் அவளைச் சேர்ந்தவர்களும் பங்குபற்றவில்லை.

பண்டிதர் சின்னத்தம்பி பாடிய தேவார, திருவாசக, திருப்புகழ், பாரதியாரின் பராசக்திப் பாடல்கள் ஆகியவற்றின் நாதக் கனல்கள் கல்லையும் உருக்கிவிடக்கூடியதாக இருந்தன.

விழா இனிது நிறைவேறி எல்லோரும் வெளியே வந்த போது பாடசாலைக்கு முன்னால் உள்ள வடிகால் குந்தில், "சாதிவெறியன் பண்டிதர் சின்னத்தம்பியே நீ ஒரு வேடன்" என்ற வாச்த்தை கறுத்த மையினால் எழுதப்பட்டிருந்ததை மாணவர் சிலர் கண்டனர். ஆனால் இதை அவர்கள் உடனேயே யாருக்கும் கூறவில்லை.

இதன்பின் இந்த வார்த்தைகளை எழுதியவர்களைப் பாடசாலையிலிருந்து நீக்கும் படி தலைமை ஆசிரியர் சுப்பையாபிள்ளை அவர்களை, சகல ஆசிரியர்களும் கேட்டுக் கொண்டனர். ஆனாலும் எழுதியவர்களைக் காணாமல் எந்த வித நடவடிக்கையும் எடுக்க சுப்பையாபிள்ளை தயங்கினார்.

இது நடந்து சில நாட்களுக்குப் பின் பாடசாலைக் கிணற்றில் துலாக் கொடியை பிடித்து ஒரு மாணவன் தண்ணீர் எடுத்துவிட்டான். உடனே மிருகவில் சொத்திச் சட்டம்பியாருக்கு ஆத்திரம் பொத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டது. அந்த மாணவனை அவர் மிகவும் கீழ்த்தரமாக ஆனால் தமிழ் மொழியில் இலக்கண சுத்தியுடன் திட்டித் தீர்த்தார். மறுநாட் காலையில் மாணவர்கள் துலாக் கொடியைப் பார்த்தபோது அதில் வாளி இருக்கவில்லை. வேறொரு சுட்டிப்பயல் லீவு நேரம் வந்தபோது மெதுவாக தளபாட அறைக்குள் சென்று வாளியை எடுத்துவந்து கொடியில் சுட்டி தண்ணீர் எடுத்தான். அப்போது பண்டிதர் சின்னத்தம்பியர் ஓடிவந்து "எழியசாதி வடுவா; ராஸ்கல்" என்று சற்று கனம் குறைந்த தமிழில் திட்டிவிட்டு வாளியை அவிழ்த்துச் சென்று விட்டார்.

மறுநாள் துலாக்கொடி ஒட்டோடு நறுக்கப்பட்டிருந்தது. முதல் நாளை சுட்டிப்பயல் ஒரு பால்மாப் பேணியை எடுத்துப் பழைய கயிறொன்றைக் சுட்டித் தண்

ணீர் எடுத்தான். இதன் பின்பு கிணறு குப்பை கூளங்களால் நிரப்பப்பட்டது. ஆடுகால்களும் துலாவும் கிணற்றுக்கட்டுக்குமேல் பரிதாபமாக குப்புறச் சரிந்து கிடந்தன.

தலைமையாசிரியர் சுப்பையா யாருடைய பெயர்களையும் குறிப்பிடாமல் ஆடுகளும் துலாவும் குப்புறச் சரிந்துவிட்ட சம்பவத்தை பொலிசில் பதிவு செய்தார். இரண்டு பொலிசார் வந்து போயினர்.

அன்று நடுராத்திரியில் பாடசாலை தீப்பிடித்துக்கொண்டது. ஆகாயமும், பூமியும் மட்டும் தான் தீப்பிடித்துக் கொண்டதற்கு சாட்சியாகி நின்றன. ...

இதையெல்லாம் ஐயாண்ணன் விவரப்படக் கூறவிட்டாலும் சம்பவங்கள் தவற்ப் போகாமல் சொல்லி முடித்தார்.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சண்முகம் “அதுசரி ஐயாண்ணை, கவுன்மேந்து ஓடுபோட்டு கல்லாலையும் பள்ளிக் கூடத்தைக் கட்டிக் குடுத்தாலும் கிணறு இருக்குத்தானை; அதிலே எங்கடை பொடியள் தண்ணியள்ளலாந்தானை?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டான்.

“ஓமோம்! கிணறு இருக்குத்தான். கிணத்தை மூடி வலை போட்டிட்டு, மிசின் மூலம் இறைச்சு பைப்பிலை தண்ணி கொடுத்து பழைய முறையைக் காப்பாத்துவினம். அப்ப எளிய சாதி என்ன செய்யும்?” என்று சண்முகத்தை கேள்வி கேட்டார் ஐயாண்ணன்.

“ஓமோம், உப்பிடி உப்பிடி எல்லாம் செய்துகொண்டு போக தம்பி குமாரவேலன் சொல்லுறதுபோல எல்லாம் இயந்திர மயமாக வந்திடும் அவைகளுக்கு பிரச்சினைகளும் குறையும்” என்று குமரேசன் புதிதாக ஒன்றைச் சொன்னான்.

“நீ சொல்லுறது சரிதான் தம்பி குபரேக! நிலவுக் கொளிச்சு பரதேசம் போகேலாது. இவை மாத்தி மாத்தி

என்ன செய்தாலும் பிரச்சினை வேறே உருவம் கொள்ளுமே ஒழியத் தீராது! உவை ஒவ்வொருத்தரும் தனக்குத்தானே ஒழிச்சு விளையாடிற விளையாட்டு விளையாடப் பாக்கினம்.”

“உன்ரை பிடரி உனக்குத் தெரிஞ்சா உனக்குக் கூடா தெண்டு ஒரு பேய் அம்பட்டனுக்கு ஒரு சாத்திரி சொன்னாலும். அந்தப் பேயன் அதுக்குப் பிறகு வாபர் சலூனுக்கை போகாமல் விட்டிட்டு ஊருக்குள்ளே வெட்டிக் கொண்டு திரிஞ்சானும். ஏனென்தா சலூனுக்கை இரண்டு கண்ணாடியெல்லோ வைச்சிருக்காங்கள்! ஒண்டிலை பாத்தா மற்றப் பக்கத்துக் கண்ணாடிக்காலை அவன்ரை பிடரியெல்லை தெரியுது! இப்படித்தான் உவை தாங்களாயே அழியினம்” என்று ஐயாண்ணன் சொல்லவே எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தனர். சண்முகத்தால் இந்தச் சிரிப்பை அடக்க முடியவேயில்லை. அவன் நீண்ட நேரமாகச் சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

“உதுகளையெல்லாஞ் சொல்லித் திருத்திப் போடலா மெண்டு எங்கடை பழைய தலைவர் சொல்லிக்கொண்டெல்லை திரிகிரூர்” என்று குமரேசன் சண்முகத்தின் சிரிப்பை இடைமறித்துக் கூறினான்.

“என்ன உவங்களையோ? சொல்லித் திருத்துகிறதோ? துலைக்கவேண்டியதுகளைத் துலைச்சு, அழிக்கவேண்டியதை அழிச்சுத்தான் குமரேச தீர்க்கேலும். உவங்கள் கொடுமைகள் செய்யேக்கையெல்லாம் ‘சொல்லித் திருத்தலாம்’ ‘சமரசம் பேசிக் சரிக்கட்டலாம்’ என்று நெடுக உங்கடை தலைவர் சொல்லி வாறார். ஏன் கனதூரம் போவான்? வில்லுண்டியிலை இருந்து துவங்குவமே. அங்கை முதலி சின்னத்தம்பியின்ரை உயிரை எடுத்தாங்கள். பச்சிலைப் பள்ளிக் கந்தையனை வைக்கப்பட்டடைக்கை உயிரோடை போட்டுக் கொளுத்தினங்கள். காரைதீவுக்கை அல்லு வனை விதையை நெரிச்சுக் கொண்டுபோட்டு, கிணத்தடி ஆடுகாலிலை கட்டித் தூக்கினங்கள். கரவெட்டியிலையும், பூனகரியிலையும், இருவாலைக்கையுங் கொட்டைக்காட்டுக்

கையும் வீடு வாசல்களைக் கொளுத்தினார்கள். தூக்கிலை செத்தவனுக்கு குதியை வெட்டிற்றதுபோல நெல்லியடியிலே ஒரு பாவிக்கு நித்திரைக்கிடையிலே குதி நரம்புகளை வெட்டினார்கள். உரும்பிராய் மார்க்கண்டனை அடிச்சுக் கொண்டுபோட்டு, அவன்ரை முகத்தைக் கருக்கி நீர் வேலிப் பத்தேக்கை போட்டாங்கள். உந்த அம்மன் கோயில்லை கிடாய் வெட்டிற்றதுபோல ஐஞ்சாறு பேரை வெட்டித் தள்ளினார்கள். சரசாலேக்கை மூண்டு பேரைச் சுட்டுக் கொண்டாங்கள். பளையிலே பெண்ணாய் பிறந்தவ ளொருத்தியை சுட்டு சவமாய் விழுத்தினார்கள். நயினா திலை கட்டைக் கந்தையனை குத்திக்கொண்டாங்கள். கோயில் சந்தையடியிலே பெத்த மோன் நளத்தியோடை போட்டானெண்டு சாப்பாட்டோடை பொலிடோல் வைச்சுச் சாகக்கொண்டாங்கள். அல்வாயிலே செல்லத் தம்பியனைச் சுட்டுக் கருக்கிப் போட்டு மதவுக்கை போட்டாங்கள். கரையாம்பிட்டிச் சுடலேக்கை கந்தையனை அடிச்சுத் தூக்கினார்கள். ஏன் உப்ப கிட்டடியிலே சண்டி லிப்பாய் வைத்திக் கிழவனை உய்ரோடை பெற்றோல் ஊத்திக் கொளுத்தினார்கள். சந்தா தோட்டத்திலே ஒருத் தனை வேட்டைக்கெண்டு கூட்டிக்கொண்டுபோய் நடுக் காட்டுக்கை வைச்சுச் சுட்டுப் போட்டு, காட்டுக்கை எரிச்சுச் சாம்பலாக்கினார்கள். கார்த்திகேசுவைச் சுட்டுத் தள்ளினார்கள். கடைசியாய் இரத்தினத்தை கொத்தி யும், வெட்டியும், அடிச்சுக் கொண்டாங்கள்! இதெல்லாம் சாதி வெறியங்கள் செய்த காரியங்கள்!

“என்ரை இந்த அறுவத்தைஞ்சு வயதுக்கிடையிலே எனக்கு தெரிஞ்சது இவ்வளவு. தெரியாமல் எத்தனை இருக்கும்? எத்தனை இடத்திலே கையள், காலு, னை அடிச்சு முறிச்சிருப்பாங்கள்? எத்தனை கிணறுகளுக்குள்ளை மாடாடு களை அடிச்சுப் போட்டிருப்பாங்கள்? பொலிடோல் ஊத்தி யிருப்பாங்கள்; பீயள்ளிப் போட்டிருப்பாங்கள்? உந்தப் பள்ளிக்கூடம்போலை எத்தனை பள்ளிக்கூடங்களைக் கொளுத்தியிருப்பாங்கள், சட்டைபோட்டுக் கொண்டு

படிக்கப்போன பிள்ளையளின்ரை வெள்ளைச் சட்டையனை மையால் ஊத்தியிருப்பாங்கள்? தேத்தண்ணிக் கடை வழிய வைச்சு எத்தனை பேரை அடிச்சு முறிச்சிருப்பாங்கள்? எத்தனை பெண்புரசுகளை மாணபங்கப்படுத்தியிருப்பாங்கள். கொக்கைத்தடி போட்டெல்லே பெண்களின்ரை சட்டையைக் கிளிச்சவங்கள்? கடுக்கனோடை எத்தனை காதுச் சோணையனை வெட்டினவங்கள்? மீசை விட்டதுக்கு எத்தனை பேற்றை மீசையனை இழுத்துப் புடுங்கினவங்கள்?

“உந்த இளவாலையுக்கை ஒருதன் மோதிரம் போட்டதுக்கு, அந்த மோதிரத்தை அவன்ரை விரலோடை வெட்டினது எனக்குத் தெரியக் கூடியதாய் நடந்தது. நீங்கள் நம்பமாட்டியள். இப்ப நாலைஞ்ச வருசத்துக்குமுந்தி உதிலை மறுவம்புலத்துப் பள்ளிக்குடத்துக்கு நான் ஒரு சட்டம்பியைக் காணப் போயிருக்கேக்கை, ஐஞ்சாறு பொடியனை நிரையிலை விட்டு, அவங்களை அண்ணரச் கொல்லிப்போட்டு வாயளுக்கை மூக்குப் பேணியலை சுடுகோப்பியை ஒருதன் ஊத்தினான். பாவங்கள் அந்தப் பொடியள், துடிச்சுப் பதைச்சு அந்தரப்பட்டதை இந்த இரண்டு கண்ணாலையும் கண்டான். என்னெடாண்டு கேட்டா, அந்தப் பிள்ளை கனின்ரை கையிலை பேணி குடுக்கக் கூடாதெண்டு ஒருதன் அள்ளி ஊத்தினான். சுடுறது கூடாததைப்பற்றி அவன் ஊத்துறவனுக்கு என்ன தெரியும்?

“இப்பிடியெல்லாம் இந்தக் காட்டு மனிசர் நெடுக நெடுகச் செய்துகொண்டே வருகினம். இந்த வேடர், மனம் மாறுவினமெண்டு இப்பவும் உங்கடை தலைவர் சொல்லிக்கொண்டு திரியிறார். உந்தத் தலைவரை நூதன சாலையிலைதான் வைக்கவேணும்! குமரேசு உந்த மனங்கள் மாறாதா தம்பி. உந்த மனங்களை அழிச்சுப் போடுறதைவிட வேறாவழி உனக்குத் தெரியுதே?”

ஐயாண்ணன் கடைசியாகக் கேட்ட கேள்விக்கு குமரேசன் பதில் சொல்ல வேண்டியதாயிற்று.

“உந்தக் காட்டு மனிசர் சாகிறதோடை உவங்கள் திருந்துவாங்கள் எண்டு எங்கடை சனங்களை ஏமாத்திற பரதேசியனையும் அடிச்சுக் கலைச்சாத்தான் சரி! அப்பதான் எங்கடை சனங்கள் மனிசராய்ச் சீவிக்கலாம்!” என்று குமரேசன் தன் முடிவான அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டான்.

கந்தசாமி காரை அப்போதுதான் புத்தூர்ச் சந்தியால் சுன்னாகம் வீதிக்குத் திருப்பினான். அந்தச் சந்திக்குப் பக்கத்தே காரை நிறுத்தச் சொல்லி ஐயாண்ணன் ஒரு வீட்டுக்குப் போய்விட்டு சிறிது வேளைக்குள் திரும்பி வந்தார்.

மறுபடியும் கார் நகர்ந்து கொண்டு போனபோது வீதியின் தென்புறமாக உயர்ந்த மதில்களையுடைய கோட்டை அரண்போல ஒரு பகுதி தெரிந்தது. சரித்திரத்தின் அழியாச் சின்னம்போல அது இருந்தது.

“உதென்ன கோட்டையோ?” என்று ஒருவன் பொதுவில் கேட்டான்.

“ஓம், கோட்டைதான்! அரசாங்கத்தின்ரை இல்லை மழவராயற்றை கோட்டை. கோட்டை கட்டிக்கொண்டதான் மழவராயர் உள்ளுக்கு இராச வாழ்வு வாழ்ந்தார். இப்ப நீங்கள் உள்ளுக்கை போய்ப் பார்த்தாலும் அழிஞ்சு போய்க் கிடக்கிற வீட்டு முத்தத்துக்கு நேரை நீளத்துக்கு பலவித மொத்தத்திலை மாமரங்களைப் பாப்பியள். ஊருக்கை உரிமைகேட்டு ‘குழப்படி’ பண்ணுற பஞ்சமச் சாதியனை வரச் சொல்லி, அவையவைக்களவான மரங்களிலை கையளைக் குடுக்கச் சொல்லிப்போட்டு மழவராயர் சவுக்காலை அடிச்சுப் படிப்பிச்சவராம்! இஞ்சாலை கிடக்கிற ஒழுங்கையுக்கை பல்லக்கு எல்லுப்போலை எண்ட கிழவனெண்டு கனவயதுக்கு இருக்குது. அந்தக் கிழவனெட்டைக் கேட்டா உதுகளைப் பற்றி கன கதை சொல்லும். உங்கை உதிலை கிடக்கிற வயலுக்குள்ளை மழவராயற்றை சிறையனை ஏரிலை பூட்டியாம் அவற்றை எடுபிடியள் உழுகிறவை! மழவ

சாயற்றை பல்லக்குக் காவின கிழவன்தான் அந்தக் கிழவன்; ஒரு நாளைக்கு உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டேக் காட்டினன்!”

“ஓமோம் ஒரு நாளைக்குக் கிழவனைப் பார்த்தா கன விஷயம் அறியலாம்” என்று நாகலிங்கம் கூறினான்.

## 40

“பாழடைஞ்ச ஒரு வீட்டைச் சுத்தம் பண்ணேக்கை அறைக்கை கிடக்கிற எல்லாத் தையும் வெளியே எடுத்துப் போட்டுட்டுத்தான் அறையைச் சுத்தம் செய்யவேணும். அப்பிடிச் சாமான்களை எடுத்து வெளியே போடேக்கை கட்டில் கதிரைகளின் காலைக் கையை உடையும், சிலது உதவத்துப் போகும். இதுக்குப் பயந்திட்டு அறையைச் சுத்தம் செய்யாம விடலாமா?” என்று ஐயாண்ணன் பேசி வாய் மூடுமுன் ஊரின் தென்கோடியிலே, வெடிச் சத்த மொன்று கேட்டது.

சண்முகம் வீட்டு முற்றத்தில் நிலா வெளிச்சத்தில் ஐயாண்ணனைச் சூழ்இருந்த பெண்களும் குழந்தைகளும் திடுக்குற்றுப் போயிருந்தனர்.

ஐயாண்ணனும் ஒரு கணம் திடுக்குற்றுப் போனர். என்னவோ நடந்திருக்க வேண்டுமென்று ஐயாண்ணனின் நெஞ்சுக்குள் குரல் கேட்டது. எல்லோரையும் கையமர்த்திவிட்டு அவர் எழுந்திருந்தபோது அந்தத் திசையில் கூக்குரலும் கேட்டது.

சண்முகமும் வேறுசிலரும் அலக்க மலக்க ஓடிவந்தனர்.

“என்ன? என்னது?” என்று ஐயாண்ணன் அங்க லாய்த்தார்.

“குமரேசன் மரஞ்சீவிக் கொண்டு வரேக்கை அவனைச் சுட்டுப் போட்டாங்கள்!” என்று சண்முகம் கத்தினான்.

வேறு சேள்வி எதுவும் கேட்காமல் ஐயாண்ணன் வெளியே ஓடனார். அவரால் ஓடவும் முடியவில்லை. ஆனாலும் அவர் ஓடினார். மற்றவர்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர்.

குமரேசன் ஒழுங்கை மூட்டில் கிடந்தான். அங்கு மிங்குமாக வந்த விளக்குகள் அவனைச் சூழ இருந்தன. பெண் புரகசன் அவனைச் சுற்றிக்கொண்டு கதறினர்.

எல்லோரையும் வழி விலத்திக்கொண்டு ஐயாண்ணன் சென்றபோது குமரேசன் மரண வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

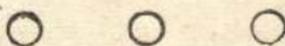
“குமரேசு; தம்பி குமரேசு!” என்று அழுகையுடன் அழைத்துக்கொண்டே ஐயாண்ணன் அவனின் தலையை நிமிர்த்தி மடியில் வைத்த போது கண்விழித்து அங்கு மிங்கும் பார்த்த குமரேசன் கையை மடக்கி இயனக் கூட்டிலிருந்த பாளைக் கத்தியை எடுத்து ஐயாண்ணனை நோக்கி நீட்டினான். அவன் கையோடு சேர்த்து அதைப் பெற்றுக் கொள்ள ஐயாண்ணன் முயன்றபோது அவனின் கைகள் சோர்ந்து போயின.

குமரேசனின் தலை சாய்ந்தது.

“குமரேசு” என்று ஐயாண்ணன் கத்தினார்.

ஊரே சேர்ந்து பெருங்குரல் வைத்தது.

இந்த உலகத்தின் சத்தமெதுவும் கேட்காத தொலைவுக்கு அவன் போய்விட்டான்.



குமரேசனின் மரணச் செய்தி காட்டுத்தீபோல் சகல குக்கிராமங்களுக்கும் பரவி விட்டது.

பல பகுதிகளிலுமிருந்து பெருந்திரளாக பஞ்சப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் சாதிப்பாகுபாடின்றி வந்திருந்

தனார். வந்தவர்களெல்லாம் கூக்குரலிட்டுக் கதறியபோது குமரேசன் வீட்டு பின்புறத்து மாமரத்தின்கீழ் ஐயாண்ணன் நீட்டி நிமிர்ந்து கண்களை மூடி பொய்யுறக்கத்திலிருந்தார்.

காலையிலிருந்து அவர் தண்ணீர்கூட அருந்தாமல் உபவாசமாக இருந்தார்.

குமரேசன் தன் கடைசி மூச்சுப் பிரியும் வேளையிலும் இயனக் கூட்டின் பாளைக் கத்தியை தன்னை நோக்கி நீட்டிய அந்த மனத்தை நினைத்து நினைத்து அவர் பொருமினார். “மரணத் தறுவாயில், எனக்கும் இப்படி ஒரு வீர உணர்வு வருமா?” என்று மனதுக்குள்ளாக சபலமாக விசாரனை செய்தார். பெருமூச்சுக்கள் அவர் நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டு அடிக்கடி வெளியே வந்துகொண்டிருந்தன. “குமரேசனின் உயிரை எடுத்துக்கொண்டவர்களை, மக்கள் பஞ்சாயத்து தூக்கிலிடும் காலம் வரை எனது உயிர் இருக்குமா? அந்தக் காட்சியை என் கண்கள் காணுமா?” என்றெல்லாம் நெஞ்சுக்குள்ளே கேள்விகளாக எழுந்தன.

குமரேசனைப் பற்றிய நினைவுகளெல்லாம் அலைமோதி அலைமோதி மடிந்துபோய்க்கொண்டிருந்தன.

இந்த வயதிற்கிடையில் யாருக்குமே வரமுடியாத அவனின் நெஞ்சமுத்தத்தை உள்ளத்தினுள்ளே எடையிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டார்.

குமரேசனுடைய உறவினர்கள் சமீபத்தில் ஒரு கலியாணப் பேச்சு நடத்தினார்கள். அந்தக் கலியாணப் பேச்சுக்கு அவன் சம்மதப்பட்டு வரவில்லை. அவனின் தாய் ஐயாண்ணனிடம் அவனைச் சம்மதிக்க வைக்கும்படி கேட்ட தற்கிணங்க ஐயாண்ணன் குமரேசனிடம் பேசினார்.

“என்ன குமரேசு, கலியாணம் முடிக்கமாட்டேன் டீட்டியாம். ஏன் தம்பி நீர் கட்டினா என்ன?” என்று ஐயாண்ணன் கேட்டபோது அவன் சொன்னானே ஒரு பதில்!

“ஐயாண்ணை, எண்டைக்கு நான் உந்தச் சந்தைக்கை கிடக்கிற தேத்தண்ணிக் கடக்கை பயமில்லாமை உள்ளுக்குள்ளே இருந்து தேத்தண்ணி குடிக்கிறனோ, அண்டைக்குப் பிறகுதான் நான் முழுமனிசனாவன். அதன் பிறகுதான் கலியாணம் கட்டுவன். அப்ப ஐயாண்ணையையும் கூப்பிடுவன். அதுக்கிடையிலே நான் செத்தாப் போச்சு!”

குமரேசனின் இந்தப் பதில் இப்போது குமரேசனின் குரலாகி அவரின் நெஞ்சுக்குள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

ஐயாண்ணன் நெஞ்சால் அழுதார். நெஞ்சுக்குள்ளே புதைந்து கிடந்த உலக வியாபகமான உணர்வு அவரை அப்படி அழவைத்தது.

நடுப்பகல் கழிந்து போயிற்று.

குமரேசனின் பிரேத தகனத்திற்கான ஏற்பாடுகள் முடிந்து ஊர்வலம் புறப்பட்டபோது, ஐயாண்ணனும் எழுந்து முனகிக்கொண்டே ஊர்வலத்தில் கலந்துகொண்டார்.

## 41

இத்தனை விரைவில் காட்டுத்தீபோல் இந்த இயக்கம் பரவி விடும் என்று ஐயாண்ணன் எதிர்பார்க்கவில்லை. சிறு பட்டினங்கள், சிறு ஊர்கள், கிராமங்கள், குக்கிராமங்கள் தோறும் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டவர்களும், காணி நிலங்களற்றவர்களும் ஐக்கியப்பட்டு நின்ற புதுமை முழுநாட்டையுமே ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது. ஆங்காங்கே அசம்பாவிதங்கள் நடக்காமலுமில்லை. ஆண்டாண்டு காலமாக நடைமுறையில் இருந்து வந்த சம்பிரதாயங்களை உடைத்து நொறுக்கி, பஞ்சப்பட்டவர்கள் என்ற அடிப்படையில் சகலருக்குமிடையே ஏற்பட்டு வந்த ஐக்கியப்பாடு வாலிபர்களை மிக நன்றாகச் செயல்பட வைத்துவிட்டது.

தினப்பத்திரிகைகளைப் புரட்டினால் நாளாந்தம் ஏதாவது ஒரு சம்பவம் நடந்ததான செய்தியை நிச்சயமாகக் காணக்கூடியதாயி ருந்தது.

குமரேசனையும், இரத்தினத்தையும் இழந்துவிட்டதனால் ஐயாண்ணனுக்கு ஏட்பட்ட மன உழைச்சலை, அவர்களின் இடங்களை நிரப்புவதற்காக வந்த புதிய நூற்றுக்கணக்கான வாலிபர்கள் தீர்த்துவிட்டனர்.

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனது இரத்த வழியில் வந்த பலர், பகிரங்கமாகவே நில ஆதிக்கத்திற்கு மாறான பாதைக்கு வழிநடந்து வந்ததைக் கண்டு, வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனும் அவரின் எடுபிடிகளும் வெஞ்சினங் கொண்டனர்.

“இந்த நன்றியில்லாத நாயனைச் சுட்டுத்தள்ளாட்டா நானும் வேலுப்பிள்ளையில்லை!” என்று வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரன் சபதம் எடுத்துக் கொண்டார்.

இதற்கிடையில் மாம்பழத்தியின் கலியாணத்திற்கான நாளும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

மாம்பழத்தியின் கலியாணத்திற்கான தொண்டு துரவு வேலைகளுக்கு ஆள் பிடிப்பதற்காக கமக்காரன் தலையால் நடந்து பார்த்தார். ஊருக்குள்ளிருந்து ஒருவனைத் தன்னும் அவரால் பிடித்துவிட முடியவில்லை.

கமலாம்பிகையம்மாள் சின்னாச்சியிடம் பல தடவைகள் நடந்து பார்த்துவிட்டாள். சின்னாச்சி இப்போது மசிந்து கொடுக்கவில்லை. முடிவாகவே அவள் மறுத்து விட்டாள்.

“எடி சின்னாச்சி, திண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யும் எளிய நாயே, மாம்பழத்தியின்ரை கலியாணம் முடியட்டும். உன்ரை மயிரை அறுக்கிறனடி” என்று கமலாம்பிகை அம்மானும் பெரும் சபதமொன்றை எடுத்துக் கொண்டாள்.

கமக்காரன் பைத்தியம் பிடித்தவரைப்போல அங்கு மிங்குமாகத் திரிந்தார். போர்க்கோலம் பூண்டு, இந்த உலகத்தையே அழித்துவிடத்தான் அவர் துணிந்திருக்கவேண்டும்! தனது துப்பாக்கியை எடுத்து நீட்டி, நிமிர்த்தி, குறிவைத்து, சத்த வெடி போட்டு ஒத்திகைகள் பார்த்துக் கொண்டார். தள்ளாத வயதிலும் அவரின் தசைநார்கள் துன்னித் துன்னித் எழுந்தன.

ஊரில் உள்ள பெரும் மனிதர்கள் பலர் அவரிடம் வந்து போயினர். சீரூப்பச் தன் நேரத்தின் பெரும்பகுதியை கமக்காரன் வீட்டிலேயே கழித்தார்.

சொல்லி வைத்தாற் போன்று மாம்பழத்தியின் கலியாண நாளும், நிலமில்லாதோர் சங்க அங்குரார்ப்பண நாளும் அடுத்தடுத்தே வந்தன.

நன்றாக இருட்டிவிட்டது.

மாணிக்கனின் கள்ளுக்கொட்டிலுக்கருகாமையிலுள்ள வடலிக்கூடல் பக்கமாக இருந்த வெட்டைவெளியில் கூட்டம் தொடங்குவதற்கான முஸ்தீப்புகள் நடந்துகொண்டிருந்தன.

ஆண், பெண், குழந்தைகள் என்று ஜனங்கள் கூடி இருந்தனர்.

ஐயாண்ணன் அங்குமிங்குமாகத் திரிந்து கருமங்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இரண்டு கட்டில்களைச் சேர்த்து வைத்து அதன்மீது ஒரு சிறிய மேசையும் வைத்து அதன்மேல் பெற்றோமக்ஸ் கொளுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

குமாரவேலன் கைநிறையக் கடதாசிக் கட்டுடன் சயி்க்கிள் ஒன்றில் வந்து சேர்ந்தான்.

“கிட்டிணு, நீ ஏறு! நீதான் தலைமை வகிக்கவேணும்” என்று ஐயாண்ணன் பணிக்கவே, கிட்டிணு தோளில் கிடந்த சால்வையைக் குஞ்சம் விட்டு அரையில் கட்டிக்கொண்டே மேடையில் ஏறினான்.

வெட்டையின் கிழக்குப் புறமாக இருந்த வடலிக்கூட லோரமாக சிள்ளைச்சியும், முத்துவும் மாணிக்கனின் மனைவியும் வேறும் சில பெண்களும் கூட்டமாக இருந்தனர்.

கணேசனும், கணபதியும், செல்லப்பனும், சின்னனும் கூட்டத்தின் முன்வரிசையில் இருந்தனர். சீமேந்துத் தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர் சார்பிலும், பக்கத்துச் சுருட்டுக் கொட்டில் சார்பிலும் வாழ்த்துச் சொல்ல வந்தவர்கள் மேடைக்குப்பின் போடப்பட்டிருந்த வாங்கில் வரிசையாக இருந்தனர். ஓய்வுபெற்ற உபாத்தியாயர் ஒருவரும், கிராமச்சங்க உறுப்பினரான கந்தையா உபாத்தியாயரும் கிட்டிணனுக்குச் சமீபமாக இருந்தனர்.

முதலில் கிட்டிணன் இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டு உபாத்தியாயரைப் பேசவிட்டான். உபாத்தியாயர் நாலு வார்த்தைபேசிய கிட்டிணன் குமாரவேலனை அழைத்தான்.

குமாரவேலன் மேடைக்கு வந்தபோது எல்லோரும் கைதட்டி ஆரவாரித்தனர்.

சின்னச்சி முத்துவின் கைகளைப் பிடித்து வருடி அவளை நிதானப்படுத்தினான்.

முத்துவின் கண்களில் கண்ணீர் முட்டி நின்றது:

குமாரவேலன் கெம்பீரமாக நாலாபுறமும் பார்வையை வீசி, கூட்டத்தைச் சுதாரித்துக் கொண்டே பேசினான். நாலுவார்த்தைகள்..... “ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், ஏற்றல் ஆகிய ஐங்கருமங்களை ஆற்றவல்ல மனிதத் தெய்வங்களே” என்று அவன் விழித்தபோது... .. கிழக்கு வடலிக்குள்ளிருந்து ‘டுமீல்’ என்ற இடி ஒன்று ஒளிகக்கி எழுந்தது.....”

கணவேளை!

குமாரவேலன் நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு .....

“தோழர் குமாரவேலு.....” என்று ஐயாண்ணன் கத்தினார்.

கணேசன் பாய்ந்து சென்று குமாரவேலனைத் தாங்கிப் பிடித்தான்:

அல்லோல கல்லோலம்!

சின்னாச்சி “ஐயோ” என்று வீரிட்டாள்:

குமாரவேலனின் நெஞ்சிலிருந்து சீறிய இரத்தம் கிட்டிணனின் முகத்திலடித்தது.

அழகை; ஓலம்; கூக்குரல்!

“தம்பி! என்றை தம்பி; ஐயோ என்றை தம்பி!” என்று கதறிக் கொண்டே முத்து மேடையில் தாவினாள்:

அவ்வளவுதான்!

மேசையிலிருந்த லாம்பு அடிபெயர்ந்து விழுந்து நொறுங்கி அனல் கக்கியது!

குமாரவேலனை அப்படியே மேடையில் சரித்துவிட்டு கணேசன் மேடைக்கு வெளியே பாய்ந்தான்.

ஐனக் கூட்டம் கிழக்குப்புற வடலியை நோக்கிப் பாய்ந்தோடியது.

வடலியைத் தாண்டி.....

ஐனக் கூட்டம் கிழக்குப்புற வடலியை நோக்கிப் பாய்ந்து..... வடலியைத் தாண்டி.....

வடலியைத் தாண்டி அதற்கப்பால் குறு வெளியைத் தரிண்டி.....

குறு வெளியைத் தாண்டி அதற்கும் அப்பால் பனங் கூடலைத் தாண்டி.....

கலியாண வீட்டு வெளிச்சத்தின் ஒளிக்கதிர்கள் வெகு தொலைவில் குறிகாட்டி நின்றன.

போர் வீரனாக - போர் வீரர்களுக்கெல்லாம் தளபதியாக கணேசன் முன்வரிசையிலே சென்றுகொண்டிருந்தான்.

கூட்டமேடை இருளாகிக் கிடந்தது.

“தம்பி, என்றை தம்பி!” என்ற கதறல், பிரலாபங்களைக் கிழித்துக் கொண்டு மேலெழுந்து காற்றேடுகரைந்து கொண்டிருந்தது.

குமாரவேலனின் நெஞ்சுக்கு மேல் - இரத்தவெள்ளத்தில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டே “தம்பி, என்றை தம்பி; உன்னைப் பெற்றெடுத்த தேவடியாள் உன்னைக் கொண்டிட்டாளேடா! தம்பி; என்றை தம்பி!” என்று கதறிக்கொண்டிருந்தாள் ஒருத்தி!

அவள் முத்து!

குமாரவேலனின் கால்களுக்குள் முகத்தைச் செருகிக் கொண்டே அடக்கமாக விம்மிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன்.

அவன் செல்லப்பன்!

அமுதபடியே வடலிக்கூடலுக்குள்ளிருந்த குப்பி விளக்கை எடுத்துக்கொண்டே சின்னாச்சி ஓடிவந்தாள்.

முத்து இரத்தத்தில் தோய்ந்து புரண்டு கொண்டிருந்தாள்.

செல்லப்பன் அடக்கமாக முனகிக்கொண்டிருந்தான். கமக்காரன் வீட்டுப் பக்கத்திலிருந்து வெடிச்சத்தங்கள்!

வேலுப்பிள்ளைக் கமக்காரனின் பேத்தியுள், சின்னக் கமக் காறிச்சி கமலாம்பிகை அம்மாளின் அருமைப் புதல்வியும், செல்லப்பன், முத்து, குமாரவேலன் ஆகியோரின் துடக்கு உருத்துக்காரியும், கற்கண்டனின் ஆத்மீகக் காதலியுமாகிய சௌபாக்கியவதி மாம்பழத்திக்கு விடிந்தால் முகூர்த்தநாள்!

மீண்டும் மீண்டும் வெடி ஓசைகள் எழுந்துகொண்டிருந்தன.

தனது முந்தானையைக் கிழித்து, குமாரவேலனின் நெஞ்சிலிருந்து ஓடும் இரத்தத்தைத் தடுப்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தாள் சின்னாச்சி.







கே. டானியல்

நிலவுடமைச் சமுதாயத்தின் மிச்சசொசுட்டுகளை சாதியோடுக்குமுனைப்பில் நெப்பொழுதும் இவ்வாறு வாலு மீண்டுமொருவரின் மூர்க்கத்தனமாகத் தனது தூக்கியபொழுது தனது தகர்த்துப் புது தனது காணத் துடித்த தனது மாயிரர் விடுதலைப் போட்டி ளிகளோடு ஒருவரைய நின்று தோளோடு தோள் கொடுத்துப் போராடி, அந்தப் போராட்ட அனுபவங்களை அக்கிய மூல தனமாய்க் கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இலக்கியம்

இந்தப் பஞ்சமர். மற்ற எழுத்தார்களின் தெழுதக்கூகம், அல்லது பயப்படும் சம்பவங்களை, இதன் ஆசிரியரான திரு. டானியல் வெகு துணிச்சலாகவும் சமத்காரமாகவும் கையாண்டு ருக்கிறார். இதய சுத்தியோடு தமிழைக் காத்து வளர்த்த எஜமானர்களான பஞ்சை மக்களின் மொழியிலேயே, இந்த நாவலை அவர் வடித்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இளமைக் காலத்திலிருந்தே மக்கள் இயக்கங்களுடன் இணைந்து பணியாற்றிவரும் திரு. டானியல், ஈழத்தில் இலக்கிய இயக்கங்களிடையே ஒரு தேசிய உத்வேகத்தையும் திசைமாற்றத்தையும் ஏற்படுத்திய முற்போக்கு இலக்கியக் கொள்கையைச் சார்ந்தவர். பஞ்சை மக்களுக்காக உழைத்த 'குற்றத்தின்' அடிப்படையில், சில காலம் தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டவர்.

இவர், 300 க்கு அதிகமான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி 'டானியல் சிறுகதைகள்' என்ற மகுடத்துடன் சுமார் 10 ஆண்டுகளுக்கு முன் நூலாகப் பெற்றது. 'பஞ்சமர்' நூல்களில் வெளிவரும் இரண்டாவது சிருட்டி இலக்கியமாகும்.